

Giới thiệu Kiếm Phá Tiên Kinh

Kiếm Phá Tiên Kinh nói về một thiếu niên trong thân mang theo tuyệt thể y thuật, bị người trong tông môn ép tu tiên. Tại thế giới cường giả vi tôn này, hấn giã giữa thân mình sinh tồn như thế nào?

Trong thế giới này có bốn loại người không chọc được: tên điên, cường giả, y sư, và đặc biệt là "Y sư mang thực lực cường đại" thiếu niên trong thân mang theo tuyệt thể y thuật, bị người trong tông môn ép tu tiên. Tại thế giới cường giả vi tôn này, hấn giã giữa thân mình sinh tồn như thế nào?

Trong thế giới này có bốn loại người không chọc được: tên điên, cường giả, y sư, và đặc biệt là "Y sư mang thực lực cường đại". Mời bạn đọc cùng theo dõi truyện huyền huyền để tìm hiểu thêm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Kiếm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ai Là Phong Cảnh Của Ai.

Nhàn nhạt hương trà từ ‘Vân cảnh quán’ tràn ra, các khách uống trà thưởng thức mình trong chén nước trà.

Bắt quá ——

Trà này vị một khác, có 2 nữ tử ngồi ở trước cửa sổ nhỏ, sắc đẹp tựa như phong cảnh.

Thình thoảng có người hướng phía hai nàng nhìn lại, hai mắt nhao nhao hiện ra vẻ ái mộ.

Hai nữ tử này, một người mặc quần áo màu xanh lam, đôi mắt to đen óng ánh trong suốt, chói lọi. Dung mạo của nàng cực đẹp, thần sắc chuyên chú.

Nàng ngồi ở phía trước cửa sổ, hương trà trước người càng phát ra đi xa, dĩ nhiên đã nguội lạnh hơn phân nửa, nhưng mà áo lam nữ tử lại không đem con mắt đặt ở ly trà.

Tại phía bên dưới lầu các có một tên thiếu niên cùng một người đàn ông tuổi trung niên, bộ dáng của thiếu niên kia ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, người mặc quần áo màu xanh, bộ dáng nhìn không phải quá mức tinh tường.

Thấy thiếu niên này cùng trung niên nam tử kia trò chuyện với nhau, không biết đang nói cái gì.

Ánh mắt của cô gái, thủy chung tựa nhìn thiếu niên bên dưới lầu các.

Thiếu niên chỉ lo uống trà, không biết ở trên lầu còn có một nữ tử đang nhìn mình.

“Tiểu Liên, ngươi nói...” nữ tử áo lam, lông mày kẻ đen có chút nhíu lên, chẳng biết nghĩ sao, nói đến một nửa lời nói rồi lại ngừng lại.

Ngồi ở đối diện nàng, tiểu nữ tử dịu dàng cười cười, nói: “Tiểu thư, có chuyện gì phân phó!”

Nữ tử áo lam nhẹ thở ra một hơi, trong đôi mắt hàn quang sờ sờ động lòng người, nàng nói: “Ta hỏi ngươi... ngươi nói... làm thế nào mới có thể đề cho một người nam nhân thích mình!”

Tiểu Liên đem bánh ngọt đưa tới gần miệng, nghe được nữ tử áo lam vậy mà hỏi nàng như thế, cười nói: “Một cô gái xinh đẹp giống như tiểu thư, không cần biết rõ chuyện này!”

“Vi cái gì không cần biết rõ!” nữ tử áo lam trong bình tĩnh mang theo nghi hoặc.

“Ngươi nghĩ a, dung mạo tiểu thư như vậy, nam nhân khác nhìn thoáng qua hồn đều bị quyến rũ rồi, ai còn cự tuyệt tiểu thư, cho nên nói, tiểu thư hoàn toàn không cần biết những thứ này!” Tiểu Liên hì hì cười nói.

Chung Vọng Tuyệt nâng cằm lên, mắt như trước không thay đổi, nói: “Nếu thật sự là như thế, ta liền không hỏi ngươi những thứ này!”

“Tiểu thư...” Tiểu Liên trừng lớn hai mắt, con mắt hướng phía Chung Vọng Tuyệt đang liếc tới, phát hiện ánh mắt của Chung Vọng Tuyệt là hướng tới thanh y thiếu niên.

“Tiểu thư, sẽ không phải thích hấn đi!”

Chung Vọng Tuyết đỏ ửng hai má, nói: “Không biết !”

“Không biết?”

Chung Vọng Tuyết lắc đầu , có chút bối rối mà nói: “Ta đúng là không biết mới hỏi ngươi, ta tính không thích hấn, vậy thì tại sao không thể để cho hấn yêu thích ta?”

Tiểu Liên cảm giác sự tình có chút không đúng .

Một nữ nhân, muốn để cho một người nam nhân thích mình, loại chuyện này, thật là đáng sợ.

Ngày thường trong tông môn những người kia mặt dày mày dạn đều không thể đạt được tiểu thư nhà mình ưu ái, thế mà hôm nay lại phải suy nghĩ biện pháp cho một người nam nhân thích mình?

“Phương pháp...có thể có nhiều lắm !” Tiểu Liên vừa ăn bánh ngọt, vừa nói: “Nói thật , tiểu thư ngươi vừa khóc vừa đòi thất cổ, cách đó, nam nhân nào có thể chịu nổi !”

Nữ tử áo lam không có trả lời .

Không ít người coi hấn là phong cảnh , nàng lại thích phong cảnh ấy...

Nàng trầm mặc lại , thời gian dần qua, thường thức Tiểu Liên.

Sau nửa ngày , Chung Vọng Tuyết nói ra: “Phương pháp này quá tục đi!”

“Vị cô nương này....!”

Đúng lúc này , một gã thanh niên mặc áo bào đen đã đi tới, mang theo phía sau một tỷ nữ .

Tỷ nữ này chân thành hạ thấp người, cầm trong tay trà thơm để lên bàn.

Thanh niên kia phong độ nhẹ nhàng cười, nói: “Giai nhân như cô nương, tốt nhất là ‘Bộ vân trà’.

Tiểu Liên lườm thanh niên này, thâm nghĩ phương pháp thật là thấp kém, cũng không nhìn một chút trà tiểu thư uống là gì, so với “Bộ vân trà” tốt hơn vài lần, tiểu thư nàng nửa phần không nhúc nhích, sao có thể xem trọng “Bộ vân trà” của ngươi.

Thâm nghĩ lấy , Tiểu Liên không thêm để ý chút nào mà nói: “Đa tạ huynh đài hảo ý, tiểu thư có lẽ không có hứng thú thưởng thức trà này rồi!”

“Há, nói như vậy , hai vị cô nương không phải không cho Hấn mỗ ta mặt mũi rồi a?” Thanh niên mặc áo đen kia biến sắc , theo dáng tươi cười như trước , nhưng đã biến hóa rất nhiều.

Trong lúc mơ hồ , mang theo lãnh ý .

Lai giả bất thiện.

Có lẽ ý tứ của thanh niên mặc áo đen này không đơn giản như vậy.

Tiểu Liên rên một tiếng , nói: “Chỉ là một cái ‘Thế Vị’ mao đầu tiểu tử cũng dám chọc tới chúng ta , không nhìn xem ngươi bao nhiêu cân lượng!”

“Muốn chết !” Thanh niên mặc áo đen trên mặt trái rộng vẻ lo lắng, hấn vỗ túi trữ vật bên hông, một tiểu Kiếm xanh nhạt bỗng nhiên xuất hiện, đột ngột liền hướng Tiểu Liên đánh tới.

Trà quán này bất quá là nơi cung cấp nơi nghỉ, nếu muốn xảy ra thương vong, thật đúng là không người quản lý.

Tiểu Liên khả ái nhìn về phía trên, có thể động thủ không chút dấu điểm, lúc thanh niên áo đen xuất thủ, ánh mắt của nàng khẽ híp một cái , hai ngón tay chỉ hơi kẹp.

BA~ !

Trường kiếm gãy đôi, Tiểu Liên lại một chỉ hướng tới trước ngực thanh niên áo đen.

Chỉ nhẹ nhàng một điểm.

Thanh niên mặc áo đen thân thể phảng phất như bị trời buột, thoáng cái bị ‘Điểm’ bay ra ngoài .

“Cút!”

Tiểu Liên nhẹ nhàng thu hồi ngón tay, đầu ngón tay lúc này tựa hồ che đầy một cỗ khí tức.

Mà từ đầu đến cuối , Chung Vọng Tuyết đều chưa từng xuất thủ nửa phần.

Thanh niên mặc áo đen kia thoáng chốc cả kinh, thời điểm té lăn trên mặt đất, hoảng sợ hô một câu: “Ngươi ... ngươi đã mở ra Phi Thiên Vị !”

Nhân thể có năm đạo huyết vị kỳ diệu, gọi chung năm Huyền Vị. Vị thứ nhất ‘Lực Vị’ vị thứ hai ‘Thể Vị’ vị thứ ba vị ‘Khí Vị’ vị thứ tư vị ‘Não Thần Vị’ vị thứ năm là ‘Phi Thiên Vị’!

Mà huyết vị thứ năm chính là huyết vị tinh diệu nhất.

Mở ra vị thứ nhất Lực Vị , là được lực lượng lớn vô cùng , trong thân thể phảng phất có được liên tục không ngừng , vĩnh viễn cũng không dùng hết lực đạo, nhưng nói gì thì nói đó cũng là tiêu đạo.

Vị thứ hai thì là Thể Vị.

Thể Vị một khi mở ra, thường nhân đi mười bước ta chỉ cần một, mà lại đạo kiếm bắt tâm, nhanh nhẹn khó có thể phỏng đoán.

Mà vị thứ ba Khí Vị, càng thêm quý dị, nghe nói một khi mở ra Khí Vị, trong cơ thể khí lưu cao thấp xuất nhập tự nhiên, dựa vào lượng khí này, cách không điều khiển bảo kiếm, mười mét trăm mét sát nhân, tự hình kiếm khí, không thành vấn đề!

Thanh niên mặc áo đen này vốn là đệ tử phụ cận, tại thể hệ này coi như là có danh tiếng, Trương Dương ương ngành không ai dám trêu chọc, nhưng bây giờ xem xét, người trước mắt dĩ nhiên là ‘Phi Thiên Vị’ Phi Thiên tự tại Phi Thiên Vị. Lập tức giật mình, té chạy.

Tiểu Liên vỗ tay một cái, hừ một tiếng, lại ngồi về chỗ.

Chung Vọng Tuyết nhìn thanh niên ở dưới lầu các, mắt không chớp một cái.

...

Lầu các có trà hạ phẩm cùng số lượng người không ít, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi áo xanh thường thức trà trong chén, mùi thơm thoang thoang xông vào mũi, nung đúc lòng người a.

“Y Đạo là gì, ngươi trị người khác, trị tốt rồi đó là việc ngươi nên làm, trị không được, vậy tội lỗi sẽ là của ngươi. Cậu từ nhỏ dạy ngươi thứ nhất thể nào là trị người, quan trọng nhất thực lực không phải là của mình? Ở trên đời này, ngàn tông vạn phái, không biết bao nhiêu gia tộc Y đạo, cuối cùng là bị người khi dễ ah!”

Nam tử trung niên ngồi bên cạnh là cậu của Diệp Huyền, than khổ một tiếng, trong lời nói mang đầy phiền muộn cùng bất đắc dĩ.

Thiếu niên áo xanh này tên là Diệp Huyền.

Diệp Huyền gật đầu cười, nói: “Ta biết ý của cậu, nói chung là nắm tay người nào lớn hơn, thì lợi hại hơn!”

“Ngươi biết là tốt rồi, bất quá Y đạo của nhà chúng ta cũng không thể vớt, năm đó gia gia của ngươi ném chính là mặt mũi, vẫn còn cần ngươi tìm trở về, ngươi trời sinh, học y chính là một đời thiên tài, ngộ tính cũng là có chút ưu tú, nếu ngươi có tư chất tu tiên hảo một chút, thì càng thêm hoàn mỹ!” Diệp Đại Hữu thở dài nói.

Diệp Huyền trong nội tâm mình bạch.

Thường thức nước trà trong chén, nhưng nội tâm có chút đắng chát.

Đại lực này vẫn là thực lực vi tôn .

Năm đó gia gia của hắn cả đời trị vì, có thể xưng là một ‘Đạo Y’ có y thuật cao minh, cao minh Y Sư dù là tu tiên giả cũng có thể cứu được.

Tu tiên giả cố nhiên không dính khỏi bụi trần gian, ngũ cốc hoa màu, bách bệnh không sợ, có thể cũng chỉ là bách bệnh, nếu như bị thụ đại thương, linh đan diệu dược cũng không có tác dụng gì, liền cần có cao minh Y sư, diệu thủ hồi xuân lại.

Gia gia của hắn cả đời đã làm nhiều lần thiện duyên, một thân y thuật, thậm chí nghe đồn có thể khôi từ hồi sinh, tuy có chút ít khuyếch đại, nhưng mà y thuật của gia gia hắn tinh xảo cùng cao minh, hoàn toàn không phải là dùng để trưng cho đẹp.

Gia gia của hắn năm đó du lịch thiên hạ, cũng không chỉ là cứu trị phạm nhân thông thường, nếu chỉ có thể cứu trị phạm nhân, đó chính là giá áo túi com, gia gia của hắn ngay cả phiến sơn đảo hải, lên trời xuống đất không gì làm không được, tu tiên giả đại năng trong thể hệ cũng có thể cứu được .

Nhưng mà gia gia của hắn quá mức chuyên chú tại y thuật.

Năm đó gia gia của hắn nhận lời mời đi trị liệu cho một thiên kim tiểu thư của một đại tông môn, tông môn này có một mạch trời sinh làm thể chất kiêu ngạo, âm vượng thành hoạ , cách mỗi đời thứ ba tất có một ‘Bách Sát Chi Thể’; Bách Sát Chi Thể này liên vi sát khí quá nặng, nếu chỉ là những ...liền cũng được, hết lần này tới lần khác Bách Sát Chi Thể này cho dù tu tiên , trở thành đại năng trong thể hệ, cũng tuyệt sống không quá ba mươi tuổi .

Vì Bách Sát Chi Thể này, đại năng hiệu triệu Y Sư khắp thiên hạ, đi cứu trị mạch Bách Sát Chi Thể này của hân, gia gia của hân cũng là một trong số đó.

Nhưng khi đi, gia gia của hân cũng không trở lại nữa.

Lúc bị đại năng gia tộc đưa trở lại, gia gia của hân đã đứng bên bờ vực của cái chết, tinh khí hao hết sạch, sinh cơ ít ỏi không còn là mấy.

Gia gia của hân do trị liệu Bách Sát Chi Thể nên bị cản trở mà chết.

Nhưng nguyên do cụ thể, ai cũng không rõ.

Hân chỉ biết, gia gia trước khi chết đã lưu lại một câu nói cho cậu cùng hân, chính là hân về sau nếu là ở y học có thành tựu, trở lại đại tông môn đó, đem Bách Sát Chi Thể trị liệu tốt.

Trừ đó ra.

Còn có một câu nói.

Trị bệnh cố nhiên trọng yếu, nhưng mà ngàn vạn không để thực lực mình rơi xuống!

Trên thế giới này, cuối cùng là nắm tay người nào lớn, thì người đó lợi hại!

Một câu nói kia, là thời điểm gia gia hân lâm chung.

Cả nhà bọn họ có tất cả năm người.

Gia gia của hân sau khi chết, cũng chỉ còn lại có hân cùng với cậu hân Diệp Đại Hữu.

Hân là cậu của hân do gia gia nhất được, ngược lại thực sự đệ đệ của mẫu thân hân, gia gia của hân để cho hân hô Diệp Đại Hữu là cậu, liền để cho hân ghi khắc, hân còn có mẫu thân.

Bất quá không lo chuyện khác, trong mắt hân, Diệp Đại Hữu chính là cậu ruột!

Về phần cha mẹ của hân.

Theo hân sinh ra đến bây giờ, tự căn bản chưa thấy qua hai người.

Mà gia gia của hân sau khi chết, là thời gian của hân và cậu hân rút xuống ngàn trượng, nguyên bản chỗ ở mình sinh ra bị người ta đuổi đi.

Những thứ này...

Đều là thực lực chưa đủ ah!

Cái gì y đức cái gì trị phẩm, không phát huy được nữa phân tác dụng.

“Đáng tiếc năm đó gia gia của người đã nhìn lầm người, đem ‘Đạo Y thánh thư’ do ông ta cả đời sáng chế đặt ở trong Giang Đông Liễu gia, bôn ý để cho Liễu gia chuyển giao Tương Đạo trị thánh thư cho chúng ta sao khi hân chết, nhưng Liễu gia này tại gia gia của người sau khi chết đem việc này đẩy vào quên lãng, ý vào hai ta không nổi lên được gió to sóng lớn gì, liền đem ‘Đạo Y thánh thư’ dấu đi một nửa sau!” Diệp Đại Hữu về mặt hận ý.

“Tiểu Huyền, người nhớ kỹ, lần này cậu thật vất vả mới chiếm được một cái danh ngạch của Lục Ân tông cho người, cậu không cần người ngày sau có thể hoàn thành tâm nguyện của gia gia người trước khi chết, nhưng Đạo Y thánh thư vì gia gia của người cả đời tâm huyết, nếu như người ngày sau tại lục ân trong tông có thành tựu, nhất định tới Giang Đông Liễu gia đòi lại một cái công đạo!” Diệp Đại Hữu vỗ vỗ vai Diệp Huyền.

“Cậu, ta biết!” Diệp Huyền nâng chung trà lên, nghe hương trà xông vào mũi hương, phẩm một cái.

Diệp Huyền biết rõ, trong nội tâm cậu hân hận không thể lập tức đi ngay tới Liễu gia nói về phần sau của bộ thánh thư, có thể là cậu hân có lòng nhưng không đủ lực.

Gia gia của hân cả đời sáng chế Đạo Y thánh thư.

Nửa bộ phận trên tại trong tay hân, mà nửa phần dưới, thì đang ở trong Giang Đông Liễu gia.

Hân trên con đường Y đạo đích thị có thể coi là một thiên tài, mười sáu tuổi liền đem Đạo Y thánh thư nửa bộ phận trên toàn bộ học hết, hơn nữa vận dụng thuần thực cực kỳ.

Gia gia của hân khi còn sống sở hữu tám mươi ba châm, mà Đạo Y thánh thư nửa bộ phận trên ghi lại ba mươi bốn châm!

Ba mươi bốn châm này, mỗi một châm đều không có cùng hiệu dụng!

Mà hán, thì là có thể đem ba mươi bốn châm này dùng thuần thực trong lòng.

Đáng tiếc ba mươi bốn châm này chế tác rất khó, gia gia của hán trước khi lâm chung đơn độc để lại cho hán mười tám thực châm! Mà còn có hai mươi một châm thất lạc ở Giang Đông Liễu gia. Còn còn lại số thực châm kia, thì là không biết ở nơi nào.

“Há?” Diệp Huyền đột nhiên khẽ giật mình.

“Ah !”

Đúng lúc này, một tiếng đau đớn rống to từ trà lâu truyền ra, Diệp Huyền cũng Diệp Đại Hữu hướng phía thanh âm kia nhìn lại, nhưng lại phát hiện một gã tráng hán đột nhiên mới ngã xuống đất, áo trước ngực bị xé rách.

“Ta ...”

Tráng hán run sợ, trên trán đầy mồ hôi, mặt mũi tràn ngập huyết hồng, một lượng nhiệt khí theo kỳ thân tản ra.

“Hán làm sao vậy?” Diệp Đại Hữu nghi ngờ nói .

“Xem tình huống của hán, trong cơ thể thể lửa thái thịnh!” Diệp Huyền khẽ nhíu mày .

Hán vừa định muốn đi lên xem một chút chuyện gì xảy ra, đã thấy một lão già mặc hắc bạch đạo áo chậm đi tới.

“Chuyện gì xảy ra !”

Bên cạnh Hắc Bạch lão đạo đi theo một được đồng, được đồng há mồm tự nói: “Bây giờ coi như ngươi vận khí tốt, nguyên Y sư lão nhân gia ông ta trùng hợp đi ngang qua nơi đây , nhìn ngươi đau xem không nhẹ, giúp ngươi xem một chút !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cô Nương Ở Đâu Không Thoải Mái ?

Tráng hán này là một người bình thường, mở được Lực Vị.

Đơn khai mở một cái Lực Vị, đích thật là người bình thường.

Vô luận là mở vị thứ nhất Lực Vị hay là vị thứ hai Thể Vị, đều vẫn không thể xem như tu tiên giả. Chỉ có mở Khí Vị, không chế vô hình chi khí, mới có thể miễn cưỡng được xưng tụng một cái tu tiên giả.

“Nguyên Y sư, ta ... Ta đây là thể nào!” Đại hán kia chịu đựng đau đớn hô.

Hắc Bạch lão đạo, lão già được gọi Nguyên Y sư vuốt vuốt chòm râu, chắc chắn liếc nhìn Đại hán một cái, nói: “Không có gì trở ngại, ngươi giao ra một khối ‘Mặc Đan’ ta cho ngươi một hạt đan dược, cam đoan trong vòng ba ngày khôi phục, mà lại thuốc đến bệnh trừ!”

“Mặc Đan?” Đại hán biến sắc .

“Như thế nào, không nỡ, quên đi! Vừa vặn lão hủ không nỡ cho ngươi viên ngươi viên đan dược, cho ngươi tất đều lãng phí.” Hắc Bạch lão đạo hừ lạnh một tiếng.

Được đồng đi theo Nguyên Y sư nhe răng trợn mắt mà nói: “Đúng đấy, Nguyên Y sư đại phát thiện tâm cứu ngươi một mạng, ngươi còn lo lãng Mặc Đan, thu ngươi một khối Mặc Đan đó là tiện nghi cho ngươi rồi!”

“Tốt rồi tốt rồi !” Nguyên Y sư khoát tay áo.

Hai người này, một người mặt trắng, một người mặt đỏ, thật đúng là thành thoi tự tại.

“Đợi một chút!” Tráng hán cố gắng gượng cười, che ngực đang tê liệt đau đớn nói: “Ta lấy một khối Mặc Đan, mong rằng nguyên Y sư nhất định phải giúp ta dùng đau đớn này lại!”

Nói chuyện, tráng hán vỗ nhẹ túi trữ vật bên hông, một viên đan dược màu như nước sơn mực xuất hiện trong tay của hán.

Lão đạo tiếp được ‘Mặc Đan’ trong mắt lóe lên vui mừng, trên mặt ngược lại là thần sắc không thay đổi, cũng vỗ túi trữ vật, một viên đan được hóa hồng rơi vào trong tay.

“Đem viên này ‘Mễ Hòa Đan’ ăn vào, trong vòng ba ngày chắc chắn sẽ khôi phục!” Lão giả sờ lên chòm râu, nheo mắt lại cười nói.

“Xin hỏi lão y sư, có thể hay không lập tức giảm đau, ta đây ngực đau dữ dội, phỏng phát có Hòa sắp xông tới!” Tráng hán nhếch miệng hét lớn.

“Muốn lập tức giảm đau ở đâu dễ dàng như vậy!” Lão đạo lắc đầu.

Tiếng nói vừa ra, liền cảm lấy Mễ Hòa Đan hướng miệng tráng hán đưa tới.

“Người cho hán ăn Mễ Hòa Đan, đó là muốn đưa hán đi chết!”

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên đứng dậy, hán cau mày hướng phía tráng hán kia đi đến, lạnh lùng nói: “Hán thể Hòa quá vượng, hơn phân nửa thời gian ngắn trước trúng Hòa Độc, lại mới uống ‘Hòa lê trà’ lúc này Hòa Độc trong cơ thể mới dần phát căn tra. người nếu không cho hán ăn cái Mễ Hòa Đan này, hán đau chừng hai ba giờ sao sẽ tự mình hóa giải, người vẫn còn cho hán ăn Mễ Hòa Đan, ăn hết Mễ Hòa Đan, hán cho dù không chết cũng muốn hai ba ngày không đứng dậy được, người đây là lừa cháy đồ thêm dầu?”

“Người... người nói làm sao!” Dược đồng lập tức hét lớn.

“Lang băm!” Diệp Huyền trầm giọng nói.

Trên đời này không thiếu hụt bọn bịp bợm giang hồ, càng không thiếu hụt lang băm.

Hắc Bạch lão đạo cũng tức giận không nhẹ, chỉ vào Diệp Huyền nói: “Hảo, hảo, tốt! Dám nói Nguyên mẫu là lang băm, ta liền nhìn xem làm sao người trị cho hán!”

Chính là một tên tiểu tử, có thể làm cái gì!

Diệp Huyền không để ý đến lời Nguyên lão nói, liếc nhìn Đại hán một cái, nói ra: “Người một thời gian ngắn trước hán là đi Hỏa Diễm sơn mạch!”

“Tiểu ca người là làm sao mà biết được!” Đại hán kia trong mắt lóe lên kinh ngạc.

“Người trúng Hòa Độc!” Diệp Huyền chậm rãi nói ra: “Độc không quá sâu! người ngồi trên ghế dựa!”

Hắc Bạch lão đạo sắc mặt âm trầm bất định.

Nghe trước mắt Thanh Y tiểu tử nói vậy, thật là có cơ sở, tựa hồ biết rõ nguyên nhân bệnh của tráng hán! Bởi như vậy, chẳng phải tiết lộ hán là tên lừa gạt?

“Tốt, tên tiểu tử, tuổi tác không lớn, lại vẫn dám học người đi giả danh lừa bịp!”

Không đợi đại hán kia ngồi trên ghế dựa, Nguyên lão đạo chỉ vào Diệp Huyền một tiếng quát mắng: “Người này sử chính là biện pháp gì, ta xem chính là đi lừa gạt, tuổi còn nhỏ không lo học, ta liền thay người lớn nhà người giáo huấn người!”

Nguyên lão đạo tiếng nói vừa ra, nháy mắt, trong tay áo bỗng nhiên duỗi ra, không hỏi phân trần, bay thẳng đến Diệp Huyền bỏ tới.

Một chương này, lực đạo vô cùng, chính là đại thạch cũng có thể vỡ nát bấy.

“Ừm!”

Chung Vọng Tuyết ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn xem một màn này dưới lầu các, cặp môi đỏ mọng động lòng người hơi động một chút, trong cặp mắt kia lóe lên tức giận, liền chụp về phía bàn gỗ, nhảy xuống.

Nhưng là sau một khắc, nàng tự ngừng lại.

Diệp Huyền tay phải nâng lên, trực tiếp ngăn cản cánh tay của lão đạo, lại một bắt, giữ ở cổ tay của lão đạo, so sánh về lực đạo, khí lực của Diệp Huyền lớn hơn rất nhiều.

Cả hai giao thủ một cái, ai mạnh ai yếu, liếc mắt tự phân được.

Lão đạo này mở ra vị thứ hai Thể Vị, tay đầm vững như bàn thạch, đi như gió, động như thỏ, có thể hán không biết là, Diệp Huyền đồng dạng mở ra vị thứ hai Thể Vị!

Cả hai đều Thể Vị, nếu mà so sánh, lão đạo tuổi tác đã lớn, lại là giả danh lừa bịp, không hề có kinh nghiệm giao chiến, sao có thể là đối thủ của Diệp Huyền!

“Tự rước lấy nhục!” Diệp Đại Hữu uống một ly trà, lắc đầu.

Diệp Huyền cầm một cái ché trụ đường lui của lão đạo, lại vỗ tới một chuông, ban ngày dưới một chuông này nhanh như thiểm điện, oanh một tiếng đã rơi vào trên người lão đạo!

Bụi đất tung bay, lão đạo kia ngã quỵ trên mặt đất.

Nguyên lão đạo trong tâm cả kinh, dùng hấn nhiều năm kinh nghiệm lừa gạt, tiểu tử này nhìn không có năng lực gì, như thế nào vừa ra tay lợi hại như thế .

Khi từ dưới đất bò dậy, mặt biến đổi nhanh chóng, thoáng chốc cung kính, cười nịnh nói: “Là Nguyên mỗ có mắt như mù, vậy mà đụng phải Y đạo tiên bối, là Nguyên mỗ vụng về, mong rằng tiểu hữu không nên trách tội!”

Diệp Huyền trong nội tâm thâm than.

Trên đời này đúng như lời câu hấn nói.

Nắm tay người nào lớn, người đó là đạo lý.

Nguyên lão đạo này rõ ràng là một cái lang băm, làm nghề y lừa đảo, nếu mình thua, thật sẽ bị hấn nói thành giả dối.

Nhưng mà hấn thắng, Nguyên lão đạo này tự lập tức đổi giọng.

“Ngươi đi lừa gạt, ta không xen vào, trở về hảo hảo học một ít y thuật, không trông cậy vào ngươi đem người khác chữa lành, đừng lừa cháy đồ thêm dầu là được!” Diệp Huyền bất đắc dĩ nói .

“Tiểu hữu dạy phải, tiểu hữu dạy phải !” Hắc Bạch lão đạo vội vàng kéo theo được đồng, nói: “Còn đứng ngây đó làm gì, chạy nhanh đi ah!”

Nói chuyện, một già một trẻ tự như một làn khói đã đi ra quán trà.

“Đầu năm nay làm nghề y lừa đảo thật đúng là nhiều a!”

“Có lẽ vị tiểu hữu này hấn là có chút bản lĩnh thật sự!”

Trong quán trà truyền ra chút tiếng nghị luận.

Chung Vọng Tuyết nhìn tình cảnh dưới lầu các, khóe miệng có chút mỉm cười.

“Tiểu thư, đã có !” Tiểu Liên đột nhiên chớp mắt một cái, cao hứng nói.

“Có cái gì rồi hả?” Chung Vọng Tuyết nâng cằm lên, hỏi.

“Có biện pháp!” Tiểu Liên hì hì cười cười, gương mặt khả ái tiến lại gần Chung Vọng Tuyết.

“Anh hùng cứu mỹ nhân?”

Anh hùng ...

Cứu mỹ nhân?

Chung Vọng Tuyết khuôn mặt gật gật, nói: “Biện pháp này có thể thực hiện !”

...

Một lúc sau.

“Tiểu ca ngươi dùng biện pháp gì, thật đúng là hết đau!” Đại hấn kia vui sướng hô.

Trên mặt hấn vốn là tràn ngập màu máu giờ đã toàn bộ rút đi, lồng ngực nóng rực đau đớn cũng vừa tan.

Nhớ tới lúc con đau dư dội, Đại hấn vội vàng nói: “Tiểu ca, khỏi Mặc Đan ngươi cất đi, coi như là thù lao, nếu không hôm nay ta cũng không biết còn đau bao lâu!”

Diệp Huyền bật cười lớn, nói: “Tiện tay mà thôi, nếu thật là phí, thì ta sẽ hướng ngươi yêu cầu Mặc Đan!”

“Chuyện này. ..” Đại hấn nghe thế , vội vàng bái tạ, nói: “Vậy thì thật là đa tạ tiểu hữu rồi!”

Mặc Đan đến tay không dễ, hấn cũng là vì đạt được khóa Mặc Đan mới trúng Hỏa Độc, nếu không thì cũng không đến mức đau như thế.

Tiếp nhận đại hán kia bái tạ, Diệp Huyền về chiếc ghế của mình.

“Một hồi uống qua Dịch Thủy trà lạnh , chúng ta cũng nên đi !” Diệp Đại Hữu nói ra.

Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

“Ngày mai vị bằng hữu nhất định nhất sơn sẽ xuống núi đón ngươi, đến Lục Ân tông nhớ phải cẩn thận, Lục Ân tông cao thủ nhiều như mây, mà tại đó có...những thanh niên tài tuấn tâm cao khí ngạo, không muốn gây chuyện thị phi, y thuật của ngươi tuyệt không để rớt lại phía sau, nhưng cũng không thể tùy ý hiển lộ ra rồi!” Diệp Đại Hữu nói đến đây , thanh âm hơi ít đi một chút.

“Cậu, ta biết!” Diệp Huyền mỉm cười.

Diệp Đại Hữu cũng lộ ra vui vẻ, nói: “Ngươi trời sinh thông minh, đầu óc cơ linh, cậu cũng không dạy bảo ngươi nhiều, có lẽ trong lòng ngươi so với người khác đều tinh tường!”

“Bằng hữu kia!”

Đúng lúc này, trên lầu các truyền tới thanh âm của một cô gái.

Diệp Huyền liếc nhìn chung quanh, phát hiện thanh âm này hướng tới không ai khác, đúng là mình, không khỏi kinh ngạc, hướng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy một nữ tử mặc áo lam, mặt mày như vẽ , mắt to thanh tịnh linh động , đôi bàn tay trắng nõn.

Đúng là Chung Vọng Tuyết .

Diệp Huyền nao nao, sau một khắc trưng, nói: “Cô nương chuyện gì?”

Hắn chỉ cảm thấy cô gái này đã gặp ở nơi nào.

“Thân thể ta có chút không thoải mái, vừa rồi xem bằng hữu xuất thủ, y thuật phi phàm, có thể hay không cho ta xem thoáng một chút!” Chung Vọng Tuyết dịu dàng cười cười, hai mắt giống như trăng lưỡi liềm, nhìn rất đẹp.

“Cô nương thấy ở đâu không thoải mái?” Diệp Huyền trong lòng có chút cảnh giác, hỏi.

Nhìn bộ dáng của cô gái này cũng trên mười tám mười chín tuổi, chỉ có khí chất là không giống người thường, trong lúc giờ tay nhắc chân, đại khí tự thành, là hán binh sinh chứng kiến, là những cái...kia nữ tử, tỷ nữ cũng không so sánh bằng.

Đơn giản không nói ra, chỉ quan sát, sẽ phát hiện cô gái này thân thể bên ngoài tản ra một cỗ khí tức vô hình, chỉ sợ thực lực muốn so với hán cao mình hơn rất nhiều.

“Ở đâu không thoải mái?” Chung Vọng Tuyết nghiêng một cái đầu, tóc rũ xuống bả vai, bình tĩnh nhìn Diệp Huyền, lập tự nhiên cười nói: “Ta cũng không biết ở đâu không thoải mái , bằng hữu giúp ta nhìn một chút đi!”

Diệp Huyền nghĩ , mình cùng nữ tử áo lam này cũng không có cừ hận, mà lại có chút quen mặt, cô gái này sẽ không ăn no đầy đủ rồi kiếm chuyện với hắn.

“Cô nương chờ một chút !” Diệp Huyền nhẹ gật đầu, đứng dậy tiến đến bên trên lầu các.

“Tiểu thư , phương pháp này không tệ ah!” Tiểu Liên cười đùa nói, vừa nói chuyện, vừa đưa bánh ngọt vào trong miệng.

“Nhưng mà trên người của ta không có việc gì, càng không bệnh!” Chung Vọng Tuyết đem hai ngón tay đặt ở trên ly trà, nói: “Duy nhất một lần có một số việc, làm khó không biết bao nhiêu Y sư, cũng bị hắn chữa lành !”

Đạp đạp .

Diệp Huyền đi tới bên trên lầu các.

“Ai, Tiểu ca đến rồi!” Tiểu Liên lúc này vẫy vẫy tay, cho Diệp Huyền một cái ghế.

Diệp Huyền ngồi xuống, con mắt nhìn về phía Chung Vọng Tuyết.

Bắt đầu nhìn lại, bộ dáng rõ ràng chưa từng gặp, nhưng mà khoảng cách gần xem xét , chỉ cảm thấy cô gái này rất đẹp.

Mặt óng ánh như ngọc, mắt trong vắt như nước, xán rực rỡ lệ hoa.

“Cô nương, chúng ta phải hay là không gặp qua một lần?”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: CỬ HUYỀN KIM CƯƠNG CHÂM!

“Đã gặp qua một lần !” Chung Vọng Tuyết cười một tiếng, nói ra.

Diệp Huyền nghĩ, hơn mười ngày trước, thật sự là hắn có bái kiến một nữ tử, bất quá khi đó cô gái này che mặt.

Lúc này, Chung Vọng Tuyết đang mặc chính là một thân quần đỏ, bên ngoài phủ lấy một chiếc áo màu xanh mòng.

Hắn nhìn không thấu Chung Vọng Tuyết.

Ngày đó cùng Chung Vọng Tuyết tương kiến, Chung Vọng Tuyết tuy nhiên dùng cái khăn che mặt che đi gương mặt mình, có thể sắc mặt tái nhợt nhưng có thể phân biệt được, hắn có chút lo lắng.

Dù sao đoạn thời gian đó, vô số lần cứu người, tựu chỉ có Chung Vọng Tuyết là người bệnh khó giải quyết nhất, cái đó và thể chất của Chung Vọng Tuyết có chút liên quan.

“Không nghĩ tới cô nương coi chiếc khăn che mặt xuống, bộ dáng lại xinh đẹp như thế, ngược lại một đoạn thời gian này không thấy, quái bệnh của cô nương đã tốt hơn trước!” Diệp Huyền cười nói.

“Uh, tốt hơn nhiều !” Chung Vọng Tuyết lẳng lẳng nói ra.

“Cô nương này đây cảm thấy chỗ nào không thoải mái?” Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm nghĩ.

Không đúng.

Hắn lúc kia, trong thời điểm cứu trị Chung Vọng Tuyết, rõ ràng là cảm giác được bệnh của Chung Vọng Tuyết đã đi căn.

Không thể nào tái phát được ?

Điều đó không có khả năng ! hắn đối với y thuật của mình rất có tự tin.

“Hừm...” Chung Vọng Tuyết bị Diệp Huyền hỏi như vậy, thiếu chút nữa lòi đuôi, lúc này nhoèn miệng cười, nói: “Có thể quái bệnh kia lại tái phát !”

Diệp Huyền nhíu mày, không nói hai lời, trực tiếp nắm cánh tay của Chung Vọng Tuyết, khoác hai ngón tay hắn lên.

Diệp Huyền càng xem càng cảm giác không đúng.

Mạch tượng bình thường, đôi má tự nhiên lộ ra hồng nhuận phơn phớt, chân khí không có bất kỳ nào động, rõ ràng là không nào bình thường hơn được, vậy là bệnh gì ? khỏe mạnh không thể khỏe mạnh hơn.

“Cô nương hô hấp đều đều, đây là bên ngoài. Chân khí trong cơ thể bình thường, huyết dịch chảy xuôi vô loạn, đây là ở trong, trong ngoài đều không có vấn đề gì, cô nương người không có bệnh !” Diệp Huyền bình tĩnh nói .

“Không có bệnh , tiểu thư vừa rồi đau đến bó tay kia !” Tiểu Liên ăn hết khối bánh ngọt, trừng mắt, hô.

Diệp Huyền dở khóc dở cười, nói ra: “Nhưng mà...Ta thật không nhìn thấy trên người Tuyết cô nương phát hiện chỗ nào không đúng, có thể là tại hạ y thuật không đủ, mới vừa rồi không có nhìn ra trên người cô nương bệnh gì !”

Tiểu Liên chu miệng, bất mãn.

Chung Vọng Tuyết nhẹ nhàng lấy tay lại, nói: “Tựu không nên làm khó hắn, đúng rồi, nếu là hai lần tương kiến, hai người chúng ta coi như là duyên phận, người đã biết rõ ta tên gì, ta còn không biết người tên gì!”

Diệp Huyền nghĩ, vừa rồi thật sự là hắn đã biết tính danh của Chung Vọng Tuyết, tại mình vội vàng đi, cũng không cáo tri tên họ.

Lúc này đây tương kiến, có lẽ coi như là có chút duyên phận.

Liên nói: “Diệp Huyền !”

“Diệp Huyền...” Chung Vọng Tuyết tự lẩm bầm, thần sắc động lòng người.

“Bệnh của cô nương đã không có cách nào trị liệu, vậy thì ta rời đi trước” Diệp Huyền đưa tay cáo từ.

Trong lòng của hắn tình tường.

Chung Vọng Tuyết này trên người không có bệnh.

Nếu không có bệnh, chân khí trong cơ thể càng là đại biểu cho Chung Vọng Tuyết thực lực không tầm thường, ít nhất so với hắn hiện tại mạnh hơn nhiều đi.

Về phần Chung Vọng Tuyết ở không đi gây sự gọi mình, Diệp Huyền cũng không đoán ra được.

Ưa thích mình?

Không có khả năng.

“Biện pháp của ngươi đã thất bại!” Chung Vọng Tuyết trong mắt mang theo ý trách cứ, nói: “Lần này anh hùng cứu mỹ nhân không thành, còn để cho hắn mất mặt”

Tiểu Liên thề lưỡi, vừa cười vừa nói: “Tiểu thư, sẽ không bởi vì hắn cứu người một lần, tự lại thích hắn đi!”

“Không phải!” Chung Vọng Tuyết nhìn qua ngoài cửa sổ.

Diệp Huyền đã rời đi, nàng cầm lấy ly trà đã nguội, nhẹ nhàng uống một ngụm, nói: “Ta cũng không biết là ta ưa thích hắn hay không, chỉ tính là có hảo cảm, còn ngươi nói hắn đã cứu ta một lần, ta phải hay không tự thích hắn, vậy từ nhỏ đến lớn, cha phải hộ vệ cho ta không biết bao nhiêu lần, ta thấy một cái ưa thích một cái à?”

“Vậy là chuyện gì xảy ra!” Tiểu Liên con mắt lớn không chớp lấy một cái, triệt để hứng thú.

Chung Vọng Tuyết trong nội tâm cũng không rõ lắm, hai đầu lông mày hiện ra nghi hoặc, nói ra: “Hắn và những người khác bất đồng! Cụ thể cũng không rõ lắm, đúng là như thế, ta phải khiến cho hắn trước tiên thích ta.”

Tiểu Liên ăn bánh ngọt, nghĩ nghĩ, nói: “Nếu không, thì chúng ta biến thành mỹ nữ cứu anh hùng, như thế nào?”

“Cũng có thể!” hai mắt Chung Vọng Tuyết lóe lên ánh sáng, nhẹ gật đầu.

“Bất quá...” Tiểu Liên nghiêng đầu một cái, đột nhiên nghĩ đến một sự tình, nói ra.

“Tuy nhiên làm sao?” Chung Vọng Tuyết nói ra.

“Chúng ta đi ra cũng đã một thời gian ngắn, cũng mau trở về thôi. Tông chủ vì quái bệnh của người mà nhức đầu, thỉnh đến Y đạo thế gia ‘Thanh Bạch Hà’ rồi, lần này ngươi trở lại trong tông, Tông chủ gặp lại ngươi, nhìn thấy quái bệnh đã khỏi, chỉ sợ cao hứng không ngậm miệng được! Về phần Diệp Huyền này, chỉ cần hắn không ra khỏi ‘Thiên Bạch Đế Thần Quốc’ ở đâu chúng ta đều có thể tìm đến hắn!” Tiểu Liên nghiêm trang nói.

Cách quán trà một khoảng, Diệp Huyền theo cậu mình tùy tiện tìm một cái khách điểm ở lại.

Chạng vạng tối.

Diệp Huyền ngồi một mình ở trên giường, trong cầm lấy một quyển sách màu xanh lục, trong sách này viết bốn chữ ‘Đạo Y thánh thư’.

Đạo Y thánh thư, gia gia của hắn cả đời sáng chế!

Diệp Huyền hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào Đạo Y thánh thư.

“Nửa phần trên của Đạo Y thánh thư ta điều đã học, những năm gần đây, ta đã xem qua rất nhiều sách thuốc, đều không bằng Đạo Y thánh thư của gia ta, nhưng đáng tiếc phần dưới của Đạo Y thánh thư bị Giang Đông Liễu gia độc chiếm!” Diệp Huyền âm thầm thở dài nói.

Chỉ có y thuật chưa đủ, hắn còn nhất định phải để cho mình trở nên mạnh mẽ hơn!

Nhược Quang có y thuật, thì như thế nào hướng Giang Đông Liễu gia đi đòi phần sau của Đạo Y thánh thư?

Lấy lý phục người?

Hiển nhiên là chuyện cười!

“Ngày mai sẽ phải đi nhất định nhất sơn Lục Ân tông!” Diệp Huyền thầm nghĩ, trong lúc bất tri bất giác liền thấy trang cuối của Đạo Y thánh thư.

Hắn mỗi điều xem một lần Đạo Y thánh thư.

Tuy nhiên Đạo Y thánh thư nửa bộ phận trên hần đã đã học được đến cực hạn, có thể trong lòng của hần có... nghĩ cách khác, gia gia của hần sáng tác y thuật tuyệt học.

Nếu như hần đem phần trước của Đạo Y thánh thư nghiên cứu tinh thấu, như vậy mình không phải có thể dọc theo con đường này, đến với phần dưới?

Ý nghĩ này ở trong đầu hần kéo dài đã không phải lần đầu tiên.

“Trị chi đạo, dùng nhân thể làm chủ ! Ông nội của ta sáng chế Kim Cương châm, thật đúng là nhất tuyệt !” Diệp Huyền lầm bầm lầu bầu.

“Hả?”

Đúng lúc này, Diệp Huyền đột nhiên nhìn về phía tờ giấy cuối cùng của Đạo Y thánh thư.

Mấy chữ này hoành niệ, không có gì lạ thường.

Nhưng mà nhìn kỹ.

“Hai trang làm một!”

“Hần là trùng hợp !” Diệp Huyền thầm nghĩ đến.

Nhưng mà lòng hiếu kỳ thúc đẩy Diệp Huyền đem ngón tay đặt ở tờ giấy cuối cùng của Đạo Y thánh thư, hai ngón tay hơi niết, phát hiện có chút khác thường, không giống các trang khác.

Lại nhéo nhéo, vẫn là không có cái gì xảy ra.

“Hần là ta quá lo lắng !” Diệp Huyền lắc đầu cười nói.

Gia gia của hần lúc trở lại đem Đạo Y thánh thư nửa phần trên giao cho hần, cũng không từng nói qua Đạo Y thánh thư có chỗ nào không đúng, mà lại là một quyển y học thánh thư, không có chỗ nào khác thường.

Nhưng mà ...

Lúc ngón tay hần buông ra, nháy mắt, một vệt kim quang đột nhiên thoáng hiện.

Kim quang này sáng chói, trong nháy mắt che khuất ánh mắt Diệp Huyền.

“Chuyện gì xảy ra !”

Diệp Huyền lấy tay ngăn trở ánh sáng, thời điểm kim quang biến mất, hần lại một lần nữa đem ánh mắt đặt ở tờ giấy cuối cùng của Đạo Y thánh thư, lại phát hiện tờ cuối cùng này, xuất hiện một mảnh màu vàng trang giác.

Diệp Huyền mở to hai mắt nhìn.

Bên trong tờ cuối cùng của Đạo Y thánh thư, thực là có kẹp lấy một thứ gì đó ?

Diệp Huyền đem ngón tay đặt lên trang giác màu vàng này, hơi túm, mảnh trang giác màu vàng này bị kéo ra khỏi, lại một hồi, một mảnh Kim trang xuất hiện ở trước mắt Diệp Huyền.

Cái Kim trang này chất liệu bất phàm, dùng lịch duyệt của Diệp Huyền, xem xét nhìn không ra đến tốt cùng là gì.

Trước kia...

Hần từ trước tới nay chưa từng gặp một trang giấy được làm tinh tế như vậy.

Hần có được Đạo Y thánh thư, một thời gian ngắn, đều không phát hiện bên trong trang giấy, còn kẹp cất giấu một tờ giấy !

“Cửu Huyền Kim Cương Châm !”

Diệp Huyền mắt không chớp nhìn xem Kim trang này, trên Kim trang viết năm chữ ‘Cửu Huyền Kim Cương Châm’, cùng lời nói của gia gia hần và việc sáng chế phần trên của Đạo Y thánh thư chỉ chênh lệch hai chữ.

Hần...

Tựa hồ phát hiện một cái bí mật mà chính mình bao lâu nay không biết !

“Cửu Huyền Kim Cương Châm pháp, Kim Cương châm pháp !” Diệp Huyền cau mày, nói: “Chẳng lẽ Kim Cương châm, cũng không phải là do ông nội hần sáng chế ra, mà là từ Cửu Huyền Kim Cương Châm pháp diễn biến ra hay sao ?

Hắn càng nghĩ càng cảm thấy không thể tưởng tượng được, mảnh Kim trang này giấu ở bên trong phần trên tờ cuối cùng của Đạo Y thánh thư, gia gia của hắn khi còn sống cũng không chính thức nói cho hắn, chỉ sợ không phải không muốn nói, mà là không dám nói.

Gia gia của hắn trước khi chết, đơn giản nói một câu ngàn vạn không thể để thực lực của bản thân rơi lại phía sau, chẳng lẽ là ám chỉ lúc ấy chính hắn còn nhỏ ?

Như vậy...

Cái Cửu Huyền Kim Cương Châm pháp này, chính là một kỳ vật ?

Diệp Huyền tiếp tục xem, xem thật kỹ từng chút một.

“Không có khả năng !”

“Tuyệt đối không có khả năng !”

Càng xem, Diệp Huyền càng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Trên Y đạo, hiểu rõ cơ thể con người trước, như vậy thể chất vô cùng dễ đoán, trước tiên tu trị, đối với thể chất chính mình cùng huyết vị hiểu rõ vô cùng tinh tường, chẳng phải là chiếm được đại tiện nghi rồi sao?”

Cái Cửu Huyền Kim Cương Châm này ở trên là nói như vậy.

“Cửu Huyền Kim Cương Châm, dùng Kim Cương châm vận tác, vốn cũng không phải là cắm ở trên thân người khác, mà là châm vào người mình. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để học Cửu Huyền Kim Cương Châm pháp này, nhất định trên con đường Y đạo phải là một thiên tài, hoặc là có chỗ thành tựu Y sư !” Diệp Huyền tự lẩm bầm nhớ kỹ Cửu Huyền Kim Cương Châm này.

Cái này còn không phải mấu chốt nhất ...

Mà là .

“Cửu Huyền Kim Cương Châm có chỗ ghi lại phương pháp, dùng ‘Kim Cương châm’ cắm ở ‘Nhâm tiên huyết’ bản thân! Sẽ có trợ giúp tu luyện?”

Xem đến đây, Diệp Huyền vỗ túi trữ vật, một cây Kim Cương châm xuất hiện được giữ giữa hai ngón tay.

Kim Cương châm, chính là một loại trị bảo.

Là gia gia của hắn trước khi chết lưu lại cho hắn mười tám châm !

“Không đúng!”

Diệp Huyền đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: “Nhâm tiên huyết là huyết vị gì?”

Nhân thể có tất cả huyết vị lớn nhỏ, hắn nhắm mắt lại đều có thể mò được rõ ràng, có thể cái huyết vị ‘ Nhâm tiên huyết’ này, hắn cho tới bây giờ còn chưa từng nghe nói !

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Miễn Cường Qua Ải !

Đạo Y thánh thư , hắn có thể nói là đọc lâu lâu .

Mà đại huyết vị và tiểu huyết vị của cơ thể người, hắn càng tinh tường vô cùng!

Hắn có thể khẳng định, y thuật của mình tại các vùng phụ cận, không người có thể hơn !

Nhưng mà ‘Nhâm tiên huyết’ này, hắn từ nhỏ đến lớn, đều chưa từng nghe nói.

Gia gia của hắn sáng chế Đạo Y thánh thư cũng không có nửa điểm ghi lại.

“Chuyện này. ...” Diệp Huyền gặp khó.

Nhâm tiên huyệt là huyệt vị gì?

Không có đường nào.

May mắn Diệp Huyền vừa liếc nhìn Cửu Huyền Kim Cương Châm pháp, phát hiện Kim trang này ghi lại vị trí Nhâm tiên huyệt, nó nằm ở cánh tay trái dưới nách ba tấc.

“Cái chỗ này, có huyệt vị?” Diệp Huyền triết để mơ hồ.

“Có hay không huyệt vị, thử liền biết !”

Diệp Huyền cầm lấy Kim Cương châm của gia gia cho hắn, để vào cánh tay trái dưới nách ba tấc.

Lại nhìn kỹ Cửu Huyền Kim Cương Châm pháp ghi lại.

Chọc vào !

Sau một khắc !

Một cỗ cảm giác lạnh lạnh tự nhiên sinh ra.

Kim Cương châm, quả thực không có bao nhiêu trở ngại đâm vào.

Diệp Huyền chấn kinh.

“Vậy mà thật sự có huyệt vị !” Diệp Huyền không thể không kinh, hắn tuy nhiên quyết định đến Lục Ân tông này, học tập phương pháp tu hành, tăng lên thực lực bản thân, nhưng mà cái này không có nghĩa là, hắn đối với y thuật của chính mình tự tin.

Nhưng mà chỉ cần Nhâm tiên huyệt này, lại mở rộng tầm mắt của hắn.

“Hả?”

Diệp Huyền không kịp kinh ngạc nhân thể còn có một chỗ huyệt vị như vậy, sau một khắc, hắn cũng cảm giác được trên thân thể truyền tới cảm giác khoan khoái dễ chịu.

Đồng tử hắn có chút co lại.

Tim đập nhanh, không tự chủ nhanh hơn rất nhiều.

Một cỗ khí ẩn, núp tại huyệt vị của thân thể liền đột phá, Diệp Huyền biết rõ, đó là Khí vị buông lỏng, một khi Khí vị buông lỏng, đã đại biểu cho, hắn đã có dấu hiệu mở ra Khí Vị !

“Ta đây mới đưa Kim Cương châm cắm vào ‘Nhâm tiên huyệt’ dĩ nhiên đã có dấu hiệu mở Huyền Vị thứ ba ‘Khí vị’, nếu ta có thêm pháp môn tu luyện, như vậy ta cảm giác, ta hiện tại có thể mở ra Khí vị, đáng tiếc, ta không có tu luyện công pháp, không thể mù quáng !” Diệp Huyền trong nội tâm thầm than.

Không biết như thế nào mở ra Khí vị, cũng không biết như thế nào mở ra Não thần vị cùng với Phi Thiên vị, cần phải báii nhập nhất định nhất sơn Lục Ân tông này.

“Cái Nhâm tiên huyệt cùng Cửu Huyền Kim Cương Châm này ...” Diệp Huyền im lặng suy nghĩ.

Đem Kim Cương châm chọc vào Nhâm tiên huyệt, có trợ giúp tu luyện.

Cái này chỉ là có trợ giúp tu luyện !

Quả thực là để cho tốc độ tu luyện của mình thay đổi không biết nhanh hơn bao nhiêu !

“Dùng phương pháp xử lý của Cửu Huyền Kim Cương Châm, tự khí, để cho Kim Cương châm cắm vào Nhâm tiên huyệt thì có mở ra Khí vị cảm giác, như vậy Não thần vị, Phi Thiên vị ...”

Diệp Huyền hít sâu một hơi, hắn ngộ tính thông minh, là một Y đạo thiên tài, có tư chất tu tiên cũng không bình thường.

Nếu mà có được Cửu Huyền Kim Cương Châm này, như vậy đem Kim Cương châm chọc vào Nhâm tiên huyệt của chính mình!

“Bất quá Cửu Huyền Kim Cương Châm chỉ có thể dùng trên người mình, mà không thể dùng ở những người khác...” Diệp Huyền trong đầu tức tốc suy nghĩ, nói.”Gia gia trước khi chết đối với Cửu Huyền Kim Cương Châm pháp này một chữ cũng không nói, hiển nhiên Cửu Huyền Kim Cương Châm này không phải chuyện đùa !”

“Ta có nên nói cho cậu biết hay không !”

Diệp Huyền hai mắt khẽ co rút lại, lau vệt mồ hôi.

“Không thể nói cho cậu !” Diệp Huyền âm thầm nghĩ tới: “Không nói Nhâm tiên huyệt từ trước tới nay ta chưa từng gặp qua, chỉ cần nhất châm cắm xuống, ta liền ăn ăn có một loại cảm giác đột phá, Cửu Huyền Kim Cương Châm cũng không phải đơn giản như vậy, ta tuy nhiên tin tưởng cậu ta, có thể Cửu Huyền Kim Cương Châm này người biết càng ngày càng ít. Gia gia khẳng định biết rõ Cửu Huyền Kim Cương Châm tồn tại, nhưng mà trước khi chết cũng không nói đến, hiển nhiên là không muốn người biết!”

Nghĩ vậy, Diệp Huyền siết chặt Cửu Huyền Kim Cương Châm cùng mảnh Kim trang.

Nhét vào trong ngực.

Lo lắng.

May mắn hẳn có một túi trữ vật loại kém, liền đem Kim trang để vào trong túi trữ vật.

Tắt đèn.

Nằm ở trên giường, một đêm suy nghĩ, dần dần ngủ.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Diệp Huyền cùng Diệp Đại Hữu một chỗ đứng ở trước cửa khách sạn, tựa hồ như đang đợi cái gì.

Diệp Huyền biết rõ, cậu hẳn nắm trong tay cũng rất nhiều mối quan hệ, mới trợ giúp mình liên hệ với một cái Trường lão ngoại môn nhất định nhất sơn Lục Ân tông, hiện tại chờ là ngoại môn Trường lão kia của Lục Ân tông.

“Lão Diệp ca !”

Không lâu sau đó, một người đàn ông tuổi trung niên xuất hiện ở trước khách sạn, trung niên nam tử này một thân áo vải, thân thể lại cường tráng vô cùng.

“Bạch huynh !” Diệp Đại Hữu nhẹ cười cười, “Tiểu Huyền, còn không mau bái kiến Bạch thúc !”

Diệp Huyền tự nhiên cơ linh, vội vàng hướng lấy trung niên nam tử này hô: “Diệp Huyền bái kiến Bạch thúc !”

Hắn biết rõ, mình có thể hay không vào Lục Ân tông nội môn, tựa hoàn toàn dựa vào trung niên nam tử này rồi.

Bạch Dư ha ha cười nói: “Cái gì bái kiến, nói như vậy chẳng phải là lộ vẻ lạnh nhạt rồi!”

“Không thể rối loạn cấp bậc lễ nghĩa!” Diệp Đại Hữu lắc đầu, nói: “Tiểu Huyền còn cần Bạch huynh chú ý đề bạt, lần này Bạch huynh có thể đáp ứng trợ giúp Tiểu Huyền tiến vào Lục Ân tông nội môn, Diệp mỗ ở chỗ này tạ ơn Bạch huynh rồi!”

“Hả?”

Bạch Dư nhủ mảy, thở dài: “Diệp ca khách khí, năm đó tiểu đệ thương thế thảm trọng, nếu không có Diệp lão gia từ trùng hợp đi ngang qua, điều thủ hồi xuân, tiểu đệ mạng này đã sớm xong. Nghe nói Diệp lão gia từ dĩ nhiên đi về cõi cực lạc, trong nội tâm của ta cũng thực đau xót, nhưng mà cũng vô lực van hồi, năm đó thiếu nợ lão gia từ một cái nhân tình, từ đầu đến cuối không có biện pháp trả lại, vì hậu nhân hẳn làm vài việc, cũng là việc nên làm !”

Diệp Đại Hữu nhớ tới lời nói và việc làm của lão gia tử, trên mặt cũng hiện ra vẻ bi thương, thở dài: “Là Bạch huynh còn nhớ rõ năm đó, có một số người ... Được rồi, không nói ! Diệp mỗ khẩn cầu Bạch huynh có thể đem Tiểu Huyền lĩnh nhập Lục Ân tông nội môn !”

Bạch Dư biết rõ nói đến chỗ thương tâm của Diệp Đại Hữu, vội vàng nói sang chuyện khác: “Diệp lão ca cứ việc yên tâm, lần này Lục Ân tông tuyển nhận nội môn đệ tử, ta đây một cái ngoại môn Trường lão cũng lấy được một cái danh ngạch ! Tiểu Huyền bái vào nội môn cũng không tính là là vấn đề gì !”

“Bạch huynh lần này khẳng định hao tổn không ít trắc trở !” Diệp Đại Hữu sờ lên túi trữ vật, mấy viên Mặc Đan xuất hiện, chấp tay tựa muốn xuất ra.

“Diệp lão ca làm cái gì vậy, cái này tuyệt đối không được!” Bạch Dư vội vàng cự tuyệt, nói: “Lão đệ còn buồn vì chưa trả nhân tình năm đó của Diệp lão gia tử, giờ còn cầm Mặc Đan, chẳng phải là để cho Bạch mỗ giám thị ư !”

Diệp Đại Hữu biết rõ Bạch Dư nói lời thật sự, nghĩ nghĩ, nói: “Là lão đệ lỗ măng ! Tiểu Huyền !”

Nói đến phần sau, Diệp Đại Hữu nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

Diệp Đại Hữu khom người, nói: “Bạch huynh, Tiểu Huyền tự giao cho người !”

“Diệp huynh yên tâm đi, ta nhất định đem hắc an bài tiến vào trong môn !” Bạch Dư ôm quyền.

“Tiểu Huyền, đừng quên cậu từng nói với người thế nào!” Diệp Đại Hữu chau mày, ngữ trọng tâm trường nói ra.

“Cậu, những lời kia ta ghi nhớ trong lòng !” Diệp Huyền thần sắc cũng nghiêm túc .

Bạch Dư nghĩ nghĩ, nói ra: “Lục Ân tông hàng năm đều có cơ hội xuống núi thăm người thân, chính ta tại nội môn có một sư huynh, đến lúc đó nhiều hơn trợ giúp cho Tiểu Huyền, cho hắc nhiều cơ hội để tới thăm người !”

“Cái này thì không cần !” Diệp Đại Hữu thở dài một tiếng .

Ai lại không muốn nhìn xem thân nhân của mình bên cạnh mình.

Ai lại muốn cho Diệp Huyền bá nhập Lục Ân tông, để cho hắc bước vào con đường thực lực vi tôn, rồi sau đó sẽ đến Giang Đông Liễu gia đòi lại phần sau của Đạo Y thánh thư chứ ?

“Lần này đi, hảo hảo tu luyện, nếu nhớ lại đến!” Diệp Đại Hữu suy nghĩ hồi lâu, chịu đựng đau đớn nói ra.

Diệp Huyền biết cậu mình tâm tình, khom người một cái.

Bạch Dư trong nội tâm thở dài: “Đau dài không bằng đau ngắn !”

“Đi thôi !”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu .

Bạch Dư dẫn Diệp Huyền, từ từ đi xa .

...

Bạch Dư cùng Diệp Huyền ra khỏi tòa thành nhỏ này, liền vẫy tay một cái, sau lưng sinh ra hai cánh, lại một phát bắt được cánh tay Diệp Huyền, hai người chỉ một thoáng bay lên trên bầu trời.

Diệp Huyền hơi kinh hãi, con mắt nhìn xem chiều thức kia của Bạch Dư.

Sau lưng mọc lên hai cánh, bay lượn ở không trung.

“Đội người thực lực mạnh chút ít, không cần hai cánh này làm phụ trợ, cũng có thể tự do bay ở trên trời ! Bất quá chút thực lực ấy của ta, mặc dù dùng đến hai cánh, cũng chỉ có thể bay ở trong tầng trời thấp, mà lại còn phải cẩn thận .” Bạch Dư cười nói .

“Có lẽ Diệp lão ca đã nói với người, đội cho người tiến vào Lục Ân tông nội môn, nhớ lấy, nhất thiết phải cẩn thận một chút !”

“Tiểu Huyền ghi nhớ trong lòng !”

Diệp Huyền trả lời một câu , nhưng trong lòng sinh ra không ít khát vọng vào đôi cánh này, không biết mình một ngày nào đó có thể bay trên trời cao không.

Sớm nghe nói về việc mở ra ‘Phi Thiên vị’ thì chân sẽ đạp được ở tầng trời thấp, có thể bước ở trên không trung, tuy nhiên không thể tính toán là chân chánh Phi Thiên, nếu có loại thực lực đó, thật sự là làm cho lòng người ta sinh mơ màng.

Mà đạt tới Phi Thiên vị, phía trên còn có ‘Cố Nguyên cảnh’, chân đạp phi kiếm, liếc trăm mét không thành vấn đề, càng làm cho trong lòng người ta ước mơ.

...

Sơn Thủy như họa, linh khí vờn quanh.

Nơi này chính là nhất định nhất sơn, Lục Ân tông.

Lục Ân tông có một danh hào chính là ‘Phi Giang quận’, tục truyền nói, Lục Ân tông Tông chủ, đã vượt ra Cố Nguyên cảnh, đạt đến Khí Hải cảnh !

Tu tiên giả.

Năm Huyền Vị phía trên, là Cố Nguyên cảnh, Cố Nguyên cảnh phía trên, chính là chân khí hóa biển, trong cơ thể có thể mở một cái chân khí hải dương, là Khí Hải cảnh !

...

Sau một ngày, Bạch Dur mang theo Diệp Huyền tới nơi.

Dừng chân tại Lục Ân tông ngoại môn, Bạch Dur hít một hơi dài, Diệp Huyền biết rõ, Bạch Dur chỉ mở ra Não thần vị, vẫn không thể chân chính phi hành, mà hai cánh này, chính là phi hành bảo vật.

Thời gian dài như vậy, Bạch Dur cũng mệt mỏi không nhẹ.

“Nơi này chính là Lục Ân tông ngoại môn, đi, ta dẫn ngươi đi nội môn !” Bạch Dur hòa ái cười nói .

Diệp Huyền đánh giá chung quanh.

Lục Ân tông này quả nhiên là Sơn Thủy như vẽ, vừa vào nơi đây, lập tức cảm giác ngăn cách, thoáng như mộng cảnh giống như mỹ diệu, này hoa hoa thảo thảo, cây cối vân lập, thỉnh thoảng có Hồ Diệp nhẹ nhàng bay múa, cảnh tượng rất mê người.

“Tham kiến bạch Dur trưởng lão !”

“Tham kiến bạch Dur trưởng lão !”

Nguyên một đám ngoại môn đệ tử chứng kiến Bạch Dur, lập tức cung kính nói.

Bạch Dur tại địa vị tại ngoại môn không thấp, chính là một ngoại môn Trưởng lão, những cái... ngoại môn đệ tử kia chứng kiến tự nhiên là cung kính vô cùng.

Bạch Dur khoát tay áo, mang theo Diệp Huyền đi nhanh hướng phía nhất định nhất sơn đình núi đi đến.

Lục Ân tông nội môn thì chỉ ngay trên đỉnh núi nhất định nhất sơn, mà các địa phương khác, thì đều là một phần của ngoại môn, ngoại môn cùng nội môn khác nhau chính là, ngoại môn cuối cùng chỉ là nơi thanh nhã, mà nội môn, mới là hạch tâm thực lực của Lục Ân tông.

Bạch Dur dẫn Diệp Huyền, hướng đỉnh núi mà đi đến.

...

“Sư huynh, đệ tử này chính là ngoại môn đệ tử tiến vào nội môn!”

Lục Ân tông nội môn, rải rác lấy bảy tám người đứng ở đây, mà bảy tám người đó, có sáu gã là thiếu niên hoặc là thanh niên.

Diệp Huyền cũng ở trong đó.

Bạch Dur đưa hấn đến nơi này, xong cáo từ đi ra, căn cứ trên đường Bạch Dur từng nói, tới đây, chỉ là vì phân phối ai bái nhập làm đệ tử nhất mạch, đã có hai người nhận được phân phối, bị người phái đưa qua.

“Tiểu tử này không tệ, để bái nhập môn hạ sư huynh đi!”

Một người đàn ông trung niên phía chính giữa, một thân lão giả áo đen khắc hỏ cung kính cười nói.

Áo đen lão giả này là ‘Phương Vân Gian ‘ cùng trung niên nam nhân ‘Vu Vĩ ‘ đều là nhân vật Lục Ân tông cao thủ, nghe nói đã thoát ly năm Huyền Vĩ, tiến nhập Cổ Nguyên chi cảnh.

Ngoại môn Trưởng lão Bạch Dur ở trước mặt hai người cũng không dám thờ ơ, thời điểm đi còn dặn dò Diệp Huyền phải cẩn thận cơ linh một chút.

Hai người chỉ, chính là một thanh niên hai mốt hai hai tuổi đang khúm núm không dám nói lời nào.

Lão giả Phương Vân Gian sờ lên chòm râu bạc phơ, nói: “Lần này tư chất cũng không tệ, tiểu tử này có chút xuất sắc, tự nhập môn hạ của ta đi, tiểu tử, ngươi có nguyện ý !”

Thanh niên hai mốt hai hai liền cung kính, vội vàng hô: “Nguyện ý, nguyện ý !”

Lời này rơi xuống, liền cơ trí đi theo sau lưng lão giả.

Lão giả cười nheo mắt lại, chợt nhìn về phía trung niên nam tử kia, nói: “Sư đệ , mời!”

Nơi đây đứng 3 – 5 thiếu niên, nam tử trung niên từng bước một hướng phía một thiếu niên đi đến.

“Tư chất qua ải !” Vu Vĩ cười nói .

Phương Vân Gian cười híp mắt nói ra: “Tư chất qua ải, vậy thì bái nhập môn hạ sư đệ đi!”

Vu Vị âm thầm hận tên Phương Vân này gian trá, tư chất ưu tú toàn bộ bá nhập môn hạ của hắn , vậy muốn đến khi nào mới có thể thắng hắn.

Sư huynh sư đệ cũng đều không gì hơn cái này, trong lòng tự bình tĩnh trở lại rất nhiều.

“Ngươi, tới !” Vu Vị nói ra .

“Vâng!”

Một tên thiếu niên khiếp đảm hướng phía Vu Vị đi tới.

“Tư chất qua ải, nhập môn hạ Nguyên sư đệ đi!” nam nhân trung niên thân nhiên nói.

“Ngươi tới !”

Nam tử trung niên lại một chỉ, hướng Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhẹ gật đầu, hướng phía trung niên nam nhân đi tới.

Vu Vị bắt cổ tay Diệp Huyền, nhắm mắt lại cảm đo sau nửa ngày.

Diệp Huyền trong lòng cũng có chút khản trương, đối với y thuật hắn có tuyệt đối tự tin, nhưng mà đối với tư chất của mình, thực không có tự tin.

Sau nửa ngày qua đi, Vu Vị đột nhiên nói ra: “Tư chất bình thường, miễn cưỡng qua ải !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Môn Hạ Khương Sư Muội !

“Miễn cưỡng qua ải?” Phương Vân Gian hơi híp mắt một cái, khuôn mặt lộ ra vẻ không vui nói “Chỉ miễn cưỡng quá ải, vậy xếp vào ngoại môn đi!”

“Chuyện này. . .” Vu Vị trên mặt dần hiện ra vẻ khó khăn, trong nội tâm tưởng tượng, liền cười nói: “Sư huynh làm gì đem hắn xếp vào ngoại môn rồi, chẳng phải dựa theo lệ cũ, hàng năm phải đưa đi cho Khương sư muội một đệ tử tư chất bình thường, hắn tư chất bình thường, vừa vặn đi bá nhập môn hạ Khương sư muội!”

Hắn thu chỗ tốt của Bạch Dư, không thể không làm việc, nói cách khác, về sau loại chuyện tốt này có thể không tới phiên hắn.

Về phần bá nhập môn hạ của ai, quản làm gì, Bạch Dư còn có thể phản kháng ?

“Khương sư muội?” Phương Vân Gian trong mắt lóe lên hận ý.

Vu Vị như là đang nịnh nọt cười nói: “Phải biết, bá nhập môn hạ của Khương sư muội, hắn sớm muộn gì cũng muốn đi ngoại môn !”

Phương Vân Gian nhẹ gật đầu, nói ra: “Cùng mấy năm trước đồng dạng, đem hắn dẫn vào dòng dõi Khương Xảo kia, ngày mai tìm một đệ tử mở ra Thẻ Vị đem hắn khi nhục một phen, để dòng dõi Khương Xảo kia dần dần mai một đi, ta ngược lại muốn xem xem Khương Xảo còn có thể kiên trì bao lâu ! Hừ!”

Trong lòng của hắn thầm hận.

“Khương Xảo , ngươi cầm trong tay bộ kiếm pháp thứ hai do lão tổ tông truyền xuống, ta cũng không tin ngươi vĩnh viễn không đem bộ kiếm pháp thứ hai này lấy ra! Ta hàng năm cho người đưa qua một đệ tử tư chất bình thường, sau đó khi nhục, chính là để cho thanh danh bị triệt để làm thối ! ngươi vô lộ khả tấu !”

Trong ánh mắt của hắn , bỗng dưng lóe lên sát cơ !

Diệp Huyền trong nội tâm kinh ngạc, Vu Vị này cùng lão giả áo đen kia thương lượng, không biết đang nói cái gì.

“Vậy ngươi bá nhập Khương sư muội môn hạ đi, về sau cố gắng tu luyện, tranh thủ làm bản môn lớn mạnh về vang, Nguyên Đều, ngươi dẫn hắn đi Khương Xảo, Khương sư thúc, Xảo Vũ các .” Vu Vị phân phó nói.

“Vâng!”

Nguyên Đều khom người cúi đầu, chột đồng tình, liếc nhìn Diệp Huyền một cái, nói: “Sư đệ, đi theo ta !”

Diệp Huyền trong nội tâm càng thêm nghi hoặc, trong ánh mắt của Nguyên Đều, vì cái gì mang theo ý tứ đồng cảm?

Chẳng lẽ Khương Xảo nhất mạch kia, đáng sợ như vậy?

...

Rất nhanh, Nguyên Đều dẫn Diệp Huyền đi tới Xảo Vũ các.

Xảo Vũ các này không lớn không nhỏ, một các đón lấy một các, mà lại có một loại cảm giác, Diệp Huyền thăm nghĩ không biết là ai ở trong đó, thật là có một phen nhân tình nhả trí, chỗ lầu các xinh đẹp như vậy, thật sự là nơi tĩnh tâm tu dưỡng tốt ah.

“Khương sư thúc, văn bối đã đem đệ tử năm nay đưa qua!” Nguyên Đều hướng phía lầu các chân thành cúi đầu.

Vừa mới bái, Nguyên Đều liền tức tốc đối với Diệp Huyền nói: “Ta xong việc rồi, cáo từ sư đệ !”

Dứt lời này, Nguyên Đều phảng phất không muốn dừng lại dù chỉ một khắc ở chỗ này, chạy đi như bay.

“Vào đi !”

Trong lầu các truyền đến âm thanh của một đạo cô, âm thanh trong trẻo lạnh lùng.

Diệp Huyền khẽ nhíu mày, sinh lòng cảnh giác, một bước tiến nhập lầu các.

Trong lầu các treo một vài bức tranh thủy mặc, mỗi một bức họa cảnh đều hàm súc thú vị trong đó, Diệp Huyền liếc nhìn thật sâu, sau đó một khắc, đột nhiên khẽ giật mình .

Chỉ thấy một đạo áo trắng bóng dáng nhẹ nhàng tự không trung rơi xuống, người này tuổi tác không lớn, ước chừng 27 – 28 tuổi, dáng người thon thả.

Lông mày mặt đẹp, tóc rủ xuống vai, động lòng người, đôi cánh tay trắng bóc như ngọc, như tuyết.

Không giống như áo đen lão nhân cùng Vu Vĩ, rõ ràng là một nữ tử thiên kiều bá mị.

Chỉ tiếc cô gái này diện mục trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên mặt thần sắc không biết là vui mừng hay là lo, là buồn bã là vui cười.

Mà giờ khắc này Khương Xảo, trong tay bưng một chén ngọc, trong chén ngọc mùi thơm nức mũi, phảng phất chút ít đồ ăn .

“Chuyện này. .. Là sư phụ của mình?” Diệp Huyền là thật khẽ giật mình.

Khương Xảo nhân nhật nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói ra: “Năm nay ngươi là người bái nhập môn hạ của ta ?”

“Vâng!” Diệp Huyền hành lễ.

“Ngươi tên là gì !” Khương Xảo chậm rãi hỏi.

“Diệp Huyền !”

Diệp Huyền nói như thế, nhưng trong lòng thì có vô tận nghi hoặc, nghe Bạch Dư nói, trong nội môn mỗi một mạch trung có trên trăm 1000 tên đệ tử, này Vu Vĩ, này áo đen lão giả, thủ hạ chính là đệ tử càng là nhiều vô số kể, nhưng mà Khương Xảo lầu các này, lại thật yên lặng, quanh quẩn đến cực hạn.

Theo đạo lý mà nói, mình phải có sư huynh sư đệ mới đúng.

Nhưng mà đến bây giờ, hần ngoại trừ chứng kiến Khương Xảo, mặt khác nửa bóng người đều không nhìn thấy.

“Ừm!” Khương Xảo nhẹ gật đầu.

Diệp Huyền xem đến đây, lúc này quỳ một chân trên đất, bái nói: “Diệp Huyền bái kiến sư phó !”

Khương Xảo liếc nhìn Diệp Huyền một cái, khóe miệng hơi vênh lên, nói: “Đầu óc ngươi ngược lại là thông minh, còn chưa chờ ta thu ngươi ngươi trước hết bái ta làm thầy ! Bất quá ngươi bái ta làm thầy vẫn là quá sớm rồi, mạch này, hiện tại cũng chỉ có một ta hai người ! Cũng không có nửa cái đệ tử !”

Diệp Huyền không nghĩ ra rồi.

Khương Xảo vậy mà không có một cái đệ tử?

Cho dù Khương Xảo thực lực không cao, nhưng đối với một nữ nhân như vậy, chỉ sợ rất nhiều người bái sư mới đúng.

“Tới !” Khương Xảo thanh âm mềm mại, chỉ tiếc nghe không ra nửa điểm.

Diệp Huyền đến gần vài bước .

Khương Xảo bắt cánh tay của Diệp Huyền, nhắm hai mắt lại, chỉ qua một lát, liền lắc đầu âm thanh lạnh lùng nói: “Vu Vị cùng Phương Vân Gian này quả nhiên không có hảo tâm gì, đưa tới đệ tử, hết thấy đều là tư chất bình thường !”

Diệp Huyền chính là có ngọc, cũng đoán Khương Xảo cùng Vu Vị và áo đen lão giả Phương Vân Gian có cừu oán rồi.

“Dựa theo quy củ, ta truyền cho ngươi công pháp tu luyện ‘Năm Huyền Vị’, tư chất ngươi bình thường, ta liền trước tiên truyền Khí vị cùng Nảo thần vị công pháp, đợi cho ngươi mở ra Nảo thần vị, ta mới truyền Phi Thiên vị !” Khương Xảo đứng chấp tay , thanh âm như trước trong trẻo nhưng lạnh lùng .

Khi nói chuyện, giữa ngón tay nàng không biết tại khi nào xuất hiện một quyển sách màu đen nhỏ.

“Cầm lấy đi !”

Diệp Huyền tiếp quyển sách, trong nội tâm tinh tường đây đích thị là công pháp tu luyện mở ra Khí vị cùng Nảo thần vị, vội vàng nói cảm ơn: “Đa tạ sư phó !”

” Ở bên trong Xảo Vũ các cũng chỉ có hai người chúng ta, trong các tài bồi không ít linh thảo, nếu như ngươi cần, có thể tùy ý ngắt lấy, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi phải sống qua ngày mai !” Khương Xảo chấp tay đứng đây , uyển chuyển đáng người xuất trần thoát tục , lông mày nhảy lên , thần nhiên nói .

“Sư phó có ý tứ gì , đồ nhi không hiểu !” Diệp Huyền là thật khó hiểu.

Khương Xảo không hề ý tứ hàm xúc cười, nói: “Ngươi nay còn chưa có ăn cơm, ta vừa mới làm một ít, ngươi ăn no xong... phải đi tu luyện. Ngày mai chắc chắn sẽ có mặt vài đệ tử tìm tới tận cửa rồi khi nhục ngươi một bữa, nếu như ngươi gánh không được mà nói... vậy ngoan ngoãn đi ngoài môn đi!”

Còn chưa chờ Diệp Huyền suy nghĩ đưa ra ý tứ, Khương Xảo liền chấp hai tay sau lưng, bước nhanh mà rời đi rồi.

Diệp Huyền nhìn bóng lưng Khương Xảo trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong nội tâm suy nghĩ.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

Hắn như có cảm giác.

Khương Xảo có chút không đúng.

Không phải người không đúng, mà là thân thể không đúng.

Khương Xảo trên người, tựa hồ có thương tích.

“Người sư phụ này mặt ngoài thân nhìn không có vấn đề gì, nhưng mà cẩn thận đánh giá, chân khí trong cơ thể có chút buông lỏng, tựa hồ có ẩn thương trong người ! nàng có thương tích trong người, hơn nữa tổn thương còn không nhẹ !” Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm nghĩ tới.

Hắn đối với y thuật của mình tự tin vô cùng.

Người sư phụ này hơn phân nửa có thương tích.

“Hà?”

Sau một khắc, hắn tựa hồ đầu một cái.

“Ta vẫn không đời được tính xem xét người khác có thương tích liền không nhận được tật xấu muốn đi cứu trị !” Diệp Huyền lắc đầu cười khổ nói.

Lại nhớ tới lời nói của Khương Xảo.

Diệp Huyền không khỏi trầm tư.

“Chỉ sợ là Khương Xảo sư phó cùng bên trong cao tầng ân oán, liên lụy một ít đến trên người của ta, bất quá...”

“Thật vất vả tiến vào nội môn mà nói... cái gì cũng không thể dễ dàng như vậy bị khu trục ra ngoài môn !”

Diệp Huyền nắm tay thành nắm đấm.

Hắn đối với thực lực có khát vọng, biểu hiện ra ngoài không có bao nhiêu, nhưng trong lòng lại có đoàn hỏa diễm, vô luận như thế nào đều tất không diệt được.

Cậu hẳn đối với hẳn kỳ vọng.

Hắn nói cái gì cũng không hề cô phụ !

“Nghe sư phó nói, trong các trồng không ít linh thảo, mà lại còn có thể tùy ý hái !” Diệp Huyền trong nội tâm dâng lên hiếu kỳ, nhìn một cái, quả thật phát hiện một chỗ Dược Viên.

“Nhân Đương Thảo , còn có Tinh Hồng Linh Quả !” Diệp Huyền nhãn tình sáng lên .

“Những...cũng đều là linh thảo chữa bệnh ah !”

Diệp Huyền như thế nào không thích Y đạo và châm pháp làm một, làm thuốc cũng là một môn tuyệt học, Y Đạo thánh thư chủ yếu là tám mươi ba châm pháp, mà trừ đó ra, cũng có không ít thuật làm thuốc, rất nhiều linh thảo hẳn ở trong sách đã từng gặp, lại chưa từng thực sự gặp qua.

“Bảo bối !”

Diệp Huyền thầm nghĩ lấy, Khương Xảo đã để cho mình tùy ý, vậy mình tùy ý cầm chút ít thôi.

Bất quá Khương Xảo mặc dù không có nói rõ, có thể trong lòng của hắn tính toán, những linh thảo này, cầm một cây hai cây, nhưng mà nhiều hơn mà nói...chỉ sợ cũng không thể.

“Chắc chắc , Bách Bộ Vân Sam Thảo ! Còn có Khất Linh Thảo!”

...

Khương Xảo đứng ở trên lầu các, con mắt nhìn xem Diệp Huyền dưới lầu, hai đầu lông mày dần hiện ra nghi hoặc, lắm bầm: “Tiểu tử này cầm một ít linh thảo chữa trị thương thế làm cái gì? Không đúng, người bình thường đối với linh thảo chữa trị, bình thường cũng không nhận ra mới đúng!”

Nàng tại đây trong lầu các gieo trồng linh thảo, chủ yếu nhất vẫn là khôi phục thương thế trên người, nhưng đáng tiếc thương thế này quá nghiêm trọng, linh thảo bình thường, rất khó trị hết.

Nàng bàn tay trắng nõn đặt ở ngực, ần ần một hồi đau đớn cùng đạo ‘Kiếm khí’ kia giấu trong người, ép không được cuồng bạo.

“Vu Vị , Phương Vân Gian, còn có những sư huynh sư tỷ, các sư muội kia, đều tề lực nhằm vào ta, muốn từ trên người ta bức ra kiếm pháp thứ hai của Lục Ân lão tổ sáng chế ra, bất quá muốn đối phó ta, cũng không có dễ dàng như vậy !” Khương Xảo đứng chấp tay, cặp môi đỏ mọng khê mở, nhúu mày tự nói .

Con mắt nhìn Diệp Huyền dưới lầu các, nghĩ đến ngày mai Diệp Huyền sẽ gặp mặt vài mạch đệ tử nhằm vào, liền bất đắc dĩ lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tay Nghề Của Khương Xảo!

Diệp Huyền hoàn toàn không có ăn cơm.

Hắn cũng không đạt tới Cổ Nguyên cảnh, cũng không phải không dính khói bụi trần gian, tình trạng chỉ dùng Thiên địa linh khí làm thức ăn, cơm này hay là ăn, đương nhiên, dùng thể chất của hắn, một ngày một châu cũng đủ, nhiều hơn nữa sẽ dễ dàng khiến trong cơ thể chồng chất nhiều tạp chất.

“Ừm!”

Diệp Huyền càng ăn càng có vị.

“Người sư phụ này của ta tay nghề thực không phải dùng để trưng cho đẹp !”

Khương Xảo làm cơm, đích xác rất ăn ngon.

Hắn thật đúng là nhìn không ra, Khương Xảo nhìn trong chảo nhưng lạnh lùng, thật là có tay nấu cơm— hảo thủ nghề.

Rất lâu ...

Chưa từng ăn qua mỹ vị như.

...

Bị Khương Xảo an bài chỗ ở.

Ngôi sao lóng lánh, ban đêm.

Diệp Huyền khoan chân ngồi ở trên giường, ánh nến lóe lên, ánh mắt của hắn xem quyển sách màu đen trong tay, tự nhủ: “Nguyên lai, mở ra Khí vị là làm như vậy, trách không được những cái... thị tộc cùng tông môn đệ tử tốc độ tu luyện phi tốc, có phương pháp tu luyện mà nói... không biết miễn đi bao nhiêu trắc trở!”

Thời điểm hắn không đi vào Lục Ân tông, tu luyện, căn bản không biết rõ tu luyện như thế nào, có thể mở ra Thể Vị, cũng là tự mình tìm tòi đấy.

Mà bây giờ đã có Khương Xảo cho công pháp tu luyện, phương pháp mở ra Nảo Thần vị cũng có, như vậy tu luyện, trước mắt tự mở rộng hơn rất nhiều.

“Kim Cương châm này nên cắm ở Nhâm tiên huyệt vị!” Diệp Huyền âm thầm nghĩ tới.

Nói liền làm.

Một cây kim châm xuất hiện trên ngón tay Diệp Huyền, dùng Cửu Huyền Kim Cương Châm, đem Kim Cương châm cắm vào Nhâm tiên huyệt.

Mát lạnh nhập thể.

Khí vị cảm giác lại xuất hiện một lần nữa!

Diệp Huyền nhãn tình sáng lên.

Một khi đem Kim Cương châm này cắm ở Nhâm tiên huyệt sẽ xuất hiện loại cảm giác này, tu luyện, nếu so với bình thường nhanh không biết bao nhiêu lần.

Vừa rồi hắn không có phá tan trở ngại, mở ra Khí vị, là bởi vì hắn không có phương pháp chính xác mở ra Khí vị, mà bây giờ hắn đã có phương pháp xử lý, làm sao có thể buông tha!

“Khai mở!”

Diệp Huyền cắn răng một cái!

Trong cơ thể bay ra một cỗ lực đạo.

Lực lượng Diệp Huyền phảng phất giống như một cây bảo kiếm, chặt đứt mọi trở ngại, quyết chí tiến lên, thế như chẻ tre, từ từ, trở ngại càng ngày càng ít.

Diệp Huyền chỉ cảm thấy một cỗ khí lưu chạy ở trong cơ thể mình.

“Có khí lưu chuyển!” Diệp Huyền trong nội tâm vui vẻ.

Hắn biết rõ, một khi sinh ra khí lưu, tự đại biểu cho hắn phá tan Khí vị, mở ra Huyền Vị thứ ba Khí vị có, bất quá còn chưa đủ, những khí lưu này còn chưa đủ, hắn còn hoàn toàn không đã thông Khí vị, nếu như hoàn toàn đã thông mà nói... trong cơ thể có thể vận dụng khí lưu còn mạnh hơn vài chục lần!

Xuy xuy!

“Mở cho ta!”

Diệp Huyền trên trán nhỏ mồ hôi.

Một cỗ quật cường xông lên đầu, Diệp Huyền trong óc chỉ còn lại việc khai thông Khí vị.

Trong cơ thể khí lưu càng ngày càng nhiều.

Diệp Huyền thân thể đột nhiên run lên.

Một đạo khí lưu vô hình bao trùm thân thể của hắn.

Bắt đầu chạy trốn.

Chạy trốn đến toàn thân của hắn.

Đây là khí thật!

“Chân khí!” Diệp Huyền muốn cười to lên, trước khi không có công pháp mở ra Khí vị, không phát giác Đạo Y thánh thư còn có ‘Cửu Huyền Kim Cương Châm’, không biết sẽ tốn bao lâu thời gian để mở ra Khí vị.

Ngày hôm nay, chân khí sinh ra đời.

Diệp Huyền duỗi ngón tay ra.

Chỉ cảm thấy một cỗ khí lưu tại chính đầu ngón tay lưu chuyển.

Hắn đối với việc vận dụng chân khí, còn không phải thập phần thành thạo, vừa liếc nhìn Khương Xảo cho hắn bản công pháp, hắn đầu óc thông minh, ngộ tính tuyệt hảo, chỉ một chút thời gian, liền nhận tình sáng lên.

Trong nháy mắt.

Một khí lưu tạo ra.

Hắn đồng nhất chỉ, chỉ này hướng ly trà trên bàn.

Có chút tiếng động.

Chén trà bỗng nhiên dâng lên, Diệp Huyền lại một phác thảo chỉ, ly trà vậy mà đi tới trước người của hắn, đã rơi vào trong tay hắn.

Diệp Huyền hết sức chăm chú nhìn lấy những thứ này.

Lại một chỉ.

Ngón tay của hắn chỉ hướng ở đâu, ly trà bay về phía ở đâu.

Khí vị ——

Khai thông!

Quả thật khai thông Khí vị!

Diệp Huyền nắm chặt hai đấm, khí lưu tiến nhập trong cơ thể của mình.

“Ta dùng Kim Cương châm chọc vào Nhâm tiên huyệt vị của chính mình, có thể trợ giúp tu luyện của ta, như vậy, ta bình thường dùng ngân châm chọc vào Nhâm tiên huyệt vị của chính mình sẽ không xuất hiện hiệu quả này!” Diệp Huyền đột nhiên thầm nghĩ.

Kim Cương châm, là gia gia của hắn lưu cho hắn kỳ châm, cùng thông thường ngân châm cùng kim châm hoàn toàn bất đồng.

Hắn suy đoán, gia gia của hắn sáng chế ra Kim Cương châm bên trong Đạo Y thánh thư, chính là theo Cửu Huyền Kim Cương Châm diễn biến mà ra.

Như vậy, ngân châm bình thường sẽ hay không có hiệu quả này?

Nghĩ vậy, Diệp Huyền vỗ túi trữ vật, đột nhiên một cây ngân châm bình thường xuất hiện ở trong tay hắn, cái ngân châm bình thường này dùng chất liệu thấp nhất chế tác, không có nửa điểm linh khí ở trong đó, so với Kim Cương châm lưu lại của gia gia, kém vô số lần.

Diệp Huyền cầm lên cái này ngân châm bình thường này, cắm vào Nhâm tiên huyệt của mình.

Một hơi.

Hai hơi.

“Không có có hiệu quả!” Diệp Huyền chân mày hơi nhíu lại.

Bởi như vậy, đại biểu cho Kim Cương châm, chỉ dùng ngân châm thông thường cắm vào Nhâm tiên huyệt sẽ không được, nhất định phải dùng Kim Cương châm cắm vào Nhâm tiên huyệt mới có thể xuất hiện hiệu quả tu luyện này!

“Không biết ta dùng Kim Cương châm này cắm ở trên Nhâm tiên huyệt vị sẽ hay không mở ra Nào thần vị, Cửu Huyền Kim Cương Châm đã nói, dùng Kim Cương châm cắm ở Nhâm tiên huyệt vị, có thể có trợ giúp tu luyện, như vậy ... Nào thần vị, Phi Thiên vị, Cổ Nguyên cảnh! Còn có Khí Hải cảnh!”

Diệp Huyền trong nội tâm suy nghĩ ngàn vạn.

Ném thử.

Cứ như vậy , một đêm trôi qua.

...

Sáng sớm ngày thứ hai Diệp Huyền bái nhập Lục Ân tông

Trên đường đi vào Xảo Vũ các, núi lục cảnh tú lệ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chim hót.

Mà đúng lúc này, tiếng bước chân vang lên, ba năm thanh niên mặc đạo phục Lục Ân tông xuất hiện tại đây, xem phương hướng mấy người kia đi, đúng là Xảo Vũ các, mấy người cười cười nói nói, một bộ không có sợ hãi bộ dáng.

Năm người này xem xét thực lực, tất cả đều mở ra Thể Vị.

“Sư tôn để cho chúng ta tiến vào Xảo Vũ các để hung hăng giáo huấn một tiểu tử tên là Diệp Huyền, các người nói, đây chẳng phải là tổn mất mũi của Khương sư thúc, Xảo Vũ các sao, chúng ta như vậy đánh hấn một trận, khi nhục hấn một châu, Khương Xảo sư thúc trách tội xuống, làm sao bây giờ?” Một nam tử tuổi tác không lớn hỏi.

Đứng ở chính giữa Cổ Lang hừ lạnh nói: “Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, loại chuyện này ta không phải lần đầu tiên làm !”

“Khương Xảo này cũng không ít sư thúc tiền bối có sự bất đồng cùng cừu hận, căn cứ ta tìm hiểu, bốn năm nay, mỗi một năm, các sư thúc đều đưa qua cho Khương Xảo một đệ tử tư chất bình thường, rồi sau đó sẽ tìm đệ tử kia khi nhục một châu, đem những đệ tử kia của Khương Xảo đuổi ra khỏi nội môn !”

“Làm như vậy hữu dụng không?” nam tử nhỏ nhất hỏi.

Cổ Lang cười nhạo nói: “Làm sao có thể không hữu dụng, các sư thúc muốn để cho nhát mạch của Khương Xảo này thanh danh triệt để bị bôi xấu, thế cho nên không người nào dám bái nhập Khương Xảo môn hạ, vì vậy, Khương Xảo nhát mạch sẽ bị cô lập !”

“Vậy vạn nhất Khương Xảo sư thúc trách tội xuống thì làm sao bây giờ !”

Cổ Lang khoát tay áo, nói: “Yên tâm đi, bốn năm rồi, mỗi một năm Phương sư thúc đều phái ta làm loại chuyện này, năm thứ nhất tiểu tử kia giữ vững được ba ngày đã bị ta đánh một trận, ngay từ đầu còn không muốn ly khai, nói cái gì cũng muốn đi bên người theo Khương Xảo. ngày thứ tư thiếu chút nữa đã bị ta giết, cuối cùng vẫn là bị ta đuổi ra khỏi Khương Xảo nhát mạch, năm thứ hai cùng năm thứ ba này hai tiểu tử ngược lại là cơ linh, mới hai ngày điều tự giác ly khai Khương Xảo nhát mạch rồi!”

“Muốn trách, chỉ có thể trách tiểu tử này tư chất bình thường, bái nhập Khương Xảo môn hạ ! Ngoan ngoãn ngốc ở ngoại môn không được, vào nội môn, tự rước lấy nhục !”

Rất nhanh, bốn năm người liền đi tới Xảo Vũ các.

“Bọn người vẫn bối bái kiến Khương Xảo sư thúc, không biết Khương sư thúc hiện tại có ở bên trong !” Cổ Lang cúi đầu.

“Hả?”

Diệp Huyền giờ phút này ngồi ở trong sân, nghe được thanh âm này, khẽ chau mày, sư phó hấn Khương Xảo không biết đi nơi nào, ít nhất hôm nay căn bản chưa từng nhìn thấy Khương Xảo.

“Sư phụ ta nói ta trước tiên sống quá hôm nay nói sau, chẳng lẽ lại già bất thiện ?”

Nghĩ vậy, Diệp Huyền liền đứng dậy hướng phía thanh âm kia đi đến, chỉ thấy bốn, năm thanh niên đứng ở nơi đó, liền hỏi: “Chư vị sư huynh sư đệ tìm Gia sư làm gì?”

“Người là Diệp Huyền?” Cổ Lang liếc mắt một cái, hỏi.

“Vâng!” Diệp Huyền càng thêm nghi ngờ.

Cổ Lang lạnh giọng nói ra: “Đúng là người, lên!”

Cổ Lang một tiếng bên cạnh năm người lập tức đồng loạt ra tay.

Năm người toàn bộ đều mở ra Thể Vị, như cuồng phong, một bước bước ra, sau một khắc tự đánh về phía Diệp Huyền, bốn năm người phối hợp, trong thời gian nháy mắt, liền đem Diệp Huyền chặn lại.

Đánh hội đồng, nếu là đối lại một người bình thường Thể Vị , sợ là giờ phút này dĩ nhiên đã bị nhừ tử.

Nhưng mà Diệp Huyền không phải đơn giản như vậy Thể Vị.

Hắn nhìn thấy năm người này không nói hai lời, bay thẳng đến mình.

Lại nhớ tới lời Khương Xảo ngày hôm qua nói, cùng với suy đoán của mình, hắn nhìn thấy năm người đồng loạt ra tay, cũng không nói hai lời, vỗ bàn đá, thân hình nhảy lên, cùng mấy người kia nhìn nhau.

“Tiểu tử này có chút môn đạo !” Cổ Lang nhìn Diệp Huyền nhanh như tia chớp trốn tránh, mấy người hợp kích vậy mà không có có hiệu quả, lên tiếng nói ra.

Bái nhập Khương Xảo môn hạ đệ tử, nguyên một đám tư chất bình thường, thực lực cao nhất đều là Thể Vĩ.

Mấy năm trước, những đệ tử kia như heo ngã trên mặt đất, rồi sau đó hung hăng bị đánh một trận, sau một trận nhục nhã mà nói ra, những cái... môn hạ đệ tử bái nhập Khương Xảo cũng sẽ bị bức ra khỏi nội môn, mà Diệp Huyền, vậy mà có thể tránh thoát một chiêu liên thủ của bọn họ.

“Chỉ là một cái Thể Vĩ, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có năng lực gì !” Cổ Lang quát lạnh nói.

“Vì cái gì ra tay với ta?” Diệp Huyền trầm giọng hỏi.

“Bởi vì ngươi bái nhập Khương Xảo môn hạ !”

Lời này rơi xuống, Cổ Lang bọn người lại một lần nữa xuất thủ, nguyên một đám tốc độ nhanh như thiểm điện, thời gian trong nháy mắt xông về Diệp Huyền.

Diệp Huyền lại không nương tay, phát tay một điểm, trong sân một tảng đá lập tức bay lên, hắn mở ra Khí vị, chân khí điều khiển tảng đá lớn đơn giản cực kỳ, trong thoáng chốc, hòn đá kia tự xuất hiện ở trong tay của hắn.

Nhìn xem mấy người xông tới trước mặt, hắn lùi một bước, một viên đá đầu tiên đập xuống.

Ầm!

Nam tử đầu tiên xông lên, lập tức bị đập trúng thân thể, lực đạo này không lớn, nam tử nhỏ gầy này, lập tức bay ngược ra sau, thoáng cái mới ngã xuống đất, rốt cuộc không bò dậy nổi.

Kinh nghiệm đánh nhau của Diệp Huyền có lẽ không phong phú.

Nhưng đối với Thể vĩ lại có thể nói lão thành, hắn không lo chuyện khác, tự chuyên môn hướng chí mạng huyết vị đánh tới, chỉ điểm một chút, người nọ không chết được.

“Ngươi !”

Cổ Lang lập tức cả kinh.

Diệp Huyền vậy mà cách không cầm lấy một tảng đá.

Chuyện này. ..

Rõ ràng là Khí vị mới có thể làm được chuyện này !

“Ngươi là Khí vị !” Cổ Lang trừng mắt.

“Ngươi biết cũng quá muộn !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Người Có Thương Tích !

Chân khí tụ lại tại đầu ngón tay, Diệp Huyền mặc dù không có vận dụng chân khí pháp môn cùng chiêu thức, nhưng đối với chân khí, thuần thực vận dụng không thể nào thấp hơn, một thành chân khí, đối phó với năm người Thể Vĩ rất dễ dàng, mà lại so sánh với năm người này mà nói, Diệp Huyền càng khó đối phó.

Hắn đối với nhân thể tinh tường vô cùng.

Bắt gác trước tiên bắt vua !

Diệp Huyền nhìn ra được, Cổ Lang chính là trung tâm, đánh bại Cổ Lang, mấy người khác sẽ không còn uy hiếp gì.

Cọ !

Một cước dẫm nát bàn đá, Diệp Huyền không hề phòng thủ, đem nam tử gầy nhỏ đánh gục về sau, đem chân khí tụ lại tại đầu ngón tay, hướng phía Cổ Lang điểm tới.

Cổ Lang tưởng Diệp Huyền là khí vị cao thủ, trong lòng tự tin đã mất, chứng kiến Diệp Huyền tấn công tới, liền vội vàng lui về sau, mắt thấy đã không còn chỗ thối lui, hai tay vung ra trước đỡ.

Nhưng hai cánh tay này, lại làm sao có thể chống đỡ được ngón tay tụ đầy chân khí của Diệp Huyền.

“Àm!”

Chỉ nghe được Cổ Lang hét thảm một tiếng, thân thể liền thoáng cái rút lui bảy tám bước, rồi ngã trên mặt đất, hai cánh tay hằn tề liệt đau đớn, bị Diệp Huyền tổn thương không nhẹ, đã không còn khí lực để đứng lên, chỉ có thể hoảng sợ nhìn Diệp Huyền, như gặp quỷ.

Cổ Lang khẽ nhìn quanh, những người khác còn sức để tái chiến?

Lại chỉ trong chốc lát.

Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, năm người toàn bộ ngã trên mặt đất.

Một người, đánh bại năm !

Cổ Lang không hề suy nghĩ đến bất cứ điều gì, vốn là định đem Diệp Huyền đánh một trận, lại thật không ngờ lại bị Diệp Huyền hung hăng đánh lại!

Diệp Huyền nhìn năm người nằm trên đất, trong nội tâm đã vạn phần xác định những người này tìm tới mình, hơn phân nửa là Khương Xảo cùng cao tăng Lục Ân tông có ân oán, tuy nhiên hẳn là người vô tội, có thể đã liên lụy vào việc này.

Khương Xảo cũng để cho mình bị đánh, ngoan ngoãn đi ngoại môn, có thể để cho hắn ngoan ngoãn đi ngoại môn, đâu dễ dàng như vậy.

Chỉ cần người không ngốc, sẽ rõ ràng ngoại môn cùng nội môn không cùng đãi ngộ, không nói trước mặt, nội môn linh khí sung túc, tu luyện thuận buồm xuôi gió, mà lại không thiếu công pháp tu luyện, hẳn làm sao có thể đi ngoại môn?

“Ngươi !”

Cổ Lang cũng thật không ngờ lần này gặp môn hạ Khương xảo, dĩ nhiên là một cao thủ Khí vị, cùng tiểu tử ngốc Thể Vị năm trước hoàn toàn bất đồng, xuất thủ cũng tàn nhẫn, bọn họ năm người vậy mà không đối phó được hắn.

“Việc này nhất định phải bẩm báo sư phó !” Cổ Lang cố nén đau đớn trên người đứng dậy, lạnh giọng nói ra: “Ngươi hãy chờ xem , ngươi đã tiến nhập Khí vị, vậy ngày mai sẽ đến sư huynh Nãi thân vị để đối phó ngươi, biết điều, hãy ngoan ngoãn ly khai nội môn !”

Diệp Huyền nhú mày.

Cổ Lang chứng kiến Diệp Huyền nhú mày, lúc này thân thể run lên, vỗ mấy người kia, giống như bay chạy đi.

Diệp Huyền không biết là, từ đầu đến cuối, sự việc phát sinh trong viện, ngay trên lầu các, Khương Xảo đã quan sát.

Khương Xảo đứng chấp tay ra sau lưng, một bộ quần áo trắng còn hơn Hàn Sơn Bạch Tuyết, nàng đứng ở trên lầu các không nhúc nhích chút nào, nhìn hết thấy mọi chuyện.

Cổ Lang sau khi mang bọn người rời khỏi, Diệp Huyền phui tay, xoay người sang chỗ khác, vừa hay nhìn thấy Khương Xảo chấp tay đứng ở trên lầu các.

“Sư phó !” Diệp Huyền hơi cong thân eo một chút.

Khương Xảo nhàn nhạt nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói: “Đi lên !”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu , liền lên lầu các.

Tại thời điểm trên lầu, Khương Xảo xoay người lại, sắc mặt của nàng không lo, nói: “Ngươi mở ra Khí vị?”

“Tại chưa lần nào tiến vào tông môn, đồ nhi tự đã đạt đến Thể Vị đỉnh phong !” Diệp Huyền nói ra.

Hắn nói điều này cũng miễn cưỡng xem như lời nói thật.

“Ngồi đi !” Khương Xảo cũng không ngồi xuống, nàng chấp tay đứng đấy, dáng người uyển chuyển tinh tế.

Diệp Huyền ngồi xuống.

“Ngươi biết bọn họ vì cái gì tìm tới tận cửa rồi định khi nhục ngươi một phen không?” cặp môi đỏ mọng khẽ nhúc nhích, nói ra .

“Cùng sư phó có quan hệ !” Diệp Huyền cũng không giấu diếm ý nghĩ của mình , mà đáp.

Khương Xảo cười một tiếng, nói: “Ngươi ngược lại thông minh, không biết ngộ tính thì như thế nào. Bốn năm rồi, mỗi một năm Phuong Vân Gian cùng Vu Vị đưa tới cho ta một đệ tử tư chất bình thường, rồi sau đó sẽ tìm người khu trục, đơn giản chính là muốn đem nhất mạch của ta bồi xấu, đem ta ép đến bước đường cùng mà thôi !”

Diệp Huyền nghe như lọt vào trong sương mù, hỏi “Sư phụ vì cái gì không ra tay quản lý?”

“Đệ tử tư chất bình thường, muốn cũng vô dụng, nên ngoan ngoãn đi ngoại môn !” Khương Xảo nói.

Diệp Huyền trong nội tâm vẫn nghi hoặc.

Khương Xảo vì cái gì không tự mình đi thu đệ tử, mà là mỗi năm chờ Phuong Vân Gian cùng Vu Vị đưa đệ tử đến ?

Nếu như tự mình thu đệ tử mà nói. . . hàng năm cũng có thể thu được một ít đệ tử có tư chất ưu tú.

Chẳng lẽ Khương Xảo xảy ra việc gì ?

Hắn không biết, vấn đề này thật đúng là bị hắn đoán trúng.

Bất quá ... cũng không trọng yếu, Diệp Huyền biết rõ Khương Xảo trong lời nói có ý tứ.

Nghĩ nghĩ, Diệp Huyền đột nhiên nói ra: “Sư phó , ngươi có phải hay không có thương tích trong người !”

Lời này vừa ra, Khương Xảo sắc mặt làm tức biến đổi, lạnh giọng nói ra: “Ngươi làm sao mà biết được ?”

“Đồ nhi đối với y thuật hiểu sơ một ít !” Diệp Huyền kiên trì hỏi đáp.

“Hôm qua ngươi hái Bách Bộ Vân Sam Thảo cùng Khất Linh Thảo, nghĩ đến cũng đúng. . . chút ít đi!” Khương Xảo thanh âm lạnh lẽo như hàn băng.

u.

“Đúng vậy!” Diệp Huyền đáp .

Khương Xảo nhìn chằm chằm vào Diệp Huyền một hồi lâu, thật sự nhìn không ra, trẻ như vậy, mà đối với y thuật có hiểu biết, nói: “Chỉ vậy thôi !”

Diệp Huyền nghe thế, lúc này nói ra: “Chân khí trong cơ thể người nhìn vững vàng, kì thực có chút dị động, cái này không phải là hàng đầu, cụ thể chỗ nào, còn muốn ...”

“Ngươi xem đi!” Khương Xảo biết rõ Diệp Huyền muốn nói điều gì, vươn cổ tay ra.

Diệp Huyền bắt lấy cổ tay Khương Xảo, xúc cảm cực kỳ phong phú.

Bất quá Diệp Huyền cũng không dám hưởng thụ những thứ này.

Đây cũng không phải là đơn giản bắt mạch, thông qua chiêu thức ở cổ tay, hắn có thể quan sát chỗ bất đồng trong cơ thể Khương Xảo, mà tiến vào Khí vị, hắn quan sát, càng thêm thuận buồm xuôi gió rồi.

Lông mày Diệp Huyền, đột nhiên nhú một cái.

“Hảo cường Kiếm khí !” Diệp Huyền âm thầm hít sâu một hơi .

Trong cơ thể Khương Xảo, trấn áp một đạo kiếm khí .

Nếu không có chân khí bàng bạc này trấn áp đạo kiếm khí khiến cho kiếm khí không làm loạn, sợ là Khương Xảo sớm đã chết, kiếm khí này không biết là của người phương nào, Diệp Huyền chỉ sơ bộ quan sát, vậy mà kiếm khí truyền tới uy năng, để hắn có một cảm giác không thể ngăn cản.

Trong thân thể một thiên kiều bá mị nữ tử, vậy mà trấn áp một đạo kiếm khí.

Sau nửa ngày, Diệp Huyền tròn hai mắt, nói: “Sư phó, trong cơ thể của ngươi, có một đạo kiếm khí!”

“Ngươi nhìn ra được?” Khương Xảo trong ánh mắt lóe lên kinh ngạc .

Diệp Huyền nói mình hiểu sơ, nàng không ngốc, sợ không chỉ là hiểu sơ, mà là tình tường !

Y sư bình thường, làm sao có thể liếc thấy thương tích thể trong người nàng, mặt khác, nàng che giấu tốt, những sư huynh sư muội cũng nhìn không ra, bốn năm rồi, từ xưa tới nay chưa từng có ai nhìn ra nàng có thương tích trong người !

Vậy mà không gạt được một thiếu niên mở ra Khí vị, trừ đó ra, Diệp Huyền chỉ bắt mạch cho nàng, thì biết rõ trong cơ thể nàng trấn áp một đạo kiếm khí.

“Có biện pháp nào trị không?” Khương Xảo nhìn Diệp Huyền, lên tiếng hỏi.

Đạo kiếm khí này không biết làm khổ nàng bao lâu rồi !

Nàng càng rõ ràng hơn, nếu như không phải mình dùng chân khí trấn áp đạo kiếm khí này mà nói... đã sớm bị chết ở bên trong tại Xảo Vũ các!

“Có !”

Diệp Huyền nói tới y thuật, người nghiêm túc hơn rất nhiều, nói như đinh chém sắt.

Đích thật là có !

Hắn nói có, tự khẳng định có, hắn có tự tin tuyệt đối !

Diệp Huyền đã bỏ cổ tay Khương Xảo ra, nói ra: “Bất quá đạo kiếm khí này đã tồn tại trong cơ thể sư phụ ít nhất năm năm trở lên, thời gian quá lâu, sợ rằng đạo kiếm khí này đè xuống sẽ có chút khó khăn, chỉ có thể từng chút từng chút tan rã, đem kiếm khí này hoà tan đi !”

Lông mày kẻ đen của Khương Xảo cau lại, chậm rãi nghe.

“Kỳ thật nói khó cũng không khó, ta cần Giang Anh thảo, Ngọc Linh quả, Bách Vũ Thảo Thanh thần đích lộ thủy, Bách Vũ Thảo Thanh thần đích lộ thủy trọng yếu nhất, muốn sưu tập một lần nhiều như vậy, cùng với...” Diệp Huyền liên tục nói.

Nói ra những... thứ này, coi như là một tia ý thức nhớ kỹ, có chút khó khăn.

Đương nhiên, những linh thảo này cũng không tính là trân quý, rất nhiều linh thảo cùng linh dược cũng có thể giúp nhau thay thế, Diệp Huyền ngày hôm qua nhìn một lần dược viện của Khương Xảo, liền đem danh tự của những linh thảo kia toàn bộ đều ghi xuống, bây giờ, những linh thảo đó đều có trong dược viện của Khương Xảo.

“Những linh thảo này ta trong sân đều có !” Khương Xảo lạnh giọng nói ra, chợt đứng dậy, nói: “Về sau ngươi hãy ở đây, không có mệnh lệnh của ta, không được đi ra !”

“Vâng!”

Diệp Huyền thở phào nhẹ nhõm.

...

Chạng vạng tối .

Diệp Huyền ngồi ở trên giường, chuyện tình trợ giúp Khương Xảo khôi phục thương thể trên người, phải chờ tới buổi sáng ngày mai mới được, muốn chữa cho tốt thương thể trên người Khương Xảo, Bách Vũ Thảo Thanh thần đích lộ thủy này rất là trọng yếu.

Hắn giờ phút này, đã sớm xuất ra Kim Cương châm chọc vào Nhâm tiên huyết để cảm ngộ linh khí, hắn vậy mà cảm thấy Nảo thần vị tồn tại, loại điềm báo này quả thực không thể tốt hơn, phải biết, nếu như cảm ngộ Nảo thần vị tồn tại, vậy thì đại biểu khoảng cách mở ra Nảo thần vị cũng không xa .

Nảo thần vị, là huyết vị vô cùng trọng yếu.

Mở ra huyết vị này, liền sinh ra thần thức.

Thần thức còn có một cái tên khác, chính là tinh thần lực, thần thức tiếp linh hồn, có thần thức tinh thông, nhìn một cái, người không cần nhúc nhích, nhưng có thể diệt sát linh hồn của đối phương, mà càng lợi hại hơn, có thể đem thần thức hóa thành linh vực, phô trương ra, sớm biết trước nguy hiểm đến.

Có thể nói, thần thức chính là tuệ nhãn thứ hai của tu tiên giả.

Đây cũng chính là chỗ trọng yếu của Nảo thần vị.

Năm Huyền Vị của nhân thể, mỗi một vị trí đều trọng yếu vô cùng.

Diệp Huyền trong lòng cũng có chút sợ hãi thần phục, một cây Kim Cương châm chọc vào Nhâm tiên huyết không ngờ tốc độ tu luyện của mình lại nhanh nhiều như thế, cái này mới vừa vận mở ra Khí vị, liền lập tức cảm thấy Nào thần vị tồn tại.

Đáng tiếc nhất chính là.

Hôm qua Diệp Huyền lại nhìn một chút Cửu Huyền Kim Cương Châm, phát hiện Kim Cương châm chọc vào trên Nhâm tiên huyết, mỗi ngày chỉ có một canh giờ, quá một canh giờ, hoàn toàn mất hiệu quả.

...

Hành Nhất sơn, Lục Ân tông nội môn, Vân Gian các.

“Cái gì !”

Ở phía trước tám bia đá lớn, Phương Vân Gian giờ phút này đang ngồi, lạnh lùng nhìn năm người trong điện.

Năm người này, là bọn người Cổ Lang.

“Không có khả năng, ngày hôm qua ta thấy tiểu tử kia vẫn là Thể Vị, hôm nay làm sao có thể mở ra Khí vị ! hần tư chất bình thường, không có khả năng một ngày biến hóa như vậy !” Phương Vân Gian trầm giọng quát lớn.

“Sư phó, đồ nhi có mấy cái gan cũng không dám làm trái lời !” Cổ Lang thân thể run rẩy, sợ Phương Vân Gian trách mắng hần.

“Mà thôi !”

Phương Vân Gian sắc mặt khó coi, nói: “Coi như là Khí vị cũng lật không nổi gió to sóng lớn gì, gọi Dương sư huynh người, một đám rác rưởi, ngày mai cho Dương sư huynh các người đi làm nhiệm vụ này, phải để cho tiểu tử kia bị trục xuất khỏi nội môn, chỉ là một tên tiểu tử, cũng dám làm hỏng chuyện của ta !”

“Đúng, đúng !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Khương Xảo Xuất Thủ !

Mặt trời vừa hé lộ.

Diệp Huyền dậy thật sớm, thừa dịp ánh sáng mặt trời, chạy tới được viện.

Bách vũ thảo thanh thân lộ thủy hần là đã có, nếu mà trễ một tý, cũng mất rất nhiều hiệu dụng, rốt cuộc không đạt được hiệu quả vốn có.

Áp dụng sương sớm là một việc cần kỹ thuật.

Diệp Huyền thận trọng đề lên Bách Diệp thảo, sương sớm trên Bách Diệp thảo lập tức nhỏ ra, BA~ hạ xuống, đã rơi vào trong bình nhỏ do Diệp Huyền chuẩn bị, những... còn chưa đủ, Diệp Huyền lại chạy đến Bách Diệp thảo khác sưu tập sương sớm.

Muốn có nhiều sương sớm, thật không phải chuyện dễ dàng.

Cũng may Diệp Huyền mười phần kinh nghiệm, cũng không lâu lắm, đã hoàn thành.

Diệp Huyền vội dùng nắp bình đóng lại, để tránh linh khí của lộ thủy bị phân tán.

Thực lực của hần có thể mạnh lên bao nhiêu, phải hoàn toàn dựa vào Khương Xảo nữa ah !

“Không biết người nào thu phục bọn Cổ Lang, nguyên lai chỉ là một tiểu tử Khí vị !”

Đúng lúc này, một tiếng cười nhạo bỗng vang lên.

Diệp Huyền nghe thấy bỗng nhiên quay người lại.

Đã thấy đứng đấy một thanh niên mặc áo bào trắng, áo choàng của thanh niên này viết một chữ ‘Phương’, không khó để khiến người ta nhận ra hần là đệ tử của Phương Vân Gian.

Diệp Huyền nhăn mày lại, lai già bất thiện!

Đệ tử này của Phuong Vân Gian thật là hùng hổ dọa người, Diệp Huyền trầm giọng nói: “Các hạ là người phương nào !”

Thực lực của đối phương, hấn nhìn không thấu.

Hơn phân nửa là cao hơn hấn một bậc, cao thủ mở ra Nảo thần vị, mặc dù trong nội môn Lục Ân tông, thì loại nhân vật mở ra Nảo thần vị, coi như là thượng đẳng rồi.

“Đệ tử của Phuong Vân Gian, Dương Lệ !” Dương Lệ cười lạnh nói: “Chỉ là một tiểu tử Khí vị, mấy người Cổ Lang cũng không làm gì được, thật đúng là phế vật, hôm nay ta sẽ giáo huấn ngươi một chút, để cho ngươi biết, có nhiều thứ , là không thể chọc vào !!!”

Đang khi nói chuyện.

Dương Lệ ầm ầm bay tới.

Gió lạnh đập vào mặt.

Dương Lệ tốc độ so bọn người Cổ Lang muốn nhanh hơn mấy lần !

Mà Dương Lệ lại ra tay tàn nhẫn, vừa ra tay, hướng cổ của Diệp Huyền chop tới.

Diệp Huyền phản ứng phi tốc, nhanh chóng một bước lui ra phía sau.

Dương Lệ cười quái dị nói: “Đối với chân khí, trình độ vận dụng lại thấp kém như vậy !”

Tiếng nói vừa ra.

Dương Lệ một chỉ điểm ra, một lượng khí lưu theo đầu ngón tay hấn phát ra, chân khí toác ra, chỉ một thoáng đã quấn quanh ở trên người của Diệp Huyền, Dương Lệ lại một bước giẫm tới, lực lớn vô cùng, các vật dụng trong sân điều rung chuyển không ít !

Diệp Huyền thân thể xiết chặt.

Sau một khắc, toàn thân đứng là bị chân khí của Dương Lệ phong bế đường lui.

“Không xong !”

Diệp Huyền trong nội tâm hô to !

Không kịp thối lui.

Tay phải Dương Lệ hướng phía cổ của Diệp Huyền không còn xa.

Không thể làm gì !

Diệp Huyền đồng tử có chút co lại.

Mắt thấy sẽ bị Dương Lệ chop lấy cổ...

“Cút!”

Ở ranh giới ngàn cân treo sợi tóc, bóng dáng áo trắng lặng yên nhẹ nhàng rơi xuống, chân khí vô hình theo trong thân thể tràn ra, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng thời điểm nói ra, thân thể Dương Lệ bỗng dừng bị một cái gì đó khổng lồ, liền khoải lui về sau bảy tám trượng, một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng.

Khương Xảo từ tầng trên của lầu các bay xuống, đã rơi trước người Diệp Huyền.

Người chưa tới, Dương Lệ đã thua.

“Được... Thật là lợi hại !” Diệp Huyền hít sâu một hơi.

Hắn chưa từng thấy qua Khương Xảo xuất thủ, chỉ cảm thấy Dương Lệ so với hấn lợi hại hơn một phần, dù sao hấn gia nhập Lục Ân tông chưa được bao lâu, đối với việc vận dụng chân khí còn quá thấp, có thể cùng Nảo thần vị cao thủ tranh tài hai hiệp, dĩ nhiên thật không dễ.

Nhưng mà trước mặt Dương Lệ là Khương Xảo, kia chính là lấy trứng chọi đá !

Khương Xảo như trước băng hàn, nâng chấp tay từng bước một đi lên, bóng lưng liên tục động lòng người.

“Phải hay là không —— ta mấy ngày không ra tay, lão gia hòa Phung Văn Gian kia đã quên đi sự lợi hại của ta rồi hả?” Khung Xảo giọng nói mềm mại uyển chuyển, chỉ tiếc trong giọng nói lãnh ý chiếm đa số.

Diệp Huyền cũng nắm chặt nắm tay phải, Dương Lệ vừa rồi thiếu chút nữa đã cầm được cổ của hắn, đây rõ ràng là bức hắn đem vào chỗ chết, nếu như hắn hôm nay không ra khỏi nội môn, chỉ sợ Dương Lệ thật đúng là dám giết mình.

Hắn không phải không thừa nhận.

Rất tàn khốc !

Hắn biết mình nếu như không nói ra tổn thương trên người Khung Xảo, mà lại cũng có thể trị liệu, chỉ sợ hôm nay tại trong nội viện này chịu một trận đòn rồi trực xuất ra ngoại môn !

Thù này, hắn nhớ kỹ.

“Khung ... Khung sư thúc hạ thủ lưu tình !” Dương Lệ lớn tiếng cầu xin tha thứ.

“Hạ thủ lưu tình?” Khung Xảo hàn băng như lúc ban đầu.

Dương Lệ trong lòng cũng kêu khổ không ngừng, dựa theo tình huống năm trước, Khung Xảo chắc có lẽ không xuất thủ mới đúng, chỉ cần không phải đem người giết, Khung Xảo cũng sẽ không ra tay, bởi vì Khung Xảo xuất thủ cũng vô dụng.

Nhưng là hôm nay tình huống có biến, Khung Xảo vậy mà vì một đệ tử tư chất bình thường mà động thủ !

Khung Xảo quát lớn: “Hôm nay tạm tha cho ngươi một lần, nếu có lần sau, ngươi tự bỏ trở về đi !”

“Đứng, đứng !”

Dương Lệ về mặt cung kính, sợ chọc tới Khung Xảo, hắn biết rõ sự tình có biến, nhất định phải đem việc này mau chóng nói cho sư phó Phung Văn Gian.

Chỉ có điều trong lòng tức giận không ngừng, lạnh lùng nhìn thoáng qua Diệp Huyền, như không phải bởi vì Diệp Huyền, hắn há có thể lâm vào tình huống này, hơn nữa hắn biết rõ, cùng Diệp Huyền không cần khách khí, sư phó hắn không làm gì được Khung Xảo, tự tuyệt đối muốn từ trên người Diệp Huyền ra tay.

Không ai từng nghĩ tới.

Thiếu niên mười bảy mười tám mới vào môn, lại là một gia hỏa khó giải quyết.

Dương Lệ không dám ở nơi này lâu, liền vội vàng đứng lên rồi đi.

Khung Xảo nhàn nhạt nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

Diệp Huyền mới nhìn rõ ràng Khung Xảo, phát hiện trong tay Khung Xảo bùng một cái chén ngọc.

“Ăn cơm !” Khung Xảo vung ống tay áo lên, chén ngọc rơi xuống trong tay Diệp Huyền.

Diệp Huyền tiếp được chén ngọc, biết rõ đây là Khung Xảo làm, trong nội tâm vui vẻ, tay nghề của Khung Xảo tuyệt đối là rất tốt, phi tốc cầm lấy chiếc đĩa, ngồi ở ghế đá bắt đầu ăn.

Người sư phụ này của hắn mặt lạnh như băng, không muốn săn sóc người, biết rõ hắn còn chưa tới cảnh giới đoạn tuyệt với ngũ cốc hoa màu, mỗi sáng sớm đều làm đồ ăn cho hắn, mặc dù không nhiều lắm, nhưng là mỹ vị, thật đúng là để cho Diệp Huyền ăn không ngại.

...

Ăn cơm xong, Diệp Huyền đi theo Khung Xảo.

“Sư phó trước hết phục dụng sương sớm của Bách Vũ Thảo !” Diệp Huyền đem bình chứa sương sớm của Bách Vũ Thảo đặt ở trước mặt Khung Xảo, nói: “Sau đó lại theo thứ tự phục dụng Giang Anh thảo, Ngọc Linh quả, Bách Phúc Linh Thảo, cùng với ...”

“Ăn những ... thứ này có thể đem kiếm khí kia tan rã rồi hả ?” Khung Xảo xinh đẹp tuyệt trần, hỏi.

“Vậy dĩ nhiên không được !” Diệp Huyền lắc đầu.

Thực lực của hắn còn chưa đủ, nếu như đạt tới Cổ Nguyên cảnh mà nói... có thể dùng phần trên của Đạo Y thánh thư gồm các loại châm pháp giúp đỡ Khung Xảo trấn áp Kiếm khí, nhưng đáng tiếc hắn hiện tại chỉ mở ra Khí vị, một khi mạnh mẽ dùng ngân châm, chỉ sợ sẽ bị oai của kiếm khí ép không có đường lui.

Nếu có Đạo Y thánh thư nửa phần dưới thì tốt rồi.

Gia gia của hắn sáng chế Đạo Y thánh thư nửa phần dưới, dù là thực lực không đủ, cũng có biện pháp dùng châm pháp đến trấn áp kiếm khí cường đại, nhưng đáng tiếc nửa phần dưới này bị Liễu gia độc chiếm, đó là nguyên nhân hắn phải tới Liễu gia để đoạt lại Đạo Y thánh thư.

Hắn cũng thường xuyên tự mình suy nghĩ ra biện pháp, nhưng mà vẫn không có đầu mối.

“Ăn linh thảo vẫn chỉ là bắt đầu ——” Diệp Huyền nghĩ nghĩ, nói: “Không biết sư phó có lò đan ?”

“Lò đan? người biết luyện đan !” Khương Xảo lên tiếng hỏi .

“Hiểu sơ một ... hai ... !” Diệp Huyền hồi đáp .

Khương Xảo liếc nhìn Diệp Huyền một cái, vừa rồi Diệp Huyền cũng là nói hiểu sơ một ... hai ... thể hiện ra y thuật, có thể tuyệt đối không phải hiểu sơ một ... hai ... Đơn giản như vậy.

Bất quá nàng không biết là, lúc này đây Diệp Huyền nói xác thực là lời nói thật.

Luyện đan có rất nhiều chủng.

Hắn đơn độc biết luyện chế đan dược khôi phục thương thế, như ‘Y Đan’, còn mặt khác có trợ giúp tăng thực lực lên, hoặc là một viên đan dược khôi phục chân khí, hắn cũng không biết luyện chế ra được. Nghiêm khắc mà nói, hoàn toàn chính xác chính là ‘Hiểu một ... hai ...’.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Thanh Ly Kiểm Pháp !

“Có !” Khương Xảo chậm rãi nói ra.

“Ta trợ giúp sư phụ luyện chế ‘Y Đan’ đối với thương thế có hữu ích, lại dùng linh thảo làm một ít dược phụ tiến hành phụ trợ, không quá ba mươi ngày, kiếm khí trong cơ thể sư phụ sẽ tan rã đi rất nhiều. Đương nhiên, mỗi ngày lúc sáng sớm, sư phụ nhất định phải uống một ít sương sớm của Bách Vũ Thảo, hiệu quả sẽ nhanh hơn rất nhiều !” Diệp Huyền cười nói.

Khương Xảo nhẹ gật đầu.

Thời điểm nàng đem sương sớm của Bách Vũ Thảo uống vào, hoàn toàn cảm thấy trong cơ thể có chỗ bất đồng, trước kia nàng gieo trồng Bách Vũ Thảo, nhưng lại không biết sương sớm của Bách Vũ Thảo, vẫn còn có công dụng như vậy.

“Người muốn làm đệ tử của ta ?”

Sau nửa ngày.

Khương Xảo nhìn về phía Diệp Huyền, nói ra.

“Vâng!” con mắt không nháy một cái, Diệp Huyền nói ra.

Khương Xảo nhếch miệng lên, nói ra: “Người làm đệ tử của ta, trước tiên không thể tùy ý lấy chồng, không nói mặt khác, ta đào tạo đệ tử không như những sư huynh sư đệ kia, có thể đệ tử của ta chỉ có một người, ta chỉ cần đào tạo một người là được, tư chất của người bình thường, tư chất của ta cũng vậy !”

Diệp Huyền trong nội tâm có thể nào không thích.

“Ta liền truyền cho người một bộ kiểm pháp !” Khương Xảo bỗng dừng hít một ngụm thanh khí, một thủy mặc kiếm bỗng xuất hiện hết sức nhỏ ở hai ngón tay.

Khương Xảo lập tức đứng dậy, lật bàn tay một cái, thủy mặc kiếm này trong tay nàng tựa hồ rất mạnh, nàng một kiếm xẹt qua, bóng kiếm màu xanh lục theo sát phía sau, lại một kiếm rơi xuống.

Xuy xuy !

Diệp Huyền mở to hai mắt nhìn.

Một đạo kiếm khí màu xanh lục theo kiếm trong tay Khurong Xảo bay ra, kiếm khí này giống như Tàn Nguyệt, theo thủy mặc kiếm nháy mắt đánh ra, thoảng cái bay vài chục trượng lên bầu trời, trợn vện bay tám tức mới làm không khí trở lại bình thường !

“Hào cường Kiếm khí !”

Diệp Huyền con mắt nhìn xem những thứ này.

Bất quá.

Trong lòng của hắn lại hơi nghi hoặc một chút.

Bởi vì Khurong Xảo chém ra đạo kiếm khí này, cùng đạo kiếm khí đang trấn áp trong cơ thể nàng có chút giống nhau !

“Đạo kiếm khí này là bộ kiếm pháp thứ nhất do năm đó Lục Ân tông Lão tổ sáng chế ra, tên là “Thanh Ly kiếm pháp” trong Lục Ân tông, chỉ có đạt tới Phi Thiên vị tinh anh mới có tư cách học bộ kiếm thuật này, nếu như ngươi tu luyện thành thạo, Dương Lệ cũng không phải địch thủ của ngươi !” Khurong Xảo lạnh giọng nói ra.

Diệp Huyền khẽ giật mình.

Thanh Ly kiếm pháp.

Trong Lục Ân tông, thậm chí ngay cả mở ra Não thần vị, cũng không có tư cách tu luyện kiếm pháp này!

Chỉ có đạt tới Phi Thiên vị loại tầng thứ này .

Chỉ sợ cũng vì Khurong Xảo chỉ có một mình hắn là đệ tử, mới có thể khi thời điểm hắn đang ở Khí vị truyền cho hắn bộ kiếm pháp này.

“Đây là công pháp tu luyện Thanh Ly kiếm pháp, ngươi tuy nhiên tư chất bình thường, nhưng mà ngộ tính có lẽ cao, nếu như ngươi có thể trong vòng hai mươi ngày đem Thanh Ly kiếm pháp này tu luyện đến Nhập môn mà nói... vậy thì đại biểu cho ngộ tính của ngươi miễn cưỡng qua ải !!”

Đang khi nói chuyện, Khurong Xảo vung tay áo, một khối ngọc giản đã rơi vào trong tay Diệp Huyền.

Diệp Huyền bắt lấy ngọc giản, ngọc giản viết bốn chữ.

Thanh Ly kiếm pháp.

Chính là truyền thừa kiếm pháp của Lục Ân tông, là bộ kiếm pháp thứ nhất năm đó Lục Ân lão tổ sáng chế.

Hắn nghe Bạch Dư nói, năm đó Lục Ân tông Lão tổ sáng chế ra hai bộ kiếm pháp, bộ kiếm pháp thứ nhất tại tu tiên giới, ngược lại là bình thường không có gì lạ, nhưng mà không biết đã qua bao lâu, Lục Ân tông Lão tổ lại sáng chế ra bộ kiếm pháp thứ hai, tên là Lục Ân kiếm thuật, bộ kiếm thuật kia xem như cao thâm mạt trắc.

Chỉ tiếc bộ kiếm pháp thứ hai này đã thất truyền.

Bất quá Thanh Ly kiếm pháp bình thường, không có gì lạ, có thể trong Lục Ân tông, là kiếm pháp đẳng cấp cao nhất.

Dương Lệ đối với việc vận dụng khí thập phần cao minh, ít nhất trong mắt hắn là như thế. Mà hiển nhiên, công pháp tu luyện của Dương Lệ, còn kém xa Thanh Ly kiếm pháp này, dù sao chỉ có đạt đến Phi Thiên vị, nội môn Lục Ân tông mới có thể truyền thụ Thanh Ly kiếm pháp.

...

Hành Nhất sơn, nội môn Lục Ân tông, Vân Gian các.

Lão già Phương Vân Gian an vị tại bên trong phòng, mà bên cạnh của hắn, ngoại trừ Dương Lệ, còn có Vu Vị.

“Ngươi nói...Khurong Xảo vậy mà vì một đệ tử mới bái nhập hai ra mà ra tay xuất thủ ?” Phương Vân Gian sắc mặt âm trầm, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Dương Lệ, trầm giọng hỏi.

Dương Lệ nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Vâng, sư tôn, nếu không phải Khurong Xảo ra tay, đồ nhi có thể mang Diệp Huyền này phế đi, sau đó đưa hắn ném ra ngoại môn, nhưng ở thời điểm mấu chốt, Khurong Xảo đột nhiên xuất hiện, đem đồ nhi đã thương ! Nói cách khác, Diệp Huyền này hiện tại cũng đã là một tên phế nhân !”

“Hừ!”

Phương Vân Gian nắm chặt nắm đấm, bàn bạc chân khí tụ tập tại bốn phía, lạnh giọng nói ra: “Khurong Xảo a, Khurong Xảo a, thực không ngờ được, ngươi vậy mà vì một cái tiểu gia hỏa mà xuất thủ !”

Vu Vị neho mắt lại, nói: “Thật đúng là không có tính tới, tiểu tử kia tư chất bình thường, ngược lại không biết năng lực của hắn, vậy mà có thể cho Khương Xảo ra tay xuất thủ !”

“Hừ, một tên tiểu tử, có thể nhấc lên sóng to gió lớn gì, không phải là muốn đem Khương Xảo ép đến bước đường cùng sao, loại hảo sắc này, ta nghĩ giết hắn bất quá động ngón tay ! Ta cũng không tin Khương Xảo còn có thể đem bộ kiếm pháp thứ hai Lục Ân kiếm thuật của Lão tổ giấu cả đời !”
Phương Vân Gian lạnh giọng quát.

“Sư phó, nên làm cái gì bây giờ !” Dương Lệ cung kính mà hỏi.

Phương Vân Gian cười nhạo nói: “Làm sao bây giờ, biện pháp tự nhiên rất nhiều ah !”

...

Thanh Ly kiếm pháp chủ yếu dùng chân khí vận kiếm, ném kiếm đánh ra kiếm khí, cái này xác thực chưa tính là cao minh, khi còn bé nghe gia gia của hắn nói, tu tiên giả lợi hại, một chưởng thu về, chân khí thông thiên, thiên địa cũng vì đó biến sắc, thậm chí, huy tụ, sương mù sơn Vân Hải, đều có thể dùng đến !

Bất quá Thanh Ly kiếm pháp này trong Lục Ân tông, đích thật là không có bằng bộ kiếm pháp thứ hai đã thất truyền.

Tu luyện Thanh Ly kiếm pháp ngày đầu tiên, Diệp Huyền rõ ràng cảm thấy Thanh Ly kiếm pháp lợi hại.

Đối với trình độ vận dụng chân khí tăng lên vài phần.

“Sư phụ nói nếu như ta có thể trong vòng hai mươi ngày đem Thanh Ly kiếm pháp này lĩnh ngộ đến Nhập môn mà nói... vậy coi như là ngộ tính tuyệt hảo !” Diệp Huyền tựa ở trên tường, một mình nghĩ đến.

Có một số người trời sinh thông minh, có thể tại thời điểm tu luyện kiếm thuật công pháp, rất khó lĩnh ngộ ra Áo Nghĩa, mà có người đầu đàn, ngáo ngáo, nhưng mà thời điểm tu luyện, liếc một cái có thể nhìn ra Áo Nghĩa.

Đây cũng là ngộ tính.

Diệp Huyền tại Y Đạo ngộ tính tuyệt hảo, nói cách khác, hắn cũng không được gọi là một y thuật thiên tài.

Hắn phát hiện học tập Thanh Ly kiếm pháp cũng không khó.

Chỉ ba năm ngày, hắn liền đem Thanh Ly kiếm pháp học tập hết.

“Dựa theo công pháp này nói, ta hiện tại có lẽ đã coi như là nhập môn đi!” Diệp Huyền thầm nghĩ đến.

Một tay nhẹ bung ra.

Xuy xuy !

Trong lòng bàn tay của hắn, đột nhiên bức ra một chút nhạt kiếm khí màu xanh lục, kiếm khí này hiện lên hình bán nguyệt, cố định trong bàn tay Diệp Huyền, Diệp Huyền hơi động một chút, khoe miệng lộ ra mỉm cười, sau một khắc, đột nhiên hất lên, kiếm khí liền nhẹ nhõm văng ra ngoài.

Bốn ngày sau.

Hắn đã có thể đem kiếm khí màu xanh lục này vung ra.

Điều này đại biểu lấy, Thanh Ly kiếm pháp, hắn dĩ nhiên Nhập môn !

Khương Xảo nói hai mươi ngày đem Thanh Ly kiếm pháp Nhập môn mà nói... coi như là tư chất khá tốt.

Mà hắn ...

Chỉ dùng bốn ngày .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Pháp Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tàn Nguyệt Kiếm Khí !

Diệp Huyền mỗi ngày sáng sớm đều đi thu thập sương sớm của Bách Diệp thảo, mấy ngày nay, Phương Vân Gian cùng Vu Vĩ cũng không phải người đến gây phiền phức cho hắn, khiến cho hai tai của Diệp Huyền thanh tịnh hơn rất nhiều.

Hắn mỗi ngày đều dùng Kim Cương châm cắm ở Nhâm tiên huyết để tu luyện, một ngày, hai ngày, ba ngày, liên tiếp bảy tám ngày, Diệp Huyền cảm thấy khoảng cách mở ra Não thần vị càng ngày càng gần, trong lúc mơ hồ nhắm mắt lại cũng có thể cảm thấy vật thể xung quanh tồn tại.

Rốt cục tại ngày thứ tám, Diệp Huyền đã có dấu hiệu mở ra Não thần vị.

Khoanh chân tại trên giường.

Diệp Huyền nhắm mắt lại.

Chân khí ở quanh thân lưu động.

Diệp Huyền cũng không cách nào tưởng tượng Cửu Huyền Kim Cương Châm này lại lợi hại như vậy, tư chất của hắn bình thường không có gì lạ, nếu đổi lại lúc bình thường, hắn vừa mới mở ra Khí vị, lại muốn mở ra Não thần vị, mặc dù là có Khương Xảo ở bên chỉ đạo, cũng phải nửa năm mới được.

“Thần thức ...”

Diệp Huyền tự lầm bầm.

Một cô ý thức vô hình ở hải dương đang từ từ hình thành, Não thần vị đang từ từ mở ra, Diệp Huyền từng điểm từng điểm dùng chân khí tới gần, bình cảnh Não thần vị rất nhanh sẽ bị chân khí quét qua cạn sạch, thời gian dần trôi qua, hình thành dần dần thần thức càng ngày càng nhiều.

Thần thức ở não bộ.

Nếu tinh thông thần thức, sẽ giết người trong vô hình.

Chân khí thể như chẻ tre.

Não thần vị phá vỡ, gần trong gang tấc.

“Khai mở !”

Tại một tiếng này qua đi.

Hết thấy điều bình thường lại, thần thức trong óc Diệp Huyền triệt để hình thành, điều này làm cho Diệp Huyền tức thì vui vẻ, hắn biết rõ, hắn đã thành công mở ra Não thần vị.

Diệp Huyền hít một hơi dài.

Hắn vạn lần không ngờ, khi tiến vào Lục Ân tông, lại có thể phát sinh biến hóa lớn như vậy.

Trong nội tâm hiếu kỳ.

Diệp Huyền vội vàng nhắm mắt lại.

Đem thứ tên là lực lượng “Thần thức” lặng yên không tiếng động trong thân thể tràn ra, một tia đón lấy một tia, hắn đem những sợi tơ thần thức quán quanh ở ly trà trên bàn, sau một khắc, hắn mặc dù là hai mắt nhắm lại, cũng có thể cảm giác được rõ ràng ly trà tồn tại, thật phần kỳ diệu.

Diệp Huyền lòng hiếu kỳ lại lập tức nổi lên.

Lại một lần nữa đem thần thức đưa về phía những địa phương khác.

Hết thấy sự vật, mặc dù là nhắm mắt, cũng cảm giác được rõ ràng.

Đáng tiếc là, thần thức không có cách nào đi quá xa, thần thức cùng linh hồn bản thân tương liên, nếu như thoát ly bản thân quá xa mà nói... mình sẽ ảm cảm giác được một loại đau đớn, tựa hồ thần thức không nhanh chóng trở về bản thân mà nói... sẽ lập tức chết đi.

“Não thần vị nguyên lai là như thế !” Diệp Huyền cười ha ha.

Ngắn ngủi vài ngày, thực lực của hắn đột nhiên tăng mạnh, không chỉ đem Thanh Ly kiếm pháp thành công học tập đến Nhập môn, thực lực càng là tiến nhập Não thần vị!

Càng là tiến giai bắt đầu phi tốc, Diệp Huyền cảm giác được Cửu Huyền Kim Cương Châm lợi hại.

“Gia gia sáng chế Đạo Y thánh thư, xen lẫn Cửu Huyền Kim Cương Châm, rốt cuộc là ý gì...” Diệp Huyền nhướng mày.

Hắn biết rõ , ngàn vạn không thể đem Cửu Huyền Kim Cương Châm tiết lộ nửa phần.

“Được rồi, không muốn !”

Diệp Huyền lắc đầu, nằm ở trên giường ngủ mất.

...

Lúc sáng sớm, người Diệp Huyền hướng Dược Viện mà đi, trợ giúp Khương Xảo áp dụng sương sớm của Bách Diệp thảo, hơn nửa hôm nay hắn trợ giúp Khương Xảo luyện chế Y Đan, đã đến giai đoạn mấu chốt để điều trị thương thế của Khương Xảo, ngàn vạn không thể phớt lờ.

Lại không biết, bóng dáng áo trắng nhẹ nhàng, đã sớm xuất hiện ở phía sau của hắn.

“Tiểu Huyền, thu thập hết tới dùng com !” Khương Xảo ngồi ở trên bàn đá, thanh âm như trước lạnh như băng, cầm trong tay một chén ngọc, trong chén tản ra mùi thơm mê người, cách một khoảng Diệp Huyền vẫn ngửi thấy được mùi vị.

Diệp Huyền ngửi được mùi vị này, con mắt tức thì sáng ngời.

Thú vui mỗi ngày của hắn chính là tu luyện Thanh Ly kiếm pháp, sử dụng Cửu Huyền Kim Cương Châm để gia tăng thực lực, cùng với chờ Khương Xảo làm com.

Hắn cũng không biết Khương Xảo từ đâu tới mà có tay nghề tốt như vậy, mỗi một ngày làm com cũng chỉ có một lần, mà đều là mỹ vị đến cực điểm.

Rất nhanh, Diệp Huyền đã thu thập hết sương sớm của Bách Diệp thảo, vội vàng chạy đến trước bàn đá, nhìn thoáng qua đồ ăn trong chén ngọc.

Người chưa tới.

Mùi thơm nức mũi !

“Đây là ...”

Diệp Huyền thân thể dừng lại, con mắt nhìn vào một chén kia, nháy mắt cũng không nháy mắt.

“Phong quả cháo !”

Cái mũi rất chua.

Muốn khóc, lại cố nén không khóc.

Diệp Huyền không nói gì, cầm lấy chiếc đũa, bắt đầu ăn.

Trước kia, cậu hắn cũng sẽ thường xuyên làm cho hắn phong quả cháo, chỉ dùng một loại phong quả làm nguyên liệu chủ yếu để nấu ăn, đem phong quả cắt nhỏ chừa hạt gạo, sau đó làm thành com cháo. Hắn ăn hết vài năm, đều không có chán, vốn tưởng rằng đã đi xa, rốt cuộc không kịp ăn phong quả cháo.

Xa xứ.

Lại còn có thể trong Lục Ân tông ăn com cháo.

Diệp Huyền trong nội tâm tưởng niệm.

“Không nên gấp gáp !” Khương Xảo nhíu mày nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nhìn một cái, trong ánh mắt nhưng lại lóe lên kinh ngạc, nàng lúc này hỏi “Người —— người mở ra Nảo thần vị rồi!”

Diệp Huyền ngừng ăn, nói: “May mắn !”

“May mắn?”

Khương Xảo liếc Diệp Huyền, đối với thiếu niên này coi như là hiểu rõ, trước mắt tiểu tử này luôn khiêm tốn vô cùng, có thể làm việc, lại không có chút nào hâm hồ, nàng trong lòng có chút không giấu được chờ mong !

Đang khi nói chuyện, Khương Xảo không nói hai lời, trực tiếp bắt cánh tay của Diệp Huyền, một cổ chân khí chui vào trong cơ thể Diệp Huyền.

“Đích thật là mở ra Nảo thần vị !” Khương Xảo trong ánh mắt lóe lên vui mừng.

Diệp Huyền có chút hoài nghi mình đến tột cùng có hay không nhìn lầm.

Nữ nhân này, vậy mà sẽ xuất hiện loại vui mừng cùng vẻ mặt ấy? Mặc dù là trong mắt lóe lên, có thể Diệp Huyền không có nhìn lầm, thần sắc loại này,

đích thật là xuất hiện !

“Không đúng!”

Khurong Xảo lạnh giọng nói ra.

Diệp Huyền lập tức cơ linh, thiếu chút nữa ngồi không yên, nữ nhân này, chẳng lẽ từ trên người chính mình nhìn ra cái gì?

“Người... người, Thanh Ly kiếm pháp, đã nhập môn?” con mắt Khurong Xảo nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, phảng phất như sắc lang.

Diệp Huyền nghe thế, trong nội tâm lập tức thờ phào nhẹ nhõm, cho rằng Khurong Xảo nhìn ra Cửu Huyền Kim Cương Châm, vội vàng nói: “Ta ngày đêm suy nghĩ rốt cục hao tổn một ít thời gian, đem Thanh Ly kiếm pháp tu luyện Nhập môn !”

“Ta xem một chút !”

Khurong Xảo vỗ túi trữ vật, thủy mặc bảo kiếm bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay, tay nàng lại một phen, bảo kiếm này tự bay về phía Diệp Huyền.

Diệp Huyền nhắm ngay bảo kiếm, một phát bắt được, hẳn biết rõ ý tứ của Khurong Xảo, đứng dậy một kiếm vận khí.

Chân khí tụ tập tại trên thân kiếm, Diệp Huyền con mắt nhìn về phía trước, thúc dục pháp quyết Thanh Ly kiếm pháp, trên thân kiếm lập tức sinh ra đời một đạo Tàn Nguyệt kiếm khí, Diệp Huyền một kiếm rơi xuống, đến từ Thanh Ly kiếm pháp Tàn Nguyệt kiếm khí, tự nhất thời thoát ly thủy mặc bảo kiếm, thoáng cái đánh vào trên mặt đất.

Ầm!

Cát bụi nổi lên bốn phía.

Trên mặt đất...

Bị Tàn Nguyệt kiếm khí màu xanh biếc đánh bay một cái hố lớn.

Diệp Huyền đều có chút không dám tin tưởng !

“Đích thật là đem Thanh Ly kiếm pháp học tập nhập môn, hơn nữa, còn mơ hồ đã có tu luyện đến đệ nhất trọng viên mãn, hơn mười ngày !”

Khurong Xảo nhún mày, nói: “Đầu óc người thông minh, ngộ tính không tệ, ngược lại cũng không ngạc nhiên gì, tư chất người bình thường, như thế nào nhanh như vậy tiến nhập Nãi thần vị !”

Không đợi Diệp Huyền trả lời, Khurong Xảo nhanh chóng nắm lấy cánh tay của Diệp Huyền lần nữa, một cổ chân khí rót vào Diệp Huyền trong cơ thể, phi tốc toán loạn, đang quan sát trong cơ thể Diệp Huyền.

Đồng nhất quan sát.

Khurong Xảo thần sắc biến đổi.

Diệp Huyền mắt không chớp nhìn xem Khurong Xảo, trong nội tâm thì là sợ hãi vô cùng, hẳn là Khurong Xảo từ trên người chính mình phát hiện cái gì ?

Khurong Xảo nhắm mắt trầm tư, thời gian dần trôi qua, sắc mặt của nàng lại một lần nữa cải biến, còn lần này cải biến, lại không phải là trầm tư, mà là, một tia vui mừng, tiếp đó, nữ nhân này vậy mà lần đầu tiên cười.

Nở nụ cười hớn hở, nháy mắt phương hoa.

Trước kia Khurong Xảo bật cười, khoe miệng cho tới bây giờ cũng không mang ý tứ hàm xúc.

Mặc dù là cười, đó cũng là lạnh lùng cười.

Nhưng mà lúc này đây cười, lại là hương vị mừng rỡ.

Diệp Huyền thoáng chốc khẽ giật mình, nụ cười này, quả nhiên là điểm lệ tuyệt sắc, nhưng đáng tiếc một sát na kia qua đi, vẻ tươi cười kia liền tan thành mây khói, khôi phục lại gương mặt lạnh băng.

Chỉ hơi khác đó là, thần sắc mà Khurong Xảo nhìn Diệp Huyền, cùng ngày xưa, rất là bất đồng !

“Ta nhìn lầm !” Khurong Xảo tự lẩm bẩm, trong mắt sắc mặt vui mừng càng nồng đậm, nói: “Phương Vân Gian, Vu Vi, các người cũng nhìn lầm, vậy mà cho Khurong Xảo ta một thiên tài !”

“Thiên tài?” Diệp Huyền trong nội tâm nghi hoặc.

Sau một khắc, Khương Xảo nhìn về phía Diệp Huyền, chằm chằm không nháy mắt, nói: “Ngươi là thiên tài !”

“Ta là thiên tài?” Diệp Huyền càng thêm nghi hoặc.

Không có khả năng !

Tư chất của hắn chính hắn hiểu, thật sự là không coi là thiên tài gì cả.

“Chẳng lẽ là Cửu Huyền Kim Cương Châm ?”

Tỉ mỉ nghĩ lại, liền suy đoán cái này cùng Cửu Huyền Kim Cương Châm có quan hệ, mỗi khi Cửu Huyền Kim Cương Châm chọc vào Nhâm tiên huyết, hắn cũng cảm giác được tốc độ tu luyện đột nhiên tăng mạnh, mà lại tựa hồ chân khí trong cơ thể ảm ảm so trước kia bành trướng rất nhiều !

“Kể từ bây giờ, ngươi ngoại trừ ngủ bên ngoài, những lúc khác đều ở bên cạnh ta, một tác cũng không rời !”

Khương Xảo đứng dậy, kéo theo Diệp Huyền, nói: “Ngươi đi theo ta !”

“Vâng, sư phó, thanh kiếm này ...” Diệp Huyền xem kiếm trong tay của chính mình.

Vừa rồi Khương Xảo đem kiếm này cho mình, để mình thi triển Thanh Ly kiếm pháp.

“Ngươi cầm đi!” Khương Xảo thân nhiên nói: “Kiếm này tên là ‘Tây Bình kiếm’ một phần của không nhập lưu pháp bảo, mặc dù là không nhập lưu, nhưng mà trong Lục Ân tông, ít nhất cũng phải là đệ tử tinh anh mới giao phó một kiện, ngươi cầm bảo vật này, chỉ cần cơ linh một điểm, Phi Thiên vị cũng không dám tới gần ngươi !”

“Lợi hại như vậy !”

Diệp Huyền trong lòng hơi động .

Xem kiếm trong tay, kiếm này là Tây Bình, không nhập lưu pháp bảo.

Pháp bảo phân không nhập lưu, mà không nhập lưu phía trên, thì là nhập lưu, nhập lưu phía trên, chính là nhập chân pháp bảo cùng với nhập linh pháp bảo. Tại đi lên, Diệp Huyền cũng không rõ ràng lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Pháp Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Vụ Lý Khán Hoa !

Khương Xảo để cho mình nhanh bước đi theo, một tác cũng không rời, Diệp Huyền thật đúng là thụ sủng nhược kinh.

Bất quá có thể được Khương Xảo che chở, tại nội môn Lục Ân tông cũng là một việc không tồi.

Hôm nay phải giúp Khương Xảo luyện đan làm thuốc, thời gian không bao lâu, Khương Xảo liền đem Diệp Huyền dẫn tới phòng luyện đan bên trong lầu các.

“Nơi này chính là phòng luyện đan của ta, lò luyện đan ở chỗ này của ta chỉ để trưng bày. Ngày bình thường không sử dụng !” Khương Xảo lạnh giọng nói ra.

Diệp Huyền theo phương hướng nhìn lại, phát hiện lò luyện đan này.

Lò luyện đan này toàn thân sáng chói màu vàng, rất chói mắt, mà lò luyện đan này cùng sở hữu tám cái miệng rồng, miệng rồng này dùng để cho linh thảo tài liệu vào, sau đó miệng rồng đóng lại, để phòng ngừa linh khí phát tán ra ngoài.

“Về sau đan phòng này ngươi có thể tùy ý ra vào !” Khương Xảo chậm rãi nói ra: “Dù sao Xảo Vũ các cũng chỉ có hai người chúng ta, ta cũng lười quản lý, ngoại trừ chỗ ta ở, những địa phương khác ngươi cũng có thể tùy ý ra vào !”

“Ừm!”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

“Khuê phòng” của Khương Xảo hẳn sẽ không ăn no rồi việc đi vào trong đó.

“Sư phó hãy đợi một lát !”

Diệp Huyền dứt lời, ngón tay hơi điểm, túi trữ vật mở ra, mấy vị dược thảo rơi vào trong tay, Diệp Huyền lại bỗng dung điểm ra, những linh thảo này liền hết thảy phân tán đến tám cái miệng rồng, phân biệt tiến nhập trong lò luyện đan.

Khương Xảo chứng kiến những việc này, ngón tay ngọc cùng bỗng dung điểm ra.

Xoạt!

Lò luyện đan này thoáng nổi lên hỏa diễm, hỏa diễm toàn thân màu xanh.

“Mau mau, tới lúc ta tại giao cho ngươi một ít thần thức công pháp !” Khương Xảo nói ra.

Diệp Huyền nghe thế , trong nội tâm lập tức vui vẻ.

Thần thức công pháp có thể thực sự không phải là tiểu thuật.

Ngon lửa màu xanh cháy hùng hực, Diệp Huyền vội vàng nắm linh thảo hướng trong lò đan phóng tới, dựa theo Đạo Y thánh thư ghi lại biện pháp, đem tám cái miệng rồng đồng thời đóng cửa, đem chân khí rót vào trong lò đan, để linh khí ngưng tụ thành hình, dùng luyện chế Y Đan.

Hắn luyện chế Y Đan số lần cũng không nhiều, trước kia luyện chế Y Đan, đều là người bên ngoài dùng chân khí phụ trợ, bất quá đối với con đường luyện đan, hắn ngược lại rất quen.

Luyện chế Y Đan, hắn cũng không nhàn rồi.

Luyện đan làm một.

Làm thuốc đồng dạng làm một.

Làm thuốc phải chú ý.

Cũng có rất nhiều phương pháp, phơi nắng, dược hấp, tan ra dược, sắc thuốc dược thang, rượu thuốc, nước thuốc, nướng dược, vân vân.

Cùng luyện đan bất đồng, làm thuốc phiền toái, nhưng Y sư phải học theo trình tự.

Diệp Huyền cần phải làm là rượu thuốc.

Phần đầu của Đạo Y thánh thư cũng sở hữu 32 phương pháp làm thuốc, hắn am hiểu nhất chính là rượu thuốc, từ nhỏ gia gia của hắn tính cho hắn quán thâu rượu thuốc nhập thể, khiến cho loại độc bình thường , căn bản không vào được trong cơ thể của hắn, mà cũng làm cho hắn yêu thích rượu thuốc.

Diệp Huyền một hơi cảm ba vị dược tài chứa vào một cái bình nhỏ ở bên trong, một bên luyện chế Y Đan, một bên làm thuốc xức.

Khương Xảo ở bên đứng chấp tay, đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền, lông mày kẻ đen cau lại, không biết trong nội tâm suy nghĩ cái gì.

” Diệp Huyền này tư chất không tệ, ngộ tính cũng rất tốt “

“Hả?”

Nháy mắt, lông mày Khương Xảo nheo lại, thân thể kéo căng, chỉ cảm thấy trong cơ thể kịch liệt rung chuyển, thậm chí ngay cả ý nghĩ ý thức đều có chút bắt đầu mơ hồ.

Nàng vội vàng dùng chân khí ngăn cản !

Nhưng không kịp đề phòng !

“Kiếm khí !”

Là Kiếm khí trong cơ thể nàng !

Kiếm khí trong cơ thể nàng vậy mà đột nhiên bạo động.

Thân thể mềm mại run lên.

Thoáng cái ...

Ngã xuống đất.

“Sư phó, sư phó, người làm sao vậy !” Diệp Huyền kịp phản ứng, chứng kiến biến hóa của Khương Xảo, nhanh chóng khẽ động, đi nhanh bước ra, trực tiếp dùng cánh tay chặn Khương Xảo ngã quỵ, mắt thẳng băng, lại đúng là quãng lấy eo Khương Xảo, da thịt ở dưới lớp áo trắng như tuyết, khiến người ta miên man bất định.

Khương Xảo hô hấp rõ ràng dồn dập rất nhiều, tay phải đè nặng ngực trái, thần sắc tuy là băng lãnh như sương, lại nhìn một cái, sờ sờ động lòng người.

Trong cơ thể của nàng rung chuyển một cổ chân khí bàng bạc, kiếm khí ẩn ẩn rung chuyển, tựa hồ muốn mạnh mẽ lao ra ngoài !

Khương Xảo hàm răng khẽ cắn, nói: “Người thả ta ra !”

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Khương Xảo, phát hiện mình đúng là đang ôm eo nàng, không khỏi buông ra, nhưng khi buông ra, nháy mắt Khương Xảo lại mất thăng bằng, đến đây, Diệp Huyền lại theo bản năng ôm eo Khương Xảo.

Diệp Huyền cũng không nghĩ nhiều, tay phải trực tiếp bắt lấy tay phải của Khương Xảo, chân khí cường hành tiến vào trong cơ thể, dò xét lấy tình huống trong cơ thể Khương Xảo.

Diệp Huyền lập tức cơ linh, nói: “Kiếm khí trong cơ thể bắt đầu cuồng bạo, chẳng lẽ nguyên nhân do ta !”

Chuyện này. ..

“Không !”

Diệp Huyền lắc lắc đầu, nói: “Không, không có khả năng, ta nói ra những linh thảo kia, toàn bộ đều có hiệu dụng, không có khả năng ép đạo kiếm khí này cuồng bạo bất đầu. ..chẳng lẽ bởi vì. ..bản thân kiếm khí !”

Khương Xảo mạnh mẽ dùng chân khí trong cơ thể ngăn kiếm khí bạo động, hô hấp liên tiếp không lên, mồ hôi chảy ròng, thở hổn hển nói ra: “Trong cơ thể ta. ..kiếm khí trong cơ thể ta, thường cách một đoạn thời gian, đều sẽ xuất hiện một lần bạo động ...”

“Mỗi một lần bạo động, đều giống như vậy? Nếu như mỗi một lần đều là như thế này, sư phụ người làm sao có thể gánh vác được !” Diệp Huyền gấp giọng hỏi.

“Lúc này đây ... So thường ngày lợi hại hơn rất nhiều !” Khương Xảo miệng lớn hô hấp nói ra.

Ngắn ngủi thời gian.

Sắc mặt nàng đã tái nhợt rất nhiều.

Diệp Huyền rung động trong lòng, đến tốt cùng là kiếm khí dạng gì, mà làm cho cao thủ như Khương Xảo, thành bộ dáng như vậy !

Diệp Huyền không có suy nghĩ, phi tốc quan sát tình huống trong cơ thể Khương Xảo, trong nội tâm suy tư biện pháp.

“Không xong !”

Diệp Huyền trong nội tâm đột nhiên hốt hoảng !

“Hiện tại, kiếm khí này tuyệt đối có thể phá tan chân khí phòng ngự của nàng, do đó đem chân khí phòng ngự của ta trong cơ thể nàng hoàn toàn đánh vỡ, nhất định phải nghĩ nhanh biện pháp, nếu không nàng khó giữ được tánh mạng !” Diệp Huyền hít sâu một hơi, mạng người quan trọng, không được phép nghĩ nhiều như vậy.

“Thế nào !”

Khương Xảo vô lực mà hỏi.

Lần này đạo kiếm khí kia trong cơ thể nàng đã phá tan phòng tuyến, thật sự là đột nhiên xuất hiện, trước kia kiếm khí thường cách một đoạn thời gian sẽ cùng chân khí trong cơ thể nàng không hợp, do đó cuồng bạo, nàng dĩ nhiên tập mãi thành thói quen, nhưng không ngờ lúc này đây cuồng bạo, vậy mà so trước kia cường hơn rất nhiều lần !

Mà ngay cả nàng.

Cũng ngăn cản không nổi những thứ này.

“Sư phó, ta trước tiên đem người ôm đến trên ghế !” Diệp Huyền đang khi nói chuyện, chân khí khẽ động, đem Khương Xảo toàn bộ bế lên.

Khương Xảo khuôn mặt lạnh như băng lóe lên hồng nhuận phơn phớt, có thể là tình huống trong cơ thể càng ngày càng không xong.

Diệp Huyền đem Khương Xảo đặt ở trên ghế, nói: “Sư phó, người trước tiên nhẫn nại một chút !”

Khương Xảo cơ thể hơi run rẩy, chân khí trong cơ thể cùng lực lượng phảng phất mất đi, cơ thể buông lỏng ra, làm cho người ta vô cùng triu mến.

Diệp Huyền cũng bị hành động này của Khương Xảo dọa một chút, có thể hẳn trong tình huống này cũng có kinh nghiệm, chỉ là một lập tức, liền tỉnh táo lại.

Hắn không kịp cùng Khương Xảo giải thích, trực tiếp bắt lấy chân Khương Xảo, thuận tay kéo một phát.

Lộ ra bàn chân nhỏ xinh xắn, mắt cá chân rất tròn, khiến người ta nhìn không được nhìn thêm vài lần.

Diệp Huyền có chút hít một hơi, vỗ túi trữ vật, một cây ngân châm màu xanh nhạt xuất hiện ở trong tay !

Châm này tên là ‘Nhiên diệp châm !’

Do gia gia của hắn lưu lại !

Nắm chặt chân phải của Khương Xảo, đem ngân châm cắm vào, làm xong, Diệp Huyền lại lấy ra một cây châm tựa hồ bốc lửa, châm này ngược lại không coi là kỳ quái, thực sự không phải là gia gia của hắn để lại, hẳn nhất châm cắm xuống, đâm vào chân trái Khương Xảo.

Khương Xảo lông mày nhăn lại, sắc mặt lóe lên hồng nhuận phon phớt, nhớ tới ngăn cản, lại phát hiện trong cơ thể mình Kiếm khí so với vừa nãy ổn hạ rất nhiều.

“Lưỡng châm chỉ có thể ổn định trong thời gian ngắn, không biết trong lâu các của sư phó có hay không một cây linh hoa ! Đã có nó, có thể ngăn chặn Kiếm khí trong cơ thể sư phó !” Diệp Huyền phi tốc nói.

“Cái gì ... Linh hoa !” Khương Xảo hỏi.

“Hoa này toàn thân bọc lấy màu trắng như sương mù !”

“Hoa này tên là ...”

“Vụ Lý Khán Hoa !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Bái Kiến Tiên Bồi !

Vụ Lý Khán Hoa, coi như là một loại linh thảo trân quý, nghe nói hoa này có được linh tính, là linh dược trấn áp linh khí, sân linh thảo của Khương Xảo có linh dược cổ nhiên trân quý, có thể cùng Vụ Lý Khán Hoa so sánh, chính là kém khá xa !

Khương Xảo nghe được Diệp Huyền miêu tả linh hoa này, lắc đầu, hiển nhiên là chưa từng gặp qua.

Nhưng mà sau một khắc, nàng liền tựa hồ nhớ ra cái gì đó, đột nhiên ngưng lông mày nói ra: “Ta ... Ta giống như từng thấy, bất quá, trong lâu các của ta cũng không có ... Mà là, phải ra khỏi Xảo Vũ các, đi Hành Nhất sơn, phía sau núi trên vách đá, tựa hồ có loại linh thảo này, ta không dám cắt nó _____”

Khương Xảo nói chuyện đứt quãng, lông mày nhíu lên, hiển nhiên kiếm khí trong cơ thể rung chuyển.

Bộ dáng kiêu diễm này, cho dù sắc mặt trắng bệch vô lực, nhưng như cũ không che dấu không ngăn cản được.

“Phía sau núi vách núi Hành Nhất sơn?” Diệp Huyền trong nội tâm hơi hồi hộp một chút.

Nếu phía sau núi vách núi Hành Nhất sơn, vậy chẳng phải là ra khỏi Xảo Vũ các?

Một khi ra khỏi Xảo Vũ các, chỉ sợ hắn liền sẽ gặp phải môn hạ đệ tử của Phương Vân Gian cùng Vu Vị hai người, mình bây giờ cho dù tiến nhập Nào thần vị, cũng không coi là cao thủ, ít nhất trong Lục Ân tông là như thế !

Nhưng mà ...

Mạng người quan trọng.

Quan trọng nhất là, hẳn trong Lục Ân tông, tựu chỉ có Khương Xảo là chỗ dựa.

Như Khương Xảo chết rồi, hắn liền vô lộ khả tẩu, trước đó vài ngày mình đem đệ tử của Phương Vân Gian đánh cho một trận, dĩ nhiên Phương Vân

Gian này há có thể lưu hẩn một mạng?

“Ta đi xem !” Diệp Huyền suy đi nghĩ lại, trầm giọng nói.

“Đợi một chút !”

Khurong Xảo hô hấp dừng lại, chậ vật nói ra: “Muộn ... Buổi tối !”

Diệp Huyền ý hội ý tứ, nhẹ gật đầu.

Hắn biết rõ Khurong Xảo là lo lắng cho mình ban ngày nhất định sẽ bị vài người nhìn chăm chăm vào, nhưng mà đối lại buổi tối, tương đối mà nói an toàn rất nhiều.

Mà thương thể bây giờ của Khurong Xảo, dùng Nhiên điệp châm cùng ngân châm kia trấn áp dĩ nhiên đủ, ít nhất có thể ngăn chặn thương thể ước chừng hơn một ngày.

Tuyệt đối không nên xem nhẹ một cây ngân châm này.

Cái này là Nhiên điệp châm chính là gia gia của hắn khi còn sống lưu lại cho hắn, nhìn về phía trên chỉ là một cây ngân châm, nhưng lại là dùng không ít thiên tài địa bảo rèn mà thành. Gia hẩn chính là Đạo Y, Đạo Y khi còn sống sáng chế chỉ châm, tuyệt đối bảo vật chữa thương cứu mạng !

Nghe nói thể gian này Y đạo bảo vật có một căn tiên châm !

Châm này tên là ‘Cửu Long Thiên Hòa châm’, nhất châm, có thể tán đi thiên hạ vô tận hàn vật.

Năm đó gia gia của hắn gặp Bách Sát Chi Thể, nếu có Cửu Long Thiên Hòa châm, há có thể có nguy hiểm tánh mạng?

Đáng tiếc Cửu Long Thiên Hòa châm chính là trong truyền thuyết tiên châm, là Y đạo chí bảo, thất truyền không biết bao nhiêu năm !

Mà đúng lúc này , Khurong Xảo đột nhiên vỗ túi trữ vật.

Túi trữ vật một hồi tỏa sáng, một đạo ánh sáng màu xanh hai cánh đột nhiên theo trong túi trữ vật bay ra, Khurong Xảo hơi phóng ra nhạ khí, hai cánh đứng là bay đến lưng Diệp Huyền, đập cánh, tựa hồ muốn dẫn lấy Diệp Huyền bay lên.

“Cánh tên là Thanh Trần Song Dực, có thể mang theo người phi hành, người chỉ cần dùng chân khí thúc dục nó là được, lần này người đi Hành Nhất sơn, nhất định phải phi hành !” Khurong Xảo thấp giọng đề nặng thương thể, nói.

“Vâng, sư phó !”

Diệp Huyền điều khiển chân khí, Thanh Trần Song Dực quả thật phức đánh nhau.

Có thể bay !

Diệp Huyền trong nội tâm lòng hiếu kỳ phóng đại, nhưng không có lập tức thi triển Thanh Trần Song Dực.

Khurong Xảo cũng nhẹ gật đầu.

Chỉ rất nhanh liền hai mắt nhắm lại, chân khí trong cơ thể hao tổn rất nhiều, hỗn loạn, con mắt tối sầm lại, liền ngã vào trên mặt ghế, cả người đã lâm vào ngủ.

Khurong Xảo bộ dáng lúc ngủ ngược lại là có ba phần đáng yêu linh động.

Kiều diễm ướt át, cho dù có thể nói vu vật cũng cùng lắm chỉ như thế này thôi.

Diệp Huyền thật sự nghĩ không ra Phurong Vân Gian cùng Vu Vị cùng Khurong Xảo có nhiều cửu hận, nói cách khác, há lại sẽ nhẫn tâm đối với như tướng mạo đẹp như tiên nữ tử xuất thủ.

Khurong Xảo cố nhiên lạnh như băng, có thể đối với người lại không tệ, nếu thật như biểu hiện ra băng hàn vô tình, há lại sẽ khuyên hẩn ly khai nội môn, không cuốn vào cao tầng phân tranh?

Chạng vạng tối.

Ngôi sao gần đây, trăng sáng treo cao.

Đạp mạnh con đường tu tiên, là chẳng phân biệt được Nhật Nguyệt, ban ngày Hắc Nhật đều là giống nhau, nhưng đối với người chưa từng bước vào Cổ Nguyên cảnh mà nói, mỗi ba mươi ngày nhất định phải nghỉ ngơi tám canh giờ trở lên, cho nên nội môn Lục Ân tông thời điểm Hắc Nhật so với ban ngày an tĩnh rất nhiều.

Mà đúng lúc này, bên trong Xảo Vũ các đột nhiên thoát ra một đạo hắc ảnh, bóng đen này phi tốc về phía rừng nhiệt đới tiểu đạo, rồi sau đó thả người nhảy lên, đúng là rơi xuống vách núi.

Là Diệp Huyền !

Diệp Huyền nhảy xuống vách núi !

Thân thể cấp tốc đáp xuống.

Thời điểm đang rơi xuống vách núi, lưng Diệp Huyền ra đời một đôi cánh màu xanh, đập lấy, khiến cho việc rơi xuống chậm chạp hơn rất nhiều, lại một đập, Diệp Huyền thân thể ôn lại, từ từ hướng về phương xa bay đi.

Nếu không có Thanh Trần Song Dục, Diệp Huyền cho dù tiến nhập Phi Thiên vị, cũng tuyệt đối không dám thoáng cái nhảy xuống sườn núi.

Bất quá đã có Thanh Trần Song Dục, đủ để làm bước này.

Diệp Huyền thận trọng hướng phía trước bay đi, đến phía sau núi Hành Nhất sơn, còn cách một đoạn, mà cái khoảng cách này, hẳn một khi dụng phải một tu tiên giả Lục Ân tông, sợ muốn chạy trốn chết rồi, không cẩn thận, không biết sẽ xuất hiện cái tình huống dạng gì !

Rất nhanh, Diệp Huyền tự bay đến phía sau núi Hành Nhất sơn.

Một mảnh sương mù đột nhiên xuất hiện.

Diệp Huyền nhíu mày.

Trong đêm tối này, tại sao có thể có sương mù?

Coi như là sương mù của Vụ Lý Khán Hoa, cũng sẽ không như thế nồng đậm mới đúng.

Diệp Huyền xem đến nơi này, phi tốc hướng phía trước bay đi !

Ước chừng một thời gian uống cạn ly trà.

“Hả?”

Diệp Huyền tựa hồ cảm giác được cái gì, đánh sau lưng Thanh Trần Song Dục bỏ nhào về phía trước, hẳn âm thầm tràn ra một tí thần thức, nhấn cái đầu đầu đốn, rất nhanh, thần thức tự đã trưởng thành một cái lĩnh vực không lớn, mà đang ở thần thức, nhảy mất, hẳn đột ngột vui vẻ !

“Đã tìm được !”

“Toàn thân bao vây lấy sương mù, chỉ có thể nhìn thấy loáng thoáng một mảnh hoa, chính là cái này, Vụ Lý Khán Hoa !”

Diệp Huyền tự nói, thân thể nhoáng một cái.

Đã thấy trên vách đá, quả thật mọc ra một đóa bao vây lấy sương mù dày đặc, đóa hoa này bị sương mù dày đặc bao vây, thấy không rõ lắm bộ dáng, đúng là Diệp Huyền muốn hái ‘Vụ Lý Khán Hoa’!

“Đúng là nó !” Diệp Huyền lẩm bẩm .

Tiếng nói vừa ra, hẳn liền chân khí khẽ động, thò tay bắt đóa hoa mọc trên vách núi cheo leo.

Nhưng mà chuyện kỳ quái đã xảy ra.

Thời điểm tay Diệp Huyền muốn đụng chạm lấy linh hoa, thân thể linh hoa lóe lên, xảo diệu tránh qua, tránh né Diệp Huyền vồ lấy.

“Chuyện gì xảy ra !”

Diệp Huyền trong nội tâm sửng sò.

Linh hoa ...

Còn tự mình chạy tới?

Diệp Huyền đến cùng là đúng hay không nhìn lắm rồi, lại đi một trào, sau một khắc, linh hoa lại một lần nữa chạy mất .

Hơn nữa mỗi lần chạy, sương mù dày đặc bao quanh Vụ Lý Khán Hoa liền nồng nặc hơn rất nhiều.

“Xem ra phải dùng chân khí trói buộc rồi!”

Diệp Huyền thăm nghĩ, chính là lúc thúc dục chân khí trong cơ thể, thoáng cái dựa vào hướng linh hoa, chuẩn bị đem ‘Vụ Lý Hoa’ bao vây lại .

Nhưng là ...

Ngay tại thời điểm chân khí của hắn đánh ra, thậm chí là sắp đụng chạm lấy Vụ Lý Khán Hoa , nháy mắt, chân khí đột nhiên động một cái, cùng mình đoạn tuyệt liên hệ, toàn bộ trong hư không điều tiêu thất.

“BA~ !”

Một đạo vang lên.

“Ai !” Diệp Huyền tức thì khê giạt mình.

“Người như vậy đi áp dụng biện pháp với Vụ Lý Khán Hoa, sao có thể chứ, người tuy nhiên trước tiên chứng kiến cái Vụ Lý Khán Hoa, nhưng mà Nhiệm mỗ cũng không muốn Vụ Lý Khán Hoa bị người công không dọa chạy, Vụ Lý Khán Hoa dĩ nhiên đã có linh tính, người như vậy há, làm sao có thể bắt !”

Diệp Huyền thủy chung đều không có phát hiện.

Sau lưng của hắn, xuất hiện một người.

Người này một thân trường bào màu tím, tuổi cỡ trung niên, đứng chấp tay, không giận tự uy, chân khí trong cơ thể sóng cả như giang, mặc dù không tiêu tan nửa phần, về này uy nghiêm thực sự khiến cho Diệp Huyền trong lòng run lên, lúc này tự phân biệt ra được người này là một gã cao thủ.

“Xùy~~ !”

Âm thanh xé gió lên.

Vụ Lý Khán Hoa tựa hồ nhận lấy kinh hãi, thoáng cái muốn hướng về phương xa chạy.

Trung niên nam nhân hừ lạnh một tiếng, chỉ hư không một cảm, Vụ Lý Khán Hoa liền một sát dừng lại, ngoan ngoãn trói buộc ngay tại chỗ.

Diệp Huyền trong nội tâm một cái lộ bộp !

Sau một khắc, như trước nói ra.

“Văn bối bá kiến tiền bối !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Tiểu Tử Ngươi, Không Đơn Giản!

Trong lòng của hắn há có thể không sợ hãi !

Mình vì cứu Khương Xảo, đến đây lấy Vụ Lý Khán Hoa, vốn là không thể để lộ hành tung, sợ nhất là đụng phải người của Lục Ân tông, nhưng bây giờ chẳng những đụng phải ... Mà còn là một cao thủ, xem khí tức của nam tử trung niên này, chỉ sợ thấp nhất cũng là Cổ Nguyên cảnh cao thủ.

Tuy nhiên rung động trong lòng, nhưng hắn như cũ rất cung kính bái một câu tiền bối.

Nam nhân trung niên liếc nhìn Diệp Huyền một cái, bật cười lớn, nói: “Người gọi ta một tiếng tiền bối, vậy ta cũng không khi dễ ngươi ... ngươi là đệ tử của Lục Ân tông, ta bao nhiêu cũng phải cấp cho Lục Ân tông ba phần mặt mũi, Vụ Lý Khán Hoa này là ngươi thấy trước. Như vậy đi, ta cho ngươi 100 viên Mặc Đan, Vụ Lý Khán Hoa ta lấy !”

Diệp Huyền nghe nói như thế, trong nội tâm lập tức vui vẻ, nghe nam nhân kia nói, đối phương tựa hồ thực sự không phải là người của Lục Ân tông !

Trong lòng của hắn cũng tỉnh táo, nam nhân này tuân theo quy luật thứ tự đến trước và sau, cho Lục Ân tông một bộ mặt, tổn hao 100 viên Mặc Đan mua Vụ Lý Khán Hoa, dĩ nhiên là không dễ.

Vụ Lý Khán Hoa này cố nhiên đã có linh tính, có thể tối đa cũng bảy tám chục viên Mặc Đan !

Về tình về lý, Diệp Huyền nên đem Vụ Lý Khán Hoa chấp tay nhường cho, dùng thực lực của hắn, căn bản bắt không được Vụ Lý Khán Hoa.

Nhưng mà ...

Diệp Huyền lông mày hơi nhanh, khó khăn nói: “Tiền bối ... Cái này !”

“Như thế nào !” Lâm Tầm sầm mặt lại, lập tức thanh âm trở nên lạnh rất nhiều, nói: “Tiểu tử này thật đúng là không tán thưởng, Lâm mỗ nhìn ngươi còn nhỏ tuổi, không keo kiệt vài trăm viên Mặc Đan, ngược lại, còn dây da dây dưa, còn ngại thiếu đi 100 viên Mặc Đan ? Nếu không nguyện, vài trăm viên Mặc Đan ta cũng không cho ngươi !”

“Cái này, tuyệt đối không đúng !” Diệp Huyền vội vàng nói: “Thực không dám đầu điểm, Vụ Lý Khán Hoa đối với văn bối có tác dụng lớn, mạng người quan trọng !”

“Mạng người quan trọng?”

Lâm Tầm nghe thế, lông mày nhíu lại, hứng thú nói: “Ngươi muốn cầm Vụ Lý Khán Hoa này cứu người?”

“Đúng vậy!” Diệp Huyền kiên trì nói ra.

Lâm Tầm hỏi “Người ngươi cứu là ai ?”

“Thứ lỗi văn bối không cách nào nói ra !” Diệp Huyền nói ra.

Lâm Tầm đột nhiên vui lên: “Ngươi tiểu tử này thật đúng là cẩn thận, còn sợ nói ra người bị thương, ta sẽ thừa lúc vắng mà vào, không nói Lục Ân tông cao thủ nhiều như mây, nhưng cũng có chút ít nhân vật, ta cố nhiên không sợ, về phần Vụ Lý Khán Hoa ...”

Diệp Huyền nghe được Lâm Tầm nói đến Vụ Lý Hoa, trong lòng căng thẳng.

Lâm Tầm lắc đầu, nói: “Ngươi nói muốn dùng Vụ Lý Khán Hoa cứu người, vừa vặn, ta cũng vậy, tương tự là muốn cứu người !”

“Tiền bối cũng muốn cứu người?” Diệp Huyền khẽ nhíu mày, hỏi “Người tiền bối cứu là ai ? Tình huống như thế nào ?”

Tình huống Khương Xảo hiện nay, không phải hoa này thì không thể, tuy nhiên thiên hạ này linh thảo có nhiều hơn đi, có thể trấn áp cuồng bạo chân khí cũng không phải số ít, nhưng những linh thảo kia phải đi đâu tìm ? Cái này ở trong Lục Ân tông, chỉ sợ cũng chỉ có Vụ Lý Khán Hoa mới có thể, nếu không có Vụ Lý Khán Hoa, Khương Xảo sẽ nguy hiểm đến tính mạng !

“Ồ !” Lâm Tầm đột nhiên cười cười: “Người ta cứu bị thương thế gì ? Ta không biết !”

“Ngươi hiểu y thuật?”

Sau một khắc, Lâm Tầm hỏi.

Diệp Huyền cũng không ngạc nhiên, đã biết rõ Lâm Tầm khẳng định đoán ra hẳn là Y sư , nói: “Hiểu sơ một ... hai ... !”

“Thật là hiểu sơ một ... hai ...?” Lâm Tầm tự tiểu phi tiểu nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói: “Tiểu tử ngươi ngược lại là khiêm tốn, bất quá không gạt được cái mũi của ta, trên người của ngươi có vị linh dược, loại hương của linh dược này cũng bình thường, nhưng mà không giấu được ta, vị linh thảo linh dược ở trên người ngươi so với Y đạo thế gia thanh niên tài tử còn muốn nồng hơn một phần, không đơn giản !”

“Tiểu tử, y thuật của ngươi chỉ sợ không đơn giản !”

Diệp Huyền trong nội tâm khẽ giật mình.

Cái này ánh mắt Lâm Tầm thật đúng là độc ác.

Hoàn toàn chính xác, Y sư làm nghề y, trên thân thể sẽ có một chút vị linh dược, loại vị linh dược này thực sự không phải là cái loại đậm đặc hương vị khí trùng thiên, cùng hương vị bình thường không sai biệt lắm , cho nên căn bản quan sát không ra, nhưng mà có một chút ánh mắt độc ác, cái mũi linh nhãn, lại là có thể bén nhạy phát hiện những thứ này.

“Linh hoa này ta không muốn cũng thế, tuy nhiên hoa này linh tính không tệ, thậm chí thông nhân tính, nhưng mà dùng cứu trị vị đại nhân kia vẫn là chênh lệch khá xa. Bất quá, cái này linh hoa là ta bắt được, muốn cho ta chấp tay nhường cho, ngươi nhất định phải đáp ứng ta một cái điều kiện, nếu điều kiện này ngươi không đồng ý, Vụ Lý Khán Hoa ta liền không cho ngươi !” Lâm Tầm cười nói.

Diệp Huyền nghe thế, trong nội tâm tuy nhiên không biết Lâm Tầm đến tột cùng muốn khai mở điều kiện gì , có thể hỏi “Tiền bối muốn văn bối làm cái gì !” .

“Tiểu tử ngươi có khí tức Y sư, như vậy đi, giúp ta đi xem thương thế vị đại nhân kia, ta sẽ đem Vụ Lý Khán Hoa cho ngươi !” Lâm Tầm bật cười lớn , nói ra .

“Chuyện này. ...”

Diệp Huyền mặt ủ mảy chau.

“Yên tâm !” Lâm Tầm tựa hồ nhìn ra Diệp Huyền muốn nói điều gì, nói thẳng: “Ta bây giờ còn muốn đi thu thập linh thảo trọng yếu hơn, không có thời gian dẫn ngươi đi, bất quá bây giờ không được, không có nghĩa là về sau không được, đại khái sau năm mươi ngày, ta sẽ đến nội môn Lục Ân tông đón ngươi !”

Diệp Huyền suy đi nghĩ lại, biết rõ việc này chỉ sợ đã không có biện pháp.

Hắn không biết việc này đến tột cùng là phúc hay họa, nhưng mà trước mắt há có thể có biện pháp khác ? Chỉ có đáp ứng Lâm Tầm.

“Tiền bối như thế để mất vận bối, vận bối sao dám cự tuyệt !”

Lâm Tầm cười hắc hắc, con mắt liếc qua Diệp Huyền, nụ cười nhạt nhòa nói: “Ta năm mươi ngày sau sẽ tìm đến ngươi. . .ngươi đừng hy vọng Lục Ân tông có thể che chở ngươi, ở trong Lục Ân tông, ngoại trừ Khương Xảo cùng Lục Ân tông Lão tổ năm đó bên ngoài, không người nào ta không chọc nổi !”

“Tạm biệt !”

Lâm Tầm dứt lời này, nhẹ nhàng vỗ không khí, Vụ Lý Khán Hoa trong sương mù dày đặc đột nhiên bị trời buột lại, chợt bay đến trong tay Diệp Huyền.

“Mà nhớ không nên dùng chân khí bắt hoa này, linh hoa dĩ nhiên đã có linh tính, chân khí sẽ chỉ làm nó kinh hãi, bắt lấy cái rễ cây, là sẽ phòng ngừa được hoa này bỏ chạy !”

Diệp Huyền trong đầu quanh quẩn một câu nói như vậy.

Định nhìn lại Lâm Tầm, nhưng không còn nữa điểm bóng dáng.

“Thần thức truyền âm !”

Diệp Huyền cảm giác trong đầu quanh quẩn lời nói.

Chứng kiến Lâm Tầm rời đi, Diệp Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cái thế giới này, vốn là thực lực vi tôn.

Cùng so thực lực của chính mình cùng cường giả đối thoại, luôn chờ đợi lo lắng, tại đây ở trong Lục Ân tông, chỉ sợ Lâm Tầm giết mình, cũng không có ai vì chính mình xuất đầu.

Diệp Huyền không khỏi âm thầm nắm chặt hai nắm.

Trở nên mạnh mẽ !

Nhất định phải để cho thực lực của mình trở nên mạnh mẽ !

Chỉ có thực lực mạnh, mới có thể hoàn thành tâm nguyện trước kia vô luận như thế nào cũng làm không được !

Nhưng mà xem xét Vụ Hoa này, trong lòng cũng tự thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng nắm rễ cây của Vụ Lý Khán Hoa, tại bốn phía nhìn thoáng qua, phi tốc hướng phía đỉnh núi bay đi.

Hắn ở đây nghĩ. . .

Lúc Lâm Tầm nói câu nói đó.

Ở trong Lục Ân tông, ngoại trừ Khương Xảo cùng Lục Ân tông năm đó Lão tổ bên ngoài, thì không ai hắn không chọc nổi thật ?

Khương Xảo ...

Là sư phó của hắn !

Lục Ân tông năm đó Lão tổ, có thể nói là một đời siêu nhiên cường giả, hắn theo trong miệng Bạch Dư đã nghe qua một ít, nhưng mà nghe Lâm Tầm nói như vậy, tựa hồ những người khác trong nội môn Lục Ân tông không phải là nhân vật gì, chỉ có Khương Xảo cùng Lục Ân tông Lão tổ năm đó, mới ...

...

Cùng một thời gian !

Bên ngoài Lục Ân tông, hai bóng người xẹt qua bầu trời.

Nhìn kỹ , nhưng lại là hai nữ tử, hai nữ tử, một người con gái bộ dáng xinh xắn lạnh lợi, mặc quần áo hồng nhạt.

Mà đôi thành người con gái kế bên, thì là mặc váy tím, phong thái yếu điệu, nhanh nhẹn bay đi, hai mắt thanh tịnh linh động, khí chất cao quý Tuyệt Trần.

Đúng là Chung Vọng Tuyết cùng tiểu Liên hai người.

Không lâu lắm, hai người liền dừng bước, nhìn xem phương hướng hai người sắp đi, đúng là Hành Nhất sơn Lục Ân tông chi địa.

“Tiểu thư , chính ta tại trên người tiểu tử kia để lại một tia linh ấn, hẳn đang ở trong Hành Nhất sơn Lục Ân tông, tiểu tử này không phải Y sư sao, như thế nào đi bái nhập Hành Nhất sơn Lục Ân tông rồi, nếu muốn tu luyện, đến tông môn chúng ta không được sao, hi hi !” Tiểu Liên cười nói .

“Đừng dùng tiểu tử xưng hô hử !” Chung Vọng Tuyết liếc tiểu Liên, nhẹ giọng nói ra.

“Ồ !” Tiểu Liên khéo léo nhẹ gật đầu.

Chung Vọng Tuyết khí chất Thoát Tục, con mắt nhìn xem phương xa, nói: “Người nói hử ngay tại Hành Nhất sơn nội môn Lục Ân tông ?”

“Đúng vậy a, tiểu tử này ... Người này ở không đi gây sự với Hành Nhất sơn Lục Ân tông làm gì, bất quá chúng ta lần này đi Lục Ân tông, chuyện tình đã phân phó người Lục Ân tông, người của Lục Ân tông hơn phân nửa đã bắt đầu nghênh đón hai chúng ta, đến lúc đó để cho Diệp Huyền nhìn xem uy phong của tiểu thư !” Tiểu Liên nói ra.

“Người làm những ... việc này làm gì?” Chung Vọng Tuyết hỏi.

Tiểu Liên mở trừng hai mắt, nói: “Đây là điểm quan trọng mà sư tỷ nói, không chừng Diệp Huyền lập tức liền thích tiểu thư!”

Chung Vọng Tuyết nói ra: “Điểm quan trọng của người hơn phân nửa là không thể được rồi, nếu là sư tỷ nói ngược lại cũng không tồi !”

“Nhưng mà Tông chủ lần này liên tục dặn dò chúng ta, ngàn vạn không thể trì hoãn thời gian quá dài, Thần Quốc quốc sư bệnh nặng, Tam Vị trần thảo tất yếu phải được đưa tới chỗ, ta chơi tự quên thời gian, tiểu thư người có thể tuyệt đối đừng vừa thấy Diệp Huyền tự đã quên chính sự !” Tiểu Liên nhắc nhở lấy nói ra .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Từng Bước Đuổi Giết !

Tối đến, Diệp Huyền chạy về Xảo Vũ các, hẩn thở phào nhẹ nhõm, một hơi chạy vội lên trên lầu các.

Khương Xảo đã tỉnh lại, lông mày kẻ đen ngưng tụ, chứng kiến Diệp Huyền xuất hiện ở trước mặt mình, nói ra: “Đã lấy trở về?”

“Ừm!”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu .

Hắn không có dám nói quá nhiều.

Nói quá nhiều, chỉ biết thêm xấu hổ, chính mình mới bái sư vài ngày, đã sờ soạng người sư phụ, tuy nhiên làm nghề y, nam nữ đều giống nhau, với tư cách Y sư, không thể kiêng kỵ những ... điều này, nhưng mà nói giỡn thôi, hắn không kiêng kỵ những ... điều này, không có nghĩa là người khác không kiêng kỵ những điều này.

Khương Xảo sắc mặt trắng bệch, chân khí trong cơ thể loạn nhập chỉ gai.

Tình huống không quá lạ quan.

Diệp Huyền không dám đem Nhiên điệp châm trên người Khương Xảo rút ra, bắt lấy cổ tay Khương Xảo, chân khí rót vào trong, quan sát thoáng một phát nội tình, trong nội tâm âm thầm thở dài một hơi.

“Tình huống khá tốt !”

Diệp Huyền chân khí khẽ động, túi trữ vật đột nhiên mở ra, Vụ Lý Khán Hoa bao quanh là sương mù xuất hiện tại trong tay của hắn.

“Sư phó, cái này là Vụ Lý Khán Hoa, người đem Vụ Lý Khán Hoa dùng sống có thể mang kiếm khí cuồng bạo đè xuống, bất quá trừ đó ra, nhất định

phải súc tích chân khí trong cơ thể, một hơi đem Kiếm khí trấn trụ, dù sao Vụ Lý Khán Hoa chỉ phụ trợ !”

“Ừm!” Khương Xảo lạnh lùng nói.

Diệp Huyền đem Vụ Lý Khán Hoa giao cho Khương Xảo.

Khương Xảo tay hơi động một chút, muốn lấy Vụ Lý Khán Hoa trong tay Diệp Huyền, vốn là tay khê động, một hồi đau đớn cùng cảm giác vô lực xông lên đầu, vô luận như thế nào, cũng nâng không nổi cánh tay trắng như ngọc lên.

Diệp Huyền mảy mắt lại, chứng kiến Khương Xảo bộ dáng như vậy, tâm bất đắc dĩ, giờ tay lên, Vụ Hoa liền hướng phía miệng Khương Xảo đưa đi.

Khương Xảo hai mắt băng hàn nhìn thoáng qua Diệp Huyền, sắc mặt có chút quái dị, nhưng mà như trước mở ra môi đỏ như son, chân khí trong cơ thể ẩn ẩn khê động, toàn bộ Vụ Hoa tựa ăn hết.

Diệp Huyền cũng cảm giác có chút là lạ.

Từ nhỏ đến lớn, cho nữ nhân có thương thể trên người ăn ăn linh thảo thực sự không phải là lần một lần hai, có thể cho sư phụ ăn...

“Sư phó cảm giác như thế nào đây?” Diệp Huyền hỏi.

Khương Xảo mặt đẹp nhẹ gật đầu.

Trong cơ thể nàng đích thật là đã có biến hóa cực lớn, Vụ Lý Khán Hoa hiệu quả hiện ra vô cùng cực nhanh, vừa mới ăn linh hoa hiệu dụng tự triệt để trong người thi triển ra, kiếm khí phản kháng để cho dòng máu của nàng quay cuồng, trong nháy mắt, đã bị ép xuống.

Rất nhanh...

Trong cơ thể Kiếm khí tựa dần dần bắt đầu được dẹp loạn.

Khương Xảo chứng kiến thời cơ chín muồi, chân khí trong cơ thể bắt đầu khởi động, chỉ một thoáng đem đạo kiếm khí kia ép xuống.

Mà cùng một thời gian.

Đạo kiếm khí kia trong cơ thể nàng, cũng co lại rất nhiều.

Diệp Huyền xem đến đây, con mắt đặt ở Nhiên diệp châm còn ở chân Khương Xảo...

Chính là muốn thò tay thử rút ra...

Nhưng mà ngay tại thời điểm tới gần chân Khương Xảo, chân sau Khương Xảo vừa lui, tay nắm lấy cánh tay Diệp Huyền.

Nàng lạnh giọng nói ra: “Ta tự mình làm !”

Chợt kéo một cái, rồi đưa hai cây ngân châm giao lại cho Diệp Huyền.

Diệp Huyền trong tâm một nụ cười khổ, đem Nhiên diệp châm đặt ở túi trữ vật.

“Sư phó cảm giác như thế nào?” Diệp Huyền hỏi.

Hắn còn thật lo lắng Khương Xảo có chuyện gì.

Khương Xảo nhắm hai mắt, không nói gì, nàng vận hành chân khí trong cơ thể, chảy xuôi toàn thân mình, giãn ra, sau nửa ngày qua đi, từ từ mở ra đôi mắt đẹp.

“Người đang lo lắng cho ta?” Khương Xảo liếc nhìn Diệp Huyền một cái.

Diệp Huyền tức cười sừng sờ.

Khương Xảo không nói gì, đứng dậy đem giày mang lại trên chân.

Trắng hơn tuyết, trên mặt khôi phục huyết sắc cùng hồng nhuận phon phớt, hiển nhiên là Kiếm khí trong cơ thể dĩ nhiên tạm thời không có gì đáng ngại.

Nàng vẫn là như vậy.

Băng tuyết vô song !

“Người đi theo ta !” Khương Xảo chậm rãi từ trên ghế đứng lên, chấp tay, lạnh giọng nói ra.

Dứt lời này, nàng liền nhấc chân, hướng phía bên dưới lầu các mà đi.

Diệp Huyền trong nội tâm nghi hoặc, không biết Khương Xảo muốn dẫn mình tới địa phương nào.

Đi theo Khương Xảo, nhưng không phải là đem chính mình đưa đến bất kỳ nơi nào, mà là dẫn tới bên trong Xảo Vũ các, chính là chỗ ở của nàng.

Khương Xảo ở lầu các, cũng không có gì hoa mỹ, ngược lại là cùng một người đồng dạng, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng, Khương Xảo thẳng đường đi tới, cũng không quay đầu lại một lần, hiển nhiên trước rất lâu chưa từng có người đặt chân đến trong phòng.

Diệp Huyền theo sau Khương Xảo đi tới nơi này.

Hơi đánh giá.

Trong phòng này có tám tượng đã cầm trong tay lợi kiếm, mà trung tâm là một gã nam tử trung niên phong độ, trung niên nam tử này ở hai đầu lông mày có một đạo điểm đỏ, trường kiếm trong tay khoảng chừng nửa trượng hơn.

Diệp Huyền trong nội tâm nghi hoặc, Khương Xảo mang mình tới nơi này làm gì.

Nhưng hẳn biết rõ, Khương Xảo không đơn giản.

Chỉ cần không nói thời điểm Lâm Tầm đến cho Khương Xảo, cừu hận của Khương Xảo cùng Phung Vân Gian, Vu Vị, thế cho nên bị Lục Ân tông toàn bộ cô lập, cũng sẽ không đơn giản đi nơi nào.

Huống chi Lâm Tầm đã từng nói qua, ở trong Lục Ân tông, tựu chỉ có Khương Xảo mạnh nhất !

Những người khác, đối với hắn không sinh thành uy hiếp.

Khương Xảo đi tới trung tâm tám tượng đá, nói ra: “Người biết ta vì cái gì bị Phung Vân Gian cùng Vu Vị cừu hận sao !”

“Không biết !” Diệp Huyền hồi đáp .

Trong nội tâm thì càng phát ra nghi hoặc Khương Xảo đến cùng muốn nói gì.

“Bởi vì bảo vật trong tay ta !” Khương Xảo không hề ý tứ hàm xúc cười, nói: “Bọn họ muốn có được món bảo vật này, rồi lại không làm gì được ta ! Chỉ phải đem ta cô lập, bẽ gãy đi niềm tưởng của ta ! Mặt khác, ta không phải người của Lục Ân tông !”

Diệp Huyền trừng mắt.

Trong nội tâm lập tức cả kinh.

Nếu là nói phía trước những lời Khương Xảo nói không có gì để cho hắn kinh ngạc, hẳn có thể đoán ra một ít, nhưng câu sau Khương Xảo nói, liền để cho hắn quá sợ hãi.

Khương Xảo ...

Không phải người của Lục Ân tông !

Khương Xảo quay người nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói : “Bất quá Phung Vân Gian cùng Vu Vị cũng không biết ta không phải người của Lục Ân tông, bọn họ cũng không biết cụ thể lực của ta, bọn họ đối với ta không thể làm gì, vì vậy nghĩ ra biện pháp, để cho mạch này dần dần hư hại đi, muốn để cho ta đến bước đường cùng, đến tận đây giao ra món bảo vật đó , bởi vì bọn họ biết rõ, ta không sinh ra Xảo Vũ các !”

“Sư phó không sinh ra Xảo Vũ các !” Diệp Huyền lại một giật mình .

Hắn vạn lần không ngờ, thật đúng là bị hắn đoán trúng, Khương Xảo thực không sinh ra Xảo Vũ các.

Khương Xảo lạnh giọng nói ra: “Năm đó Lục Ân tông Lão tổ sáng chế ra hai bộ kiếm pháp, bộ thứ nhất chính là ta giao cho người Thanh Ly kiếm pháp, Thanh Ly kiếm pháp không coi là cái gì, tuy nhiên hơi có chút huyền ảo, không tính là cao minh kiếm pháp, mà mọi người đều biết, năm đó Lục Ân tông Lão tổ lại sáng chế ra bộ kiếm pháp thứ hai, kiếm thuật này tên là Lục Ân kiếm thuật, cũng chính là kiếm thuật thành danh của Lục Ân tông Lão tổ !”

Diệp Huyền tuy nhiên không rõ cho nên, nhưng mà trước nghe vậy.

Hắn biết rõ , Khương Xảo nói món bảo vật đó, chỉ sợ là Lục Ân kiếm thuật rồi.

Năm đó Lục Ân tông Lão tổ sáng chế hai bộ kiếm thuật, bộ thứ nhất còn sót lại, nhưng mà bộ thứ hai lại mất truyền.

Khương Xảo cười lạnh nói: “Bất quá bọn hắn không biết là, Lục Ân kiếm thuật này, căn bản cũng không phải là Lục Ân lão tổ sáng chế, mà là Lục Ân lão tổ năm đó hãm hại Bách Hoa trì chủ, theo trên người Bách Hoa trì chủ lấy được cường đại kiếm pháp ! Bách Hoa trì chủ cả đời sáng chế kiếm thuật còn không có truyền cho môn hạ, năm đó đã bị Lục Ân tông Lão tổ đoạt đi, ngoại giới đều nói Lục Ân tông Lão tổ là một đời thiên tài, nhưng lại

không biết Lão tổ Lục Ân tông năm đó, bắt quá là một cái tiểu nhân !”

Trong lời nói của nàng mang theo phần nộ .

Diệp Huyền rất hiếm thấy băng sương nữ tử sẽ lộ ra thần sắc tức giận.

Hắn không biết là ...

Này Bách Hoa tri chủ, chính là mẫu thân của Khương Xảo.

Khương Xảo trong ánh mắt lóe ra sát ý, nói: “Ta là đoạt lại Lục Ân kiếm pháp do Bách Hoa tri chủ sáng chế, mười ba tuổi bái nhập Lục Ân tông, thoát qua mười năm, vì chính là đoạt lại kiếm thuật này. Ta thành công, nhưng đáng tiếc trên đường đang trốn về Bách Hoa tri bị Lục Ân tông Lão tổ phát hiện, ta cùng hắn giao chiến một hồi, bị kiếm khí của hắn gây thương tích, sau đó dùng Thanh Đồng Tỏa Vũ Trận khóa trong Xảo Vũ các, bắt quá hắn cũng không có sống khá giả, bị ta một đạo kiếm khí đánh trúng, ngăn cản treo sợi tóc, mười ngày sau khi trở lại Lục Ân tông nội, mệnh tang mình vong !”

Diệp Huyền trong nội tâm kinh ngạc.

Hắn vạn lần không ngờ, việc này vậy mà liên lụy đến xa như vậy.

Trách không được toàn bộ Lục Ân tông đều nhắm vào Khương Xảo, Khương Xảo trong tay có Lục Ân kiếm pháp, năm đó là kiếm thuật thành danh của Lục Ân tông Lão tổ, mạnh hơn Thanh Ly kiếm pháp không biết bao nhiêu lần, ai không nghĩ đến chứ ?

Mà phái đệ tử gia nhập Khương Xảo, cũng là ý có mưu đồ, mỗi một năm phái ra đệ tử đều là tư chất bình thường, chẳng phải là bẻ gãy đi đường lui của Khương Xảo.

Dù sao tư chất hạng bình thường, đảm nhiệm bồi dưỡng của Khương Xảo dù thế nào, cũng hoàn toàn không chỗ hữu dụng.

Khương Xảo không rời được Xảo Vũ các, đối với mấy cái này, tự nhiên cũng là không thể làm gì.

Diệp Huyền như thế nào cũng thật không ngờ.

Như vậy sau lưng một cái thiên kiều bá mị nữ tử, vậy mà cát dẫu nhiều như vậy.

Bắt quá ...

“Cái này Xảo Vũ các có đại trận khóa, vì cái gì ta có thể tiến đến?” Diệp Huyền hỏi.

“Bởi vì ... đại trận này là dành riêng cho ta đấy !” Khương Xảo tùy ý đáp .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Pháp Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Nhị Sư Huynh !

Giờ thì hiểu tại sao tính tình của Khương Xảo lại lạnh như băng, mười ba tuổi vào Lục Ân tông chỉ vì đoạt lại tông môn công pháp, giấu mười năm, cuối cùng thời khắc quan trọng rồi lại bị khóa ở bên trong Xảo Vũ các, cả đời không được bước ra.

Việc này đối với một nữ nhân mà nói, là một thử thách lớn cỡ nào ?

Khương Xảo thân nhiên nói: “Phượng Vân Gian cùng Vu Vị dù nghĩ thế nào, cũng tuyệt đối không ngờ rằng, hai người bọn họ vậy mà nhìn sai rồi, đưa tới cho ta một thiên tài !” Ta hỏi ngươi, có muốn học Lục Ân kiếm thuật không ?” Khương Xảo mắt không chớp nhìn Diệp Huyền, nói.

Diệp Huyền hít sâu một hơi.

Lục Ân kiếm thuật !

Mạnh kinh người .

Trong mắt hắn, Thanh Ly kiếm pháp đã coi như là kiếm thuật công pháp tốt, có thể Lục Ân kiếm thuật, còn mạnh hơn Thanh Ly kiếm pháp không biết bao nhiêu lần .

Ai không muốn học?

Diệp Huyền nghe thế, lúc này nói ra: “Muốn !”

Khương Xảo nhếch miệng lên, làm như lộ ra mỉm cười, nói ra: “Bất quá ngươi nên rõ ràng, nếu như ngươi không học Lục Ân kiếm thuật mà nói. . .ngươi còn không phải người của Bách Hoa Trì, nếu như ngươi học được Lục Ân kiếm thuật này, ngươi cùng Bách Hoa Trì triệt đã cột vào một khối ! Cùng Lục Ân tông tính là không chết không ngớt rồi.”

“Ta cùng sư phó vốn là cột vào một khối rồi !” Diệp Huyền nói ra.

Cái này không có giả .

Hắn bây giờ cùng Khương Xảo, vốn là buộc chung một chỗ.

Khương Xảo không nói gì thêm, một bước bước ra, uyển chuyển bóng lưng câu nhân tâm huyền, ngón tay thon dài của nàng điểm một điểm tại ngay trung tâm tượng đá.

Xùy~~ !

Một tia sáng bắn ra .

Tượng đá này vậy mà hơi chuyển, rồi sau đó một quyền phát ra, ngọc giản nhạt quang lạng yên bay ra, đã rơi vào trong tay Khương Xảo.

Trên ngọc giản này thành linh viết bốn chữ lớn.

Lục Ân kiếm thuật !

Tùng cái Đại Năng Giả sáng chế công pháp, đều sẽ đặt một cái danh tự kinh thiên động địa, nhưng mà Lục Ân kiếm thuật này không thấy chút nào lợi hại, nhưng mà không cách nào phủ nhận, cái Lục Ân kiếm thuật này, đích thật là kiếm thuật lợi hại.

“Lục Ân kiếm thuật, ta chỉ tu luyện tới đệ nhị trọng, công pháp này cùng sở hữu tứ trọng, đệ nhất trọng vì Nhập môn, đệ nhị trọng vì Tả thủ ảnh, đệ tam trọng vì Phù quang bạch ảnh, đệ tứ trọng vì Thiên kiếm vạn ảnh !” Khương Xảo chậm rãi nói ra: “Kiếm thuật này , tu luyện tư chất ngộ tính thiếu một thứ cũng không được, không biết ngươi có thể tu luyện tới mấy trọng !”

“Đồ nhi nhất định đem hết toàn lực !” Diệp Huyền nói ra.

Khương Xảo liếc nhìn Diệp Huyền một cái, nói ra: “Ngươi thấy chưa, nơi này có tám tòa tượng đá cầm kiếm !”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

Hắn ngay từ đầu tới đây, đã nghi ngờ tám tòa tượng đá cầm kiếm này, nhưng lại không biết tám tòa tượng đá cầm kiếm này rốt cuộc là làm gì.

Khương Xảo không để ý tới Diệp Huyền, chỉ lạnh giọng hét lên một tiếng.

“Khai mở !”

OÀ..ÀNH!

Oanh ... Rầm rầm rầm rầm !

Liên tục tám đạo tiếng vang.

Tám tòa tượng đá cầm kiếm truyền xuống tiếng động kịch liệt.

Diệp Huyền trừng mắt, tượng đá động !

“Ngươi nếu như có thể tại đây kiên trì trước tám tòa tượng đá cầm kiếm này 30 tức, như vậy không cần học tập, Lục Ân kiếm thuật ngươi đã Nhập môn, tám tòa tượng đá chính là một tòa đại trận, ẩn chứa Lục Ân kiếm thuật chân lý, chuyên môn để học tập Lục Ân kiếm thuật mà chuẩn bị Bát Tượng Đại Trận !” Khương Xảo nhìn 8 tòa tượng đá mà nói.

Diệp Huyền biết rõ.

Có một chút tu luyện công pháp, phải phối hợp chút đại trận, cũng tỷ như một ít tu tiên giả thân pháp hết sức lợi hại, đang lúc giao chiến xảo diệu vô cùng, là cần một ít trận pháp phối hợp học tập.

Diệp Huyền nhìn tám tòa tượng đá.

Thấy thế nào, tám tòa tượng đá đều không để ăn.

Khương Xảo lông mày nhíu lại, chỉ Diệp Huyền: “Còn đứng ngây đó làm gì, thử đi !”

“Vâng!”

Diệp Huyền cảm giác đúng lúc này Khương Xảo mới có bộ dáng làm sư phó, thật đúng là có một phen thùy mị .

Đang khi nói chuyện.

Diệp Huyền đem ‘Tây Bình kiếm’ xuất ra.

Thoáng cái nhảy vào trung tâm tám tòa tượng đá.

Khương Xảo dĩ nhiên rời khỏi.

Tám tòa tượng đá bỗng nhúc nhích đầu, rất nhanh đem con mắt đặt ở trên người Diệp Huyền.

OÀ..ÀNH!

Sau một khắc, một tượng đá phi tốc công kích, một kiếm hướng phía Diệp Huyền đâm tới, Diệp Huyền né người sang một bên, chỉ một thoáng tránh thoát một kiếm.

“Thật nhanh !”

Diệp Huyền trầm nghĩ trong lòng .

Hắn phản ứng cực nhanh, nháy mắt bắt lấy khe hở, trở tay một kiếm, tựa hướng phía tượng đá chém tới, thời điểm chém tới trên người tượng đá, lại loong coong một tiếng !

Run lên !

Tượng đá không có vấn đề, cánh tay của hắn thoáng cái bị chấn động run lên !

Chuyện này. ..

Diệp Huyền trong lòng kinh hãi.

Mở ra Thê Vị về sau, cánh tay của hắn rất ít bị chấn động đập choạng !

Phản ứng không kịp nữa tới.

Hắn chỉ cảm thấy phía sau lưng một hồi lạnh, một đạo âm thanh xé gió đột nhiên truyền đến, Diệp Huyền bỗng nhiên quay người, trở lại một kiếm !

Coong!

Ba tức !

Tứ tức .

Đệ ngũ tức .

Tám tòa tượng đá toàn bộ hướng phía Diệp Huyền công tới.

Bốn phương tám hướng.

Diệp Huyền đồng tử hơi co rút lại.

Kiếm liên hoàn.

Tám tòa tượng đá căn bản không hiểu cái gì là lưu tình, Diệp Huyền chợt lui ra phía sau một bước, nhưng tại lúc này nháy mắt, một kiếm đánh vào trên người.

Hai mắt tối sầm lại, Diệp Huyền thiếu chút nữa té xỉu.

Mà lúc này, Khương Xảo đột nhiên xuất thủ, chân khí cuốn một cái, liền đem Diệp Huyền theo trong tám tòa tượng đá cuốn ra.

Diệp Huyền thoáng cái mới ngã trên mặt đất.

“Hảo cường !”

Cấn rặng, Diệp Huyền lại một lần nữa từ dưới đất bò dậy, âm thầm nghĩ tới: “Lại đến !”

Không có nghỉ ngơi, tại thất bại lần trước về sau, hấn tựa hồ theo tám tòa tượng đá tiến công cùng hấn tự thân phòng thủ !

Lấy khí vận kiếm !

Tự hình kiếm khí !

Kiểm mang sát ý !

Từng bước...

Sát cơ !

Mỗi một bước, đều có chứa sát cơ !

Diệp Huyền lại một lần nữa tiến vào trung tâm tám tòa tượng đá !

Bảy tám tức về sau.

Lại một lần nữa bị tám tòa tượng đá đánh đi ra.

Té ngã.

Bò lên.

Lại một lần nữa tiến vào.

Một lần...

Lại một lần nữa.

Khương Xảo áo trắng hơn tuyết, đứng chấp tay, hai mắt băng hàn nhìn xem những việc này, thầm nghĩ đến: “Không biết, hấn có thể hay không học hội được Lục Ân kiếm thuật, lại có thể hay không đem kiếm thuật này, mang về Bách Hoa Trì, nếu như có thể mang về Bách Hoa Trì...”

Nghĩ vậy, Khương Xảo vừa liếc nhìn Diệp Huyền.

Thiếu niên này...

Rất có chấp.

Không biết tại khi nào, nàng bỗng nhiên quay ngườì, không biết đi phương nào, rồi thời điểm trở về, nàng bụng tới chén ngọc, nhàn nhạt nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

“Nên ăn cơm đi !”

...

Mà cùng lúc đó.

Phương Vân Gian ngồi tại trong điện của chính mình.

Giờ phút này trong đại điện, thực sự không phải chỉ có rải rác mấy người.

Phương Vân Gian ngồi ở đại điện phía trên, ở phía dưới, thì là nhất mạch đệ tử của hấn, thậm chí trong đó không thiếu khuyết Cổ Nguyên cảnh cao thủ đệ tử.

Phi Thiên vị.

Não thần vị, Khí vị, chỗ nào cũng có.

Không thể không nói nhất mạch đệ tử Phương Vân Gian phân đông, trong đó cũng không thiếu một ít thiên tài.

“Lần này Chung tiểu thư đại giá Lục Ân tông ta, các ngườì nhất định phải cẩn thận làm tốt hết thảy, ta phân phó chuyện các ngườì có nghe hay không? Ta không hỏi mặt khác, thân phận Chung tiểu thư các ngườì cũng tình tường, nếu như các ngườì có ai có thể kéo quan hệ được với Chung tiểu thư, này chính là bốn sự của các ngườì !” Phương Vân Gian trầm giọng nói.

”Kéo quan hệ được với Chung tiểu thư ?”

“Chung tiểu thư lần này tới Lục Ân tông, nhất định là tìm đến Nhị sư huynh !”

“Nhị sư huynh tư chất phi phàm, vừa rồi bá kiến Chung tiểu thư, hơn phân nửa là đã nhận được ưu ái, lần này Chung đại tiểu thư đến Lục Ân tông, có thể tìm ai? Nhất định là tìm Nhị sư huynh rồi!”

“Đó là khẳng định, Nhị sư huynh tư chất trác tuyệt, lại phong độ nhẹ nhàng, làm người hòa ái dễ gần, Chung tiểu thư đích thị là coi trọng Nhị sư huynh, nếu không cũng sẽ không đại giá Lục Ân tông ta rồi!”

Vài người đệ tử nhao nhao nịnh nọt lấy Nhị sư huynh này ngồi ở thủ tịch đệ tử.

Chỉ thấy Nhị sư huynh kia một thân áo xám, tóc dài phiêu dật, quả thật phong độ bất phàm.

Cái này Nhị sư huynh vẽ mặt treo nụ cười hòa ái, nghe đến mấy sư đệ tán dương mình, thì là khoát tay áo, cười nói: “Ta nào có thể làm cho Chung đại tiểu thư vừa ý ta ?”

Trong lòng của hắn cũng đang nghi ngờ.

Mình cùng Chung Vọng Tuyết là gặp qua một lần, hắn đối với bộ dáng chính mình vẫn tính là có tự tin, cũng mê đảo không ít thiếu nữ từ Lục Ân tông, tại nhất mạch của Phương Vân Gian, càng là lẫn vào như cá gặp nước.

Nhưng mà thời điểm vừa rồi gặp Chung Vọng Tuyết, Chung Vọng Tuyết thái độ đối với hắn thủy chung đều là ôn hoà, đưa hắn coi là người qua đường.

Cuối cùng hắn khách sáo một câu để cho Chung Vọng Tuyết có thời gian đến bên trong Lục Ân tông ngồi một chút, Chung Vọng Tuyết trả lời cũng là lập lờ nước đôi, có thể là lần này tới Lục Ân tông, lại là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ, Nhị sư huynh Lưu Trường Hải chính là trong nội tâm cười lạnh nói: “Hơn phân nửa là cô gái sĩ diện cái lão đi, biểu hiện ra không đồng ý ta, cũng rất bình thường. Kì thực trong nội tâm đã sớm thích ta ! Nói cách khác, nàng đến Lục Ân tông làm cái gì? Ở trong Lục Ân tông, cũng không có ai gặp qua nàng !”

Hắn có thể không tin bên trong Lục Ân tông còn có thanh niên tài tuấn nào so với hắn càng thêm xuất sắc.

Vốn cho rằng Chung Vọng Tuyết đối với chính mình không lạnh không nhạt, là không có bị mình mê hoặc, có thể hiện tại xem ra.

Lưu Trường Hải khóe miệng hơi vểnh lên, vẽ cười lạnh hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Khương Tiên Bồi !

“Hả, Trường Hải, có chuyện quan trọng như vậy sao ?” Phương Vân Gian hơi híp mắt, nhìn về phía Lưu Trường Hải.

Lưu Trường Hải cười nói: “Chung tiểu thư thân phận cao quý, há có thể để ý Trường Hải, hơn phân nửa là vừa rồi Trường Hải mời Chung tiểu thư, Chung tiểu thư cho Trường Hải ba phần tình mọn, lúc rời rảnh mới đến Lục Ân tông hai mắt nhìn trúng !”

Phương Vân Gian vuốt vuốt cằm râu, không nói gì thêm.

Hắn rất là hiểu rõ đồ đệ mình.

Bề ngoài nhìn phong độ nhẹ nhàng, là người nọ nhã đoan trang, rất có thanh niên phong phạm, nhìn cũng giống quân tử, nhưng trong lòng lại âm tàn gian trá, trước đó vài ngày, cái chết đại đệ tử của hắn như thế nào vẫn là một hồi đáp án, trong lòng của hắn suy đoán, hơn phân nửa chính là nhị đệ tử này hại chết.

Nhưng chuyện này đối với hắn mà nói đều không phải là đại sự.

Chỉ cần Lưu Trường Hải có thể kết giao cùng Chung Vọng Tuyết, đối với hắn có chỗ có ích, dù có giết thêm một số đệ tử, hắn cũng sẽ không một chút nhú mày.

...

Ngày thứ hai.

Nội môn Lục Ân tông, bảy tám mạch đệ tử, nhao nhao tiến về chỗ nghênh đón tại Hành Nhất son son môn.

“Bây giờ là ngày mấy !”

“Trong tông đại nhân vật toàn bộ đi ra !”

“Tựa hồ là muốn nghênh đón người nào !”

Đệ tử ngoại môn nghị luận âm ỉ.

Chung Vọng Tuyết thân phận cao quý, đúng là dẫn toàn bộ nội môn Lục Ân tông xuất động hơn phân nửa, cơ hồ Phi Thiên vị cao thủ trở lên toàn bộ bước chân vào Lục Ân tông tại son môn đi nghênh đón.

Không lâu sau đó, hai bóng dáng đáp xuống Hành Nhất son.

Đúng là Chung Vọng Tuyết cùng tiểu Liên.

Phương Vân Gian cùng mọi người thấy Chung Vọng Tuyết cùng tiểu Liên đã đến, vội vàng chấp tay cúi đầu, nói: Bái kiến Chung tiểu thư cùng Liên tiểu thư !”

“Oa !” Tiểu Liên mở trừng hai mắt, nói: “Các ngời kéo ra đông như vậy đoán tiếp làm gì, tiểu thư nhà ta cũng không phải tới thăm đám các ngời, các ngời hưng sư động chúng như vậy làm gì, rơi vào trong tai Tông chủ, còn cho là tiểu thư chúng ta bức bách Lục Ân tông các ngời !”

Phương Vân Gian nao nao.

Thăm nghĩ trong lòng tiểu Liên này nói chuyện thật không ngờ không cho người ta mặt mũi, bất quá nghĩ tới thực lực của Chung Vọng Tuyết cùng thiếp thân bảo hộ bên cạnh là người lợi hại, liền lắc đầu.

Hai nữ nhân này, hấn không thể trâu vào ah.

Đừng nói là hấn, coi như là toàn bộ Lục Ân tông, cũng quả quyết không chọc được.

Bất quá nghĩ lời tiểu Liên nói... Phương Vân Gian trong lòng hơi động, âm thầm lẩm bẩm: “Nói như vậy, chẳng lẽ là có ám chỉ gì khác !”

Tiểu Liên nói Chung Vọng Tuyết tới nơi này cũng không phải xem đám người bọn họ, như vậy, chính là đến Lục Ân tông gặp một người, tự nhiên liền là môn hạ của chính mình đồ đệ Lưu Trường Hải rồi.

“Trường Hải, còn không lĩnh Chung tiểu thư vào bên trong tông môn một chuyến?” Phương Vân Gian cười nói.

“Vâng, sư tôn !”

Lưu Trường Hải lúc này từ trong đám người đi ra, chứng kiến Chung Vọng Tuyết, cười nói: “Chung tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt !”

Chung Vọng Tuyết nhìn thoáng qua Lưu Trường Hải đi ra từ trong đám người, nghe đối phương nói thêm chữ ‘Lại’. Đơn độc cảm giác có chút ấn tượng, trong lúc nhất thời cũng không nhớ tới là ai, nhưng mà tỉ mỉ nghĩ lại, lại nhớ tới trong khoảng thời gian này trông thấy hấn ở bên trong, có một người như vậy.

Chung Vọng Tuyết nhận thức nhẹ gật đầu, liền không nói thêm cái gì.

Lưu Trường Hải hơi híp mắt một cái, trong nội tâm thầm mắng Chung Vọng Tuyết dối trá, đều đến lúc này, còn nừ nừ niết niết làm cái gì, cũng biết Chung Vọng Tuyết đi vào Lục Ân tông là tới tìm hấn, còn ra vẻ sĩ diện làm cái gì ?

Nhưng mà trong nội tâm nghĩ như vậy, Lưu Trường Hải trên mặt tự nhiên không dám nói thế.

“Chung tiểu thư đại giá Lục Ân tông, ta Lưu Trường Hải tự nhiên là muốn tận tình địa chủ, ta liền mang theo Chung tiểu thư đánh giá Hành Nhất son Sơn Thủy như thế nào !” Lưu Trường Hải hòa ái cười nói, tiêu sái nhẹ nhàng.

Tiểu Liên trừng mắt, nói: “Ai nói cho ngời biết tiểu thư nhà chúng ta muốn tới Lục Ân tông các ngời là muốn xem Hành Nhất son Sơn Thủy hả? Tiểu thư của chúng ta đến Lục Ân tông nội là muốn tìm một người !”

Lưu Trường Hải biến sắc .

Chẳng lẽ Chung Vọng Tuyết đi vào Lục Ân tông, không phải tìm mình.

Chung Vọng Tuyết cười một tiếng, nói ra: “Không biết trong tông môn Phương đạo hữu, có thể hay không có một người tên là Diệp Huyền ?”

“Diệp Huyền ?” Phương Vân Gian sắc mặt cũng nhanh chóng biến đổi, hấn vốn tưởng rằng Chung Vọng Tuyết đi vào Lục Ân tông là tìm đồ đệ Lưu Trường Hải, nhưng là bây giờ xem xét, không phải là như thế !

Về phần Diệp Huyền .

Phương Vân Gian suy nghĩ một chút các đệ tử danh tự trong tông môn, nói: “Chung tiểu thư phải hay không tìm lộn người, chúng ta trong tông môn, cũng không có ai tên là Diệp Huyền !”

“Không có khả năng ! Tuyệt đối có !” Tiểu Liên nũng nịu nhẹ nói.

Phương Vân Gian vừa cẩn thận suy nghĩ một lần, đem trong đầu ký ức toàn bộ lộn lại một lần, đột nhiên nhớ tới một người, người này đúng là mấy ngày hôm trước hắn xem xét tư chất, đã mang đến cho Khương Xảo.

Người kia, kêu là Diệp Huyền.

Bất quá...

Cái này Diệp Huyền tư chất bình thường, rõ ràng cho thấy mới vừa tiến vào tông môn, trẻ con miệng còn hơi sữa, lại làm sao có thể nhận thức Chung Vọng Tuyết ?

“Ta Lục Ân tông đích thật là có một đệ tử gọi là Diệp Huyền, bất quá... Có lẽ hắn thực sự không phải là người Chung tiểu thư muốn tìm !” Phương Vân Gian cung kính cười nói.

“Hắn bộ dạng như thế nào?” Chung Vọng Tuyết hỏi.

Phương Vân Gian trong lòng có một loại dự cảm xấu.

Mình trước một thời gian ngắn vẫn còn đối phó tiểu tử kia. Chẳng lẽ người Chung Vọng Tuyết muốn tìm, thật đúng là người này ?

Trong nội tâm mặc dù có dự cảm không ổn, vẫn như trước là đem bộ dáng Diệp Huyền chi tiết cáo tri cho Chung Vọng Tuyết.

“Đúng là hắn !” Tiểu Liên nhãn tình sáng lên, nói ra: “Tiểu thư, ta đã nói rồi, Diệp Huyền này ngay tại nội môn Lục Ân tông, ta đã cho một đạo ấn ký ở trên người hắn, hắn chỉ cần không ra khỏi Thiên Bạch Đế Thần Quốc, chúng ta tự khẳng định có thể tìm được hắn !”

“Dẫn ta đi gặp hắn !” Chung Vọng Tuyết nhìn xem Phương Vân Gian, nói ra .

Lưu Trường Hải sắc mặt âm tình bất định, hắn vốn cho là mình cùng Chung Vọng Tuyết từng có gặp mặt một lần, Chung Vọng Tuyết lần này tới đến Lục Ân tông, là tới tìm hắn, lại không ngờ, Chung Vọng Tuyết lần này tới Lục Ân tông, dĩ nhiên là tìm một cái tiểu đệ tử mà hắn không biết !

Diệp Huyền vô danh không họ, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe nói, mình như thế ưu tú, Chung Vọng Tuyết đều chưa từng xem qua !

Nghĩ vậy, hắn âm thầm nắm chặt hai đấm.

Diệp Huyền đến tới cùng là người nào !

Phương Vân Gian nghe được Chung Vọng Tuyết muốn thấy Diệp Huyền kia, vội vàng cười nói: “Ta đây phải mang Chung tiểu thư thấy hắn, hắn là môn hạ đệ tử của Khương Xảo sư muội ...”

...

Về sau Khương Xảo khôi phục thương thế, tương tự đúng hạn phục dụng linh dược mà Diệp Huyền cho, vừa mới đi đưa đồ ăn cho Diệp Huyền, tại trong lầu các ngồi xếp bằng nghỉ ngơi.

Nhưng vào lúc này, nàng đột nhiên lòng mảy mềnh đen ngung tịt.

Thần trí của nàng ở bên trong, phát hiện rất nhiều chân khí đích thực.

Không ít số lượng cường giả, đang theo Xảo Vũ các đi đến.

Hơn nữa ...

Trong đó có hai gã nữ tu sĩ thực lực không tầm thường, có một nữ vậy mà cùng nàng thực lực không kém bao nhiêu, mà lại tuổi trẻ vô cùng, điều này làm cho nội tâm nàng dâng lên cảm giác nguy cơ, nếu như mình trong thời kỳ toàn thịnh, ngược lại cũng không sợ, nhưng bây giờ bị thương, lại xuất hiện cùng giai cao thủ, rất khó đối phó.

“Hi vọng không phải là già bất thiện!” Khương Xảo trong nội tâm âm thầm nghĩ tới.

Rất nhiều số lượng tu tiên giả hướng phía Xảo Vũ các đi đến, nàng khởi thân, áo trắng khinh động, thân thể nhảy lên, cả người theo từ trên lầu các nhảy xuống, tụ lo lắng tại giữa không trung, con mắt ngắm nhìn phương xa.

“Chẳng lẽ là Phương Vân Gian tìm giúp đỡ?” Khương Xảo trầm nghĩ đến.

Chỉ trong chốc lát .

Chung Vọng Tuyết bọn người liền đi tới Xảo Vũ các.

Phương Vân Gian chứng kiến Khương Xảo, trong nội tâm nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý ngập trời, chỉ đồ thừa Khương Xảo lấy được Lục Ân kiếm thuật, có thể đến giờ phút này, lại cũng không khỏi không thi triển dáng tươi cười.

“Chung tiểu thư, vị này chính là Diệp Huyền sư phó, Khương Xảo !” Phương Vân Gian cung kính nói ra.

Chung Vọng Tuyết con mắt đánh giá, băng sương nữ tử khí tức bức người.

Mà Khương Xảo cũng nhìn về phía Chung Vọng Tuyết.

Chung Vọng Tuyết đột nhiên cười thần nhiên, nói: “Vọng Tuyết bái kiến Khương tiên bối !”

“Thực lực người cùng ta sóng vai, tuổi cũng cùng ta không sai biệt nhiều, gọi ta là tiên bối cũng không phải quá sao !” Khương Xảo nhìn thoáng qua Chung Vọng Tuyết, như trước lạnh giọng y nguyên.

Tiểu Liên trầm nghĩ Khương Xảo thực éo biết nói chuyện, hồ tiên bối, đó là tiểu thư nhà nàng để cho mình cùng Diệp Huyền cũng bối phận, nếu xưng hồ bình thường, tiểu thư nàng chẳng phải là cao hơn Diệp Huyền một cái bối phận rồi hả ?.

Vậy làm sao có thể làm

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Giúp Ta Xem Tuyết, Như Thế Nào ?

Tiểu thư nhà nàng nếu cao hơn Diệp Huyền một cái bối phận, đây chẳng phải đã trở thành trưởng bối Diệp Huyền ? Như vậy thì làm sao để cho Diệp Huyền thích tiểu thư, dù thế nào cũng không thể rối loạn. Hơn nữa ...

Tiểu Liên nhìn thoáng qua Khương Xảo. Rất có uy hiếp. Bộ dáng Khương Xảo thấy thế nào, đối với tiểu thư điều có uy hiếp. Nàng đối với tiểu thư nhà mình rất có tự tin, đồ trang sức thì trang nhã xuất trần, dáng người uyển chuyển khí chất bất phàm. Nhưng mà Khương Xảo này cũng không kém ah.

Chung Vọng Tuyết tự nhiên cười nói: “Khương tiên bối khách khí, ta cùng với Diệp Huyền là bằng hữu, Khương tiên bối là sư phó của Diệp Huyền, ta đây kêu một câu tiên bối cũng là việc nên làm !”

Tiểu Liên trầm nghĩ muốn vỗ tay bảo hay. Đây là cái gì ? Khiêu khích trắng trợn !

Khương Xảo nhàn nhạt nhìn thoáng qua mọi người, lập tức đem ánh mắt đặt ở trên người Chung Vọng Tuyết, nói: “Chung tiểu thư đại giá Lục Ân tông, Khương Xảo không có từ xa tiếp đón, Chung tiểu thư là muốn tìm Diệp Huyền ?”

“Vâng, đi ngang qua đây, muốn xem thoáng một phát !”

Chung Vọng Tuyết trên mặt lóe lên ửng đỏ, nói ra.

Diệp Huyền hôm nay vừa mới xông qua hết tám tòa tượng đá, hần kiên trì chừng hai mươi tám tức, trên mặt mồ hôi nhễ nhại, hần lấy đồ ăn của Khương Xảo làm ra, miệng to bắt đầu ăn.

Có thể là vừa vận ăn, tụt đã nghe được động tĩnh bên ngoài lâu các, không khỏi nhướng mày. “Chuyện gì xảy ra ?”

Diệp Huyền cầm lấy bát cơm, hướng phía bên ngoài đi đến. Việc vừa đi ra ngoài không quan trọng. Lập tức làm Diệp Huyền hoảng sợ. Chuyện này... Một đám người.

Phương Vân Gian, Vu Vi, còn có một đám đệ tử, tất cả đều là Phi Thiên vị cao thủ trở lên, khí tức kinh người vô cùng, tùy tiện xuất thủ một người, hần đều khó có thể đối phó. Hơn nữa, cái này còn không hết là một người ! Mà là một đoàn.

Chuyện này... Đây là đập phá quán ? Tràn diện quá mức một chút ! Chẳng lẽ là cừu nhân của Khương Xảo giết tới cửa ?

Diệp Huyền không khỏi nhìn thoáng qua Khương Xảo, lại phát hiện Khương Xảo khí định thần nhàn, thần sắc không quan tâm, bộ dáng không có nửa điểm sợ hãi ! Trong lòng của hần đang nghĩ, những người này hay không biết một mình Khương Xảo có thể đối phó !

Hắn nhủ vậy. Tình huống có chút không đúng. Ngược lại sau một khắc. Một tiếng rên rỉ đột nhiên vang lên. “Này, ta nói ngươi Diệp Huyền, ngươi xem xét cả buổi, không định nhìn đến tiểu thư nhà ta sao ?”

Tiểu Liên đứng ở phía trước đám người, cái mũi nhú một cái, hết sức bất mãn hô lớn. Diệp Huyền nghe được âm thanh này, nao nao nhìn lại, vừa nhìn tới đám người phía trước liền thấy Chung Vọng Tuyết.

Chung Vọng Tuyết đứng ở trong đám người, vẫn là chói mắt như vậy. Cũng không phải từ đầu Diệp Huyền không có phát hiện Chung Vọng Tuyết, mà là bị trận thế nhiều người như vậy dọa cho.

“Chung cô nương !” Diệp Huyền trong lòng có chút kinh ngạc.

“Diệp huynh đệ !” Chung Vọng Tuyết cười một tiếng, ngược lại là hơi có diễm, nàng nói ra:

“Ta lần này có một số việc muốn làm, vừa vặn đi ngang qua Lục Ân tông các ngươi, sẽ không trách tội ta quấy rầy ngươi chứ !”

“Sao phải trách tội !”

Diệp Huyền nói ra .

Đang khi nói chuyện, hắn vụng trộm nhìn thoáng qua đoàn người Phương Vân Gian. Tại sao Chung Vọng Tuyết cùng đám người này cùng một chỗ ?

“Không có việc gì !” Khương Xảo truyền âm cho Diệp Huyền. Tuy nhiên trong nội tâm Diệp Huyền nghi hoặc, nhưng mà như trước nhẹ gật đầu.

Tiểu Liên hi hi cười, nói ra: “Ta nói, tiểu thư của chúng ta đến Lục Ân tông các ngươi du sơn ngoạn thủy, ngươi lại không mang theo tiểu thư nhà ta tại bên trong Lục Ân tông các ngươi đi vài vòng ?”

Diệp Huyền là không biết rõ chuyện gì xảy ra. Ngược lại thần sắc Lưu Trường Hải trong đám người phi tốc biến đổi. Vừa rồi hắn mời Chung Vọng Tuyết tại Lục Ân tông du ngoạn, tiểu nữ này liên rầy hắn một phen, nói Chung Vọng Tuyết không có ý trong Lục Ân tông để du ngoạn, nhưng là bây giờ lại nói Chung Vọng Tuyết tới Lục Ân tông là để du sơn ngoạn thủy !

Chẳng phải là rõ ràng xem thường hắn ? Hắn mời, lại cự tuyệt. Cái này vẫn là lần đầu tiên. Chung Vọng Tuyết, hắn trêu chọc không nổi. Nhưng mà Diệp Huyền. . .

Lưu Trường Hải âm thầm liếc nhìn Diệp Huyền, trong nội tâm gầm nhẹ : “Chỉ là một cái tiểu tử Nãi thần vị ! Vừa vặn sư phó cùng Khương Xảo có ân oán, hôm nay tự không để ý ngươi, ngày khác lại nhục nhã ngươi !”

Diệp Huyền tựa hồ cảm thấy từng đạo ánh mắt giết người, không khỏi nhìn thoáng qua nhất mạch đệ tử của Phương Vân Gian cùng Vu Vĩ, con mắt chớp chớp. “Chung tiểu thư nể mặt, Diệp Huyền tự nhiên không dám cự tuyệt, bất quá ta đối với tông môn vẫn không tính là hiểu rõ, mang theo Chung tiểu thư du sơn ngoạn thủy ngược lại là không thể rồi, chỉ có thể mang theo Chung cô nương đi dạo một hồi thôi !”

Diệp Huyền nói ra.

Chung Vọng Tuyết cười nói: “Diệp huynh nể mặt, Vọng Tuyết còn bắt bẻ cái gì.”

Diệp Huyền nhìn thoáng qua bốn phía, trong nội tâm thật có một ít khẩn trương, vạn nhất Phương Vân Gian cùng Vu Vĩ đột nhiên xuất thủ, không biết một mình Khương Xảo có thể không đối phó được.

Bất quá nghe Khương Xảo truyền âm, mang theo Chung Vọng Tuyết du ngoạn bên trong Lục Ân tông là đủ. Hơn nữa nhìn bọn người Phương Vân Gian cùng Vu Vĩ. Đang nhìn nét mặt của Chung Vọng Tuyết cùng Tiểu Liên, đều che dấu thật nhiều nỗi sợ hãi cùng kính trọng tựa hồ nữ tử tuổi trẻ động lòng người này nhìn như bình thường, tùy thời cũng có thể muốn tánh mạng hai người. . .

“Chung cô nương khỏe lên chút nào chưa ?”

Trong chớp mắt, trên con đường nhỏ bên trong rừng. Chỉ có hai người Diệp Huyền cùng Chung Vọng Tuyết.

Chung Vọng Tuyết vừa định muốn nói mình căn bản không có bệnh, nhưng nghĩ lại, trước một đoạn thời gian mình còn lấy cớ này để lừa gạt Diệp Huyền, bây giờ nói không có bệnh, chẳng phải là lời dối ? Không thể nói như vậy.

Chung Vọng Tuyết khụ khụ hai cái, nói ra: “Kỳ thật không có gì đáng ngại, cũng không phải vội vàng gì, đoạn thời gian này phụ thân dùng một tí linh dược, tốt hơn rồi !”

Diệp Huyền nhìn thoáng qua Chung Vọng Tuyết, đập vào bên trong mắt là một bên mặt trắng nõn, mặc dù chỉ là một bên mặt, nhưng thực sự mê người vô cùng. Hắn rất muốn biết thân phận của Chung Vọng Tuyết. Hắn không ngờ.

Chung Vọng Tuyết, sợ là không đơn giản. Nếu thật lời đơn giản, vì cái gì Phương Vân Gian cùng Vu Vĩ bọn sẽ đối với Chung Vọng Tuyết cung kính như thế, thời điểm nói chuyện khúm núm, sợ trêu chọc Chung Vọng Tuyết, hiển nhiên thân phận cùng lai lịch của Chung Vọng Tuyết, đều khiến cho nội môn Lục Ân tông không ai dám trêu chọc.

Nhưng mà trong nội tâm cho dù nghi hoặc, lại cũng không có thể hỏi ra. Hắn cùng với Chung Vọng Tuyết dù sao chỉ bình nước đôi gặp.

“Ngươi biết vì cái gì ta gọi là Chung Vọng Tuyết không?” Chung Vọng Tuyết đột nhiên cười nói, con mắt khẽ cong.

“Không biết!” Diệp Huyền lắc đầu.

Chung Vọng Tuyết tự nhiên cười nói: “Bởi vì ta thích xem tuyết, mẫu thân của ta năm đó lúc sinh ta, dùng Thiên Cơ Đạo Thuật diễn, tính toán tương lai của ta, phát hiện ta thích một mình xem tuyết, nên đã cho ta cái tên này, ba chữ Chung Vọng Tuyết!”

Nàng vừa nói, một bên hướng phía phía trước đi đến, cực kỳ giống tự do tự tại, phiến phiến khỏi vũ hồ điệp.

Diệp Huyền cười nói: “Thì ra là thế, bất quá mẹ của ngươi thật lợi hại, vậy mà rất sớm đã biết rõ ngươi thích xem tuyết!”

Thế gian này có tính toán chi đạo. Tính toán tương lai! Thiên Cơ Đạo Thuật, tương lai Đạo Thuật, vân vân.

“Diệp Huyền, ta hỏi ngươi!”

“Hả?”

“Ngươi yêu thích ta không?” Chung Vọng Tuyết tại phía trước đi tới, dứt lời này, bỗng nhiên quay người, con mắt không nháy một cái nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền không khỏi sững sờ. Chung Vọng Tuyết hỏi cái này, là có ý gì? Sau một khắc, Diệp Huyền đột nhiên cười nói: “Dĩ nhiên là ưa thích!”

“Ngươi yêu thích ta?” Chung Vọng Tuyết cặp môi đỏ mọng khẽ động, sắc mặt vui mừng nhập nhần.

“Chung cô nương là một cô gái xinh đẹp, sợ là bất kỳ người đàn ông nào nhìn đều sẽ tâm động, ta tự nhiên cũng không ngoại lệ!” Diệp Huyền nói ra.

“Không đúng!”

Chung Vọng Tuyết tức thì lắc đầu, tóc dài phát phới, nói ra:

“Không đúng, không phải là loại ưa thích này!”

Nàng từ nhỏ đến lớn, không biết nghe qua bao nhiêu lời nói nịnh nọt, trong nội tâm nàng tinh tường, có một chút người thích nàng, bất quá là vì thế lực sau lưng cùng mỹ mạo của nàng. Lấy một nữ tử như nàng, sẽ rất có cảm giác thành công. Nhưng mà...

Này không phải chân chính ưa thích.

“Đó là ưa thích loại gì?” Diệp Huyền vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Chung Vọng Tuyết nghĩ, chớp mắt một cái, lại là không nói gì, tựa hồ cũng không biết làm sao nói.

Diệp Huyền suy nghĩ, sau một khắc, bưng bình đại ngộ, nói: “Ngươi nói là thích giữa các cặp sao?”

“Đúng! Chính là nó!” Chung Vọng Tuyết lập tức cười nói.

Diệp Huyền lắc đầu, nói: “Nếu như là cái loại này ưa thích, ta đây nói ưa thích Chung cô nương, không khỏi đối trả một chút, thế gian này lại có bao nhiêu người dám cam đoan mình là thật tình thật lòng ưa thích một người đâu nào?”

Khi còn bé nghe cậu nói. Ưa thích một người, có thể dựa vào cảm giác, cũng có khả năng không dựa vào cảm giác. Như dựa vào cảm giác phân biệt, cảm giác kia đến nhanh, đi cũng nhanh, chẳng lẽ nói cảm giác không có, cảm tình sẽ không có sao? Cảm giác cùng cảm tình, tuy chỉ kém nhau một chữ, nhưng lại cách biệt một trời.

“Vì cái gì?” Chung Vọng Tuyết trong ánh mắt lóe lên nghi hoặc, hỏi.

Diệp Huyền suy nghĩ sau nửa ngày, nói ra: “Thế gian này có quá nhiều loại ưa thích, có rất nhiều người luôn đem chúng nói nhập làm một, kỳ thật có rất nhiều loại ưa không giống nhau, tựa như ngươi ưa thích tuyết, tuyết đơn độc xem như là một bộ phận của ngươi, nhưng không phải là tất cả tuyết điều là của ngươi!”

Chung Vọng Tuyết ngừng đi về phía trước. Nghe Diệp Huyền nói, trong đầu nghĩ tới rất nhiều.

“Ta hiểu được!”

Chung Vọng Tuyết dịu dàng cười cười, răng trắng tinh.

“Minh bạch?”

Diệp Huyền thầm nghĩ trong lòng, kỳ thật mình cũng không biết rõ ah. “Nhanh đến mùa đông rồi, đến mùa đông, người theo giúp ta xem tuyết, như thế nào?”

Chung Vọng Tuyết đôi mắt đẹp không nháy một cái nhìn xem Diệp Huyền, phát ra trịnh trọng mời.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiến Vào Phi Thiên Vị.

Diệp Huyền suy nghĩ một lát, nhếch miệng cười cười nói: “Tốt!”

“Đến thời điểm tuyết rơi, ta lại đi tìm người!” Chung Vọng Tuyết cười thần nhiên, hướng phía Diệp Huyền lắc lắc bàn tay nhỏ bé, vẩy tím nhẹ chuyển, một bước dẫm nát không khí.

Trong không khí phảng phất như có bậc thang, đó là cách nàng rời đi.

“Tuy thời gian bên người không dài, nhưng ta thật cao hứng!”

“Diệp Huyền”

“Tạm biệt!”

...

Chung Vọng Tuyết cáo biệt Diệp Huyền, rất nhanh đã cùng tiểu Liên rời Lục Ân tông.

Vừa ly khai Lục Ân tông, tiểu Liên vội vàng gấp gấp hỏi: “Tiểu thư, Diệp Huyền này trả lời như thế nào?”

“Hắn không thích ta!” con mắt Chung Vọng Tuyết nhìn lên khoảng không, trong nội tâm trầm tư, sắc mặt bình tĩnh nói: “Ta muốn để cho hắn thích ta, nhưng đáng tiếc, đã thất bại!”

“Diệp Huyền thật đúng là không thể tán thưởng, lại dám nói không thích tiểu thư?” Tiểu Liên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Người biết cái gì là thích không?”

Tiểu Liên khẽ giật mình, chợt lắc đầu.

Chung Vọng Tuyết nhếch miệng nói: “Kỳ thật ta cũng không biết”

“Đi thôi!”

“Tiểu thư, đến cùng người có thích Diệp Huyền không?”

“Không biết, cho nên trước tiên ta muốn để cho hắn thích ta”

“Hai người quan hệ thật đúng là phức tạp. Bất quá lại nói, Khương Xảo kia thật đúng là có uy hiếp!”

...

Sao khi đám Phương Vân Gian đưa tiễn Chung Vọng Tuyết cùng Tiểu Liên, điều quay vào trong đại điện.

Phương Vân Gian sắc mặt âm trầm tỏa ra bốn phía.

Hắn vạn lần không ngờ.

Một Diệp Huyền còn con, vẫn còn có năng lượng lớn như vậy.

Hắn vốn tưởng rằng, Diệp Huyền bất quá là một đệ tử có tư chất bình thường đến không thể bình thường hơn, trẻ con miệng còn hôi sữa, hết thấy thế cục đều ở trong lòng bàn tay hắn, đem Khương Xảo bức đến cùng, đến khi Khương Xảo không kiên trì nổi, cuối cùng giao ra Lục Ân kiếm thuật.

Hắn một khi học được Lục Ân kiếm thuật, trong Cổ Nguyên cảnh, càng quét hết thảy, không một địch thủ!

Tuyệt đối đừng xem nhẹ Lục Ân kiếm thuật.

Lục Ân kiếm thuật, hoàn toàn có năng lực như thế !

Tuy nhiên lại hết lần này tới lần khác toát ra Diệp Huyền .

Diệp Huyền không những làm kế hoạch của hắn rối loạn, còn nhận được sự che chở của Khương Xảo, trừ đó ra, càng là quen biết Chung Vọng Tuyết, xem ra, Chung Vọng Tuyết tựa hồ đối với Diệp Huyền còn có một chút hảo cảm.

Điều này làm cho hắn không biết làm thế nào cho phải.

Vốn là cho Diệp Huyền không có gì uy hiếp, chỉ là một thiếu niên, có thể làm được những gì, tùy tiện xuất một đệ tử, đủ để giết hắn.

Nhưng mà hôm nay xem xét lại, còn tiến nhập Não thần vị.

“Ta vậy mà nhìn sai rồi !” Phương Vân Gian trong nội tâm gầm nhẹ.

“Sư phó, nên làm cái gì bây giờ !” Một người đệ tử lên tiếng hỏi.

“Nên làm cái gì bây giờ ?” Phương Vân Gian hừ lạnh nói: “tiếp tục đè ép Khương Xảo, Lục Ân kiếm thuật nhất định là của ta, nhất định là của ta, ai cũng đừng mơ tưởng ngăn ta !”

“Còn Diệp Huyền ...”

“Diệp Huyền ?” Phương Vân Gian cười nhạo nói: “Ta cũng không tin một tên tiểu tử như hắn, còn có thể nhấc lên gió to sóng lớn gì, tư chất bình thường, có thể làm gì. Chung Vọng Tuyết đối với hắn có hảo cảm, đối với chúng ta chỉ cần không giết hắn là được, chỉ cần nhục nhã hắn một phen, không có bằng chứng, phụ thân của Chung Vọng Tuyết dù sao cũng là một trong Thần Quốc Chấp Pháp giả, hắn sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà trút giận lên Lục Ân tông ta ! Chỉ có điều không thể tùy ý nhục nhã, nhất định phải có bằng cứ !”

“Khương Xảo, ta cũng không tin ngươi có thể đem Lục Ân kiếm thuật giấu cả đời, Hừ!”

Lưu Trường Hải ngồi tại chỗ cũng âm thầm nắm chặt nắm đấm, trong nội tâm cười lạnh liên tục, sự tình hôm nay, có thể nói là để cho mặt mũi hắn tổn hại không ít, vốn tất cả mọi người cho rằng Chung Vọng Tuyết là tới tìm hắn, mà ngay cả hắn cũng cho rằng như thế.

Hiện tại ánh mắt mỗi người nhìn về phía hắn đều có bất đồng.

Ngày hôm qua không thiếu sư huynh sư đệ nịnh nọt hắn, hôm nay, đều ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Sự thực là, hắn nhiều lần bị tiểu Liên làm mất mặt, thời điểm trước mặt Chung Vọng Tuyết cùng tiểu Liên, giống như tôm tép nhãi nhép, cho dù như thế nào, cũng không lấy lại được !

Hắn không thể trêu vào Chung Vọng Tuyết.

“Diệp Huyền !”

Lưu Trường Hải cắn răng, trong nội tâm ghen ghét phẫn hận, dẹp loạn một chút, liền trong lòng lạnh giọng lầm bầm: “Ta sẽ làm cho ngươi biết rằng, ngươi cùng ta chênh lệch ! Một gia hỏa tư chất bình thường, vốn chỉ là tôm tép nhãi nhép !”

Diệp Huyền lại một lần nữa trở lại bên trong Xảo Vũ các, lại lâm vào quá trình tu luyện Lục Ân kiếm thuật.

Thoáng qua một cái.

Hơn 10 ngày.

Tám tòa tượng đá với tư cách khảo sát nhập môn.

Nhưng mà Diệp Huyền lại phát hiện, Lục Ân kiếm thuật này muốn nhập môn, quả thực là vô cùng gian nan.

Chỉ cần tại tám tòa trong tượng đá kiên trì đủ 30 tức, đã xem như nhập môn thành công, mà ở mười mấy ngày trước khi, hắn đã có thể kiên trì 27-28 tức mà không bị thua.

Theo đạo lý mà nói, sau mười mấy ngày, hắn hoàn toàn có thể Nhập môn.

Kiên trì 30 tức, không khó !

Dù sao 27-28 tức cùng 30 tức, dĩ nhiên hoàn toàn không xa.

Nhưng mà liên tiếp mười mấy ngày, hắn mỗi một lần đều là dừng lại tại 29 tức, mà ở thời điểm 29 tức đi vào 30 tức, hắn cũng sẽ lập tức bị bức ra, cho

dù là chỉ kém một hơi, nhưng mà giống như trời cùng đất, dù hấn cố gắng như thế nào, muốn vượt qua một hơi đơn giản này, thực sự phí công vô dụng.

Diệp Huyền có thể nói là ra sức suy nghĩ.

Mỗi một lần thời điểm 29 tức đều là thua.

Diệp Huyền cũng không dám xem nhẹ kết luận Khương Xảo cho mình.

Hấn cũng chưa từng có cảm giác qua được, chênh lệch giữa 29 tức cùng 30 tức, vậy mà lớn như vậy.

Té ngã.

Bò lên.

Lại một lần nữa té ngã.

Lại một lần nữa bò lên.

Khương Xảo mỗi một lần đúng hạn đều đưa đồ ăn lên cho Diệp Huyền, đây cũng là trong quá trình tu luyện buồn tẻ của Diệp Huyền, duy nhất một người có thể làm cho hấn mừng rỡ.

Diệp Huyền trầm tư suy nghĩ.

Lại cũng không biết đến tốt cùng phải như thế nào mới có thể kiên trì tới 30 tức.

Mà mười mấy ngày vừa qua, hấn mỗi ngày đều dùng Kim Cương châm chọc vào Nhâm tiên huyết để hỗ trợ tốc độ tu luyện của mình, thời gian dần trôi qua, hấn phát hiện mình ần ần đã có dấu hiệu đột phá tới Phi Thiên vị.

Điều này làm cho trong lòng của hấn lập tức vui vẻ.

Thời gian dài như vậy, rốt cục đã có dấu hiệu đột phá.

Phải biết, thời điểm hấn không có Cửu Huyền Kim Cương Châm, chỉ cần một Khí vị cũng không biết một nhọc bao lâu, huống chi là Nảo thần vị cùng Phi Thiên vị.

Cho dù một ít thiên tài của Lục Ân tông, muốn từ Nảo thần vị bước vào Phi Thiên vị, cũng phải phí một năm thời gian.

Hấn lại chỉ là dùng không đến ba mươi ngày, thì đã có dấu hiệu đột phá !

...

Vào lúc ban đêm, Diệp Huyền trở lại trong phòng, lập tức khoanh chân ngồi ở trên giường, vỗ túi trữ vật, đem Kim Cương châm ra.

Trong nháy mắt, khi cắm vào Nhâm tiên huyết.

“Phi Thiên vị ...”

Diệp Huyền hít sâu một hơi.

Trước kia, hấn căn bản không có nghĩ tới, hấn có thể tiến vào Phi Thiên vị.

Một khi tiến vào Phi Thiên vị, chân đạp hư không, chân khí thông nhập vào chân đến huyệt vị Bộ Phi Thiên, sẽ bay được ở tầng trời thấp, loại tình cảnh này, trong lòng của hấn làm sao có thể không hưng phấn.

“Phi Thiên vị ...”

Hấn ở trong tay Khương Xảo lấy được pháp môn mở ra Phi Thiên vị.

Không chỉ là Phi Thiên vị, còn có phương pháp tiến vào Cổ Nguyên cảnh, hấn cũng lấy vào tay, thậm chí Khương Xảo nói, nếu như hấn thật có thể tiến vào Cổ Nguyên cảnh mà nói...cho dù là pháp môn tiến vào Khí Hải cảnh, năng cũng có thể xuất ra.

Khí Hải cảnh.

Quá xa.

Thậm chí Cổ Nguyên cảnh, hấn đều không có nghĩ qua.

Vừa tiến vào Cổ Nguyên cảnh, đây mới thực sự là tu tiên giả, không biết bao nhiêu nhân vật được gọi là thiên tài, cũng muốn tu luyện hơn mười năm, mới

có thể tiến vào Cổ Nguyên cảnh, hơn nữa trong lúc đó không biết hao phí bao nhiêu linh đan diệu dược, thật sự là khó càng thêm khó.

Tu tiên...

Đường dài đằng đẵng !

Nội môn Lục Ân tông nhân vật cao thủ không ít, nhưng mà Cổ Nguyên cảnh cao thủ, thực sự có thể đếm trên đầu ngón tay, coi như đệ tử cùng sư phó, cũng tuyệt không qua mười cái !

...

Kim Cương châm cắm vào Nhâm tiên huyết.

Chân khí lưu trong người bồi hồi tốc độ không biết nhanh hơn bao nhiêu.

Diệp Huyền một lần một lần đánh thẳng vào trong Phi Thiên vị.

“Nhanh !”

“Nhanh !”

Đúng lúc này.

Diệp Huyền chân khí rung động !

Tựa hồ rộng mở.

Chân khí thuận lợi chảy vào bước chân, Phi Thiên vị tức thì mở ra, chân khí chảy xuôi nhập vào trong đó, mà sau một khắc, Diệp Huyền giống như là có một loại cảm giác thoát ly mặt đất.

Chân khí hơi động một chút.

Thân thể Diệp Huyền bỗng nhiên đã đi ra khỏi giường, cả người lơ lửng ở không trung.

Thành công !

Tiến vào Phi Thiên vị !

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Tay Phải Thực Kiếm, Tay Trái Khí Kiếm.

“Nguyên lai đây chính là Phi Thiên vị !” Diệp Huyền trong nội tâm vui mừng.

Chỉ cần cho chân khí tiến vào chân, vị trí Bộ Phi Thiên, thân thể của hắn sẽ lơ lửng trong không khí.

Lại cho thêm chân khí vào.

Sau một khắc, thân thể của hắn thì càng đi lên cao hơn.

Nhiều chân khí hơn nữa, thân thể của hắn có thể bay vào hư không.

Diệp Huyền con mắt tỏa sáng.

Có thể đạp không phi hành.

“Tây Bình kiếm !”

Diệp Huyền vỗ túi trữ vật.

Mặc kiếm Tây Bình, đột nhiên từ trong túi trữ vậy bay ra, thoáng cái đã rơi xuống dưới chân Diệp Huyền, Diệp Huyền hơi thúc dục chân khí, Tây Bình kiếm liền mang theo hắn chọt bay đi, trong nháy mắt, bay lên vài chục trượng.

Gió lạnh đập vào mặt.

Diệp Huyền đem Tây Bình kiếm thu vào trữ vật.

Hắn một cước đâm nát không khí như giã trên đất bằng.

Loại cảm giác này, trước đó chưa từng có.

Diệp Huyền nắm chặt hai đấm.

Hắn cảm thấy, khoảng cách tiến về Liễu gia ở Giang Đông, lại tới gần một phần.

Trước kia, mặc dù là cậu hán sắp xếp một cái danh ngạch cho hắn vào Lục Ân tông, hắn cũng không có bao nhiêu vọng tưởng, có thể về Liễu gia lấy phần còn lại của Đạo Y thánh thư.

Liễu gia thật sự cường.

Cho dù không được thì như thế nào.

Một mình Diệp Huyền, đối với một gia tộc lớn ?

Cậu hán ngoài miệng kêu hắn cố gắng tu luyện, nếu ngày sau có cơ hội, nhất định phải tới Liễu gia lấy lại Đạo Y thánh thư.

Nhưng mà...

Hắn tình huống, cậu hán cũng vậy.

Dùng tư chất của hắn, làm sao có thể dễ dàng dùng một người khiêu khích 1 gia tộc ?

Lấy lại công đạo ?

Lấy cái gì đòi lại cái công đạo này ?

Gia gia của hắn sáng chế Đạo Y thánh thư, lại dựa vào cái gì cầm lại ?

Chỉ có thể hy vọng xa vời.

Hy vọng xa vời hắn trong Lục Ân tông, sẽ có một phen thành tích, có thể cả Diệp Huyền cũng không dám nghĩ đến, vậy mà trong thời gian ngắn như vậy, đã tiến vào Phi Thiên vị !

Trước kia...

Không dám nghĩ.

Hắn vì cái gì cố chấp tu luyện Lục Ân kiếm thuật, không phải là vì một ngày kia, đem Đạo Y thánh thư của gia gia hắn cầm về ?

Hắn không muốn nguyện vọng của cậu hán thất bại.

Mặc dù khổ thế nào.

Hít sâu một hơi, Diệp Huyền ổn định lại tâm tình !

Cửu Huyền Kim Cương Châm, nhất định không thể tiết lộ, hắn cảm giác được, ở bên trong Cửu Huyền Kim Cương Châm, còn có quá nhiều bí mật, trợ giúp tu luyện, tựa hồ chỉ là một phần của Cửu Huyền Kim Cương Châm.

...

Ngày thứ hai.

Diệp Huyền lấy đồ ăn ra, thưởng thức.

Khương Xảo ngồi trên ghế dựa, nhìn bộ dáng Diệp Huyền ăn, tựa hồ là như có điều suy nghĩ, mà đúng lúc này, nàng lông mày nhíu lại, cả kinh nói :
“Người tiến vào Phi Thiên vị rồi !”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

Khương Xảo trên mặt xuất hiện vẻ tươi cười.

Cặp môi đỏ mọng nhẹ chuyển, cười thân nhiên.

Diệp Huyền chứng kiến vẻ tươi cười của Khương Xảo, trong nội tâm không khỏi sùng sốt, nụ cười của Khương Xảo đích thật là hại nước hại dân, đẹp đến làm người ta nín thở.

Hắn đến nay mới chỉ nhìn Khương Xảo cười hai lần.

Lần thứ nhất cười, là hần tư chất hơn người.

Lần thứ hai cười, chính là hần tiến nhập Phi Thiên vị !

Khương Xảo đối với chính mình tựa hồ kỳ thác rất nhiều hi vọng.

“Com nước xong xuôi tiếp tục xông tám tòa tượng đá !” Khương Xảo nói ra.

Diệp Huyền nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Khương Xảo, nói ra: “Sur phó !”

“Ừm!”

“Ngươi vì cái gì không cười nhiều một chút, rất dễ nhìn !”

“Câm miệng !”

...

Ăn xong đồ ăn của Khương Xảo, Diệp Huyền lại tiếp tục khiêu chiến tám tòa tượng đá.

Hắn đi tới chỗ tám tòa tượng đá cảm kiểm.

“Tiến vào Phi Thiên vị ... Không biết có thể hay không vượt qua !” Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm nghĩ tới.

Một khi tiến vào Phi Thiên vị, không chỉ có thể làm cho thân thể bay lên, còn có thể để cho thân pháp của mình càng thêm linh hoạt, có một chút thân pháp, thời điểm Phi Thiên vị mới có thể học tập, cũng là bởi vì Phi Thiên vị một khi mở ra, chân khí có thể khiến cho bước chân thân thể càng thêm linh hoạt.

Diệp Huyền không có Thân Pháp, nhưng mà vừa mở ra Phi Thiên vị, độ linh hoạt cũng so trước kia mạnh hơn rất nhiều .

“Bắt đầu đi !” rơng tay Tây Bình kiếm, vận hành chân khí, bước vào trung tâm tám tòa tượng đá.

Sau một khắc.

Tám tòa tượng đá động !

Rất nhanh !

Một đạo phong kiếm đập vào mặt, Diệp Huyền kịp phản ứng, đột nhiên hướng phía trên người tượng đá này đâm một phát, thân hình lui ra phía sau, mà bên ngoài, bảy tòa tượng đá phân chia hướng Diệp Huyền đánh tới.

Lui.

Công !

Mười tức.

Hai mươi tức.

Rất nhanh.

Hai mươi ba tức.

Hai mươi lăm tức.

Hai mươi tám tức.

Thời điểm hai mươi tám tức !

Kiểm trong tay Diệp Huyền liên hoàn, sinh tồn bên trong tám tòa tượng đá, nỗ lực kiên trì đến 30 tức, đã sớm từ bên trong tám tòa tượng đá, lĩnh ngộ ra

một bộ kiếm pháp .

Từng bước sát cơ.

Kiểm pháp của hắn, chính là từ trong từng bước sát cơ lĩnh ngộ ra kiếm pháp.

Hắn nghĩ, Lục Ân kiếm thuật Nhập môn !

Bắt quá...

Còn kém một hơi.

Nếu như hắn có thể kiên trì dưới một hơi cuối cùng này, như vậy hắn liền đem Lục Ân kiếm thuật nhập môn, lĩnh ngộ viên mãn !

Bỗng nhiên trong một hơi này.

Diệp Huyền thân thể phiêu động !

Chân khí vận kiếm.

Chém xuống.

Kiểm khí theo trong kiếm chém ra, chém về phía trước mặt tám tòa tượng đá, kiếm này ẩn chứa kiếm khí rất mạnh của Diệp Huyền, một kiếm chém tới, chỉ biết một điều là phải kiên trì một tức này !

Nhưng mà.

Nháy mắt khi chân khí trong kiếm đi ra, một tòa tượng đá tốc độ đột nhiên tăng nhanh hơn rất nhiều.

Lúc tốc độ tượng đá này tăng nhanh.

Bảy tòa tượng đá còn lại cũng nhanh theo.

Phá vỡ kiếm khí của Diệp Huyền.

Lại một kiếm.

Coong!

“Không xong !”

Một hơi !

Chỉ kém một tức .

OÀ..ÀNH!

Tay trái Diệp Huyền, bị một kiếm chém trúng, may mắn đây chỉ là thạch kiếm thông thường, nếu không dưới một kiếm này, cánh tay Diệp Huyền dĩ nhiên sẽ bị phế.

Thân thể chợt ngã xuống đất.

“Vẫn là một tức !” Diệp Huyền hít sâu một hơi.

Mỗi một lần, đều là thua tại đây.

Khuong Xảo ánh mắt lạnh như băng nhìn cảnh này, đứng chấp tay, bạch y tung bay, không nói thêm gì.

“Cánh tay trái của ta ...”

Mắt Diệp Huyền nhìn cánh tay trái của mình.

Vừa rời cánh tay trái của mình, bị một tòa tượng đá đánh trúng, hiện tại cánh tay trái còn mơ hồ có chút đau nhức, nhưng mà cổ đau đớn này, lại để cho hắn nhớ ra cái gì đó.

Tay phải cầm kiếm.

Chân khí rót vào cánh tay phải.

Như vậy...

Cánh tay trái ?

Tay trái ?

Lại đang làm gì ?

“Tay trái ?”

Diệp Huyền thân thể đột nhiên run lên.

“Thì ra là thế !”

“Một tức đại biểu cho Lục Ân kiếm thuật của ta còn không có nhập môn, như vậy mấu chốt nhập môn nằm ngay đây !”

“Ta hiểu rồi!”

Hắn tựa hồ nhớ ra cái gì đó, mạnh mẽ đứng dậy.

Nhặt Tây Bình kiếm lên, lại một lần nữa đi về trung tâm tám tòa tượng đá.

Tám tòa tượng đá động !

Vẫn là cùng vừa rồi đồng dạng, thế công mãnh liệt, trong thời gian nháy mắt, liền đem Diệp Huyền đẩy vào góc chết, mỗi một kiếm đều mang sát ý, tám tòa tượng đá, sát ý liên hoàn, từng bước không ngừng.

Diệp Huyền nhú mào.

Một bước lui ra phía sau.

Tay trái của hắn chấp sau lưng .

Tám tòa tượng đá tiến lên một bước, Diệp Huyền lui ra phía sau một bước.

Tám tòa tượng đá đồng loạt ra tay.

Diệp Huyền lông mày ngưng tụ !

“Chính là lúc này !” Diệp Huyền một kiếm chém qua, một đạo kiếm khí lạnh lẽo đột nhiên rơi xuống .

Cái này còn không phải giới hạn .

Hắn tay trái ngưng tụ, chân khí tụ tập trong tay trái, chân khí hình thành khí kiếm, trái tay nắm lấy khí kiếm tại thời điểm Tây Bình kiếm rơi xuống.

Tay phải thực kiếm

Tay trái khí kiếm !

Đây là chân lý Lục Ân kiếm thuật đệ nhất trọng nhập môn.

BA~ ... Ba ba ba !

Tám tòa tượng đá đồng loạt bị đánh lui !

Đây là ...

Lần thứ nhất Diệp Huyền đem tám tòa tượng đá đánh lui.

Mà còn chưa tới giới hạn, Diệp Huyền thừa thắng xông lên, tay trái một kiếm, lại một kiếm rơi xuống, chân khí ngưng tụ lợi kiếm, liên hoàn bảy tám lần, tám tòa tượng đá dĩ nhiên tan rã !

Liên tục bại lui.

Diệp Huyền thể như chẻ tre.

Giờ phút này ...

Sớm đã qua 30 tức .

Nhưng mà Diệp Huyền mục tiêu thực sự không phải là kiên trì 30 tức, mà là đem tám tòa tượng đá đánh lui.

“PHÁ...!”

Ầm!

Ầm!

Tám tòa tượng đá liên tiếp ngã trên mặt đất .

Hắn thắng !

Không chỉ là giữ vững được 30 tức, mà lại đánh bại tám tòa tượng đá !

Diệp Huyền có chút hít một hơi, con mắt nhìn tám tòa tượng đá trên mặt đất.

Chân lý Lục Ân kiểm thuật đệ nhất trọng đã đạt...

Nếu như người tay phải huy kiếm, đem chân khí rót vào linh kiếm ở bên trong, mà tay trái lại không làm gì cả, như vậy phải chăng cho là mình đã...

Cạn kiệt toàn lực?

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Người Nhất Định Là Heo

“Người đã lĩnh ngộ điều quan trọng Lục Ân kiểm thuật!” Khương Xảo nhìn xem Diệp Huyền, trong mắt lóe lên sắc mặt vui mừng, nói ra.

“Tốc độ này, thật sự là mắt mắt xấu hổ.” Diệp Huyền cười khò lắc đầu.

“Ta tu luyện cái này, dùng nửa năm, người là đang mừng mình hay là đang mừng ta?” Khương Xảo nhàn nhạt nhìn thoáng qua Diệp Huyền, lạnh giọng nói ra.

“...”

Diệp Huyền là thực thật không ngờ, Khương Xảo tu luyện vậy mà dùng trọn vẹn thời gian nửa năm.

Cùng Khương Xảo so với, hẳn dùng thời gian quả thực là ít.

“Ngộ tính của người tốt!” Khương Xảo lạnh giọng nói ra: “Người bây giờ đã đạt đến Phi Thiên vị thực lực, Lục Ân kiểm thuật cũng đã Nhập môn, không sai biệt lắm có thể đi tháp Thanh Đồng!”

“Tháp Thanh Đồng?” Diệp Huyền nghi ngờ hỏi.

Khương Xảo biết rõ Diệp Huyền chưa từng nghe nói đến cung Thanh Đồng, chậm rãi nói ra: “Tháp Thanh Đồng chính là tháp tu luyện lớn của Lục Ân tông, tháp này tổng cộng có sáu tầng, mỗi một tầng đều có một đại trận đá Thanh Đồng, mà càng đi thì càng khó, coi như là Cố Nguyên Cảnh cao thủ, cũng chưa chắc dám đánh cược, nhất định có thể đủ xông đến tầng cao nhất!”

“Tháp Thanh Đồng có tác dụng gì, nếu như không có chỗ tốt lời nói, ai cũng sẽ không không điều tra rõ mà xông vào đi!” Diệp Huyền hỏi.

Khương Xảo nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

“Thông minh!”

Khóe miệng hơi vênh lên, lộ ra một tia tươi cười, nói: “Tháp Thanh Đồng càng lên cao, linh khí lại càng sung túc, nói cách khác, mỗi lần đi lên một tầng, tốc độ tu luyện lại càng nhanh, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là muốn đi lên tầng cao nhất tháp Thanh Đồng, khó như lên trời!”

“Sư phó để cho ta đi tháp Thanh Đồng?” Diệp Huyền có chút khó hiểu.

“Đứng!”

Truyện được copy tại TruyenCv [.] Com

Diệp Huyền nhú mồm nói ra: “Nếu nói như vậy , ta chẳng phải là muốn ra Xảo Vũ các rồi!”

Ý tứ của Diệp Huyền rất rõ ràng .

Một khi ra Xảo Vũ các mà nói... , Phương Vân Gian cùng Vu Vị đối phó mình như thế nào là một ân số, hấn trong Xảo Vũ các , có Khương Xảo là thượng phương bảo kiếm che chở, ngược lại là không có gì đáng ngại .

Nhưng là một khi ra Xảo Vũ các mà nói... , Phương Vân Gian cùng Vu Vị có thể thuận lợi đối phó chính mình rồi .

Phải biết, Khương Xảo là không ra Xảo Vũ các đấy.

“Yên tâm, Phương Vân Gian cùng Vu Vị không dám đối phó ngươi !” Khương Xảo bình tĩnh nói .

“Không dám đối phó ta?”

Diệp Huyền nghĩ nghĩ .

“Chẳng lẽ là cùng Chung Vọng Tuyết có quan hệ?”

Nghĩ tới đây , liền kết luận xuống dưới , chỉ sợ việc này cùng với Chung Vọng Tuyết có quan hệ , thân phận của Chung Vọng Tuyết , toàn bộ Lục Ân tông đều khiếp đảm vô cùng , mà mình và Chung Vọng Tuyết có một tầng quan hệ không giải thích được, Vu Vị cùng Phương Vân Gian hoàn toàn chính xác khi không quang minh chánh đại đối phó mình .

“Sư phó để cho ta đi tháp Thanh Đồng, không phải chỉ là để cho ta đi tháp Thanh Đồng tu luyện đơn giản như vậy đi!” Diệp Huyền nghĩ nghĩ , nói ra .

“Hoàn toàn chính xác !” Truyện được copy tại T r u y e n C v (.) com

Khương Xảo chấp tay đứng đấy , dáng người uyển chuyển khiến người ta nhìn không được thêm thường , vài trắng quanh thân, diện mạo như băng tuyết , thật sự là một mỹ nhân có thể khiến người ta xúc động

“Bất quá ta cùng ngươi nói nhiều như vậy cũng không có tác dụng gì , nếu như ngươi có năng lực xông đến tầng cao nhất của tháp Thanh Đồng, như vậy ngươi tự nhiên sẽ hiểu ý tứ của ta khi cho ngươi đi tháp Thanh Đồng!” Khương Xảo nói ra: “Hiện tại ngươi mặc dù nhưng đã đem Lục Ân kiếm thuật học tập Nhập môn, có thể cũng chỉ là Nhập môn, chân lý chân chính của Lục Ân kiếm thuật, ngươi bây giờ chỉ nhìn trộm đến một góc của băng sơn !”

“Thinh sư phó chỉ rõ !” Diệp Huyền nói ra .

Khi Khương Xảo đang nói chuyện, một bả trường kiếm màu tím xuất hiện ở trong tay .

“Kiếm ý !”

“Kiếm ý?” Diệp Huyền cả kinh nói: “Chẳng lẽ Lục Ân tông kiếm pháp , là một nơi giàu có Kiếm ý kiếm thuật !”

Hắn có thể nào không sợ hãi .

Thế gian này kiếm pháp giàu có Kiếm ý kiếm thuật , ít càng thêm ít , Kiếm ý như thế nào, đó chính là cảnh giới của kiếm ý, một khi đã có ý cảnh kiếm thuật , hành văn lưu thủy , pháp nhập thiên địa !

Kiếm ý !

Ý là sao?

Ý thức của con người.

Người cùng kiếm ý thức tương liên, có thể nào không lợi hại .

Trách không được .

Trách không được năm đó Lục Ân lão tổ đã có Lục Ân kiếm thuật , lại lợi hại như thế, kiếm bên tay, đại sát tứ phương, quả thực dễ dàng !

“Ngươi phải đi vào tháp Thanh Đồng, Phương Vân Gian cùng Vu Vị không dám tùy ý động tới ngươi , trừ Cố Nguyên Cảnh, cao nhất cũng chỉ vào đến tầng thứ tư , hi vọng ngươi có thể xông đến tầng đỉnh !”

Khương Xảo lạnh giọng nói ra: “Nhớ kỹ , xông đến tầng đỉnh ! Nếu như xông đến tầng đỉnh mà nói... , ta sẽ cho ngươi một cái ngạc nhiên !”

“Kính hử?”

Diệp Huyền nhú mày suy nghĩ .

Cái gì kính hử?

Hắn biết rõ lại hỏi cũng không có ích lợi gì, chỉ sợ không vào đến đỉnh tháp Thanh Đồng... , Khương Xảo sẽ không nói cho mình .

Bất quá này tháp Thanh Đồng đến tốt cùng là địa phương nào .

Từ Cố Nguyên Cảnh trở xuống, cao nhất mới chỉ vào đến tầng thứ tư , mà tầng cao nhất là tầng sáu , hắn mới vừa tiến vào Phi Thiên vị , thân pháp , thần thức linh hồn công pháp , nửa điểm không có , làm sao có thể dễ dàng như vậy xông đến tầng thứ sáu?

Bất quá nghĩ thì nghĩ , Diệp Huyền rất nhanh sẽ bị Khương Xảo đuổi ra khỏi Xảo Vũ các , đi đến tháp Thanh Đồng.

...

Tháp Thanh Đồng Lục Ân Tông, cao tới hơn năm mươi trượng, mà mỗi một ngày đều sẽ có đệ tử Lục Ân tông tiến vào tháp Thanh Đồng, không chỉ vì trong tháp Thanh Đồng có lợi cho việc tu luyện, mà đây còn là một loại vinh dự .

Bất quá từng cái đệ tử , mỗi ngày đều chỉ có thể một lần vào tháp Thanh Đồng.

“Mạc sư huynh đi ra !”

“Mạc sư huynh đi ra !”

Lúc này, từ trong tháp Thanh Đồng có một thanh niên đi ra, thanh niên này thân hình lớn mạnh, bộ dáng lực lưỡng, hắn nhếch miệng lên , trên mặt kiêu ngạo, trong lúc từ tháp Thanh Đồng đi ra, lập tức xuất hiện một đồng lớn đệ tử mặt cười ngênh đón .

“Mạc sư huynh nhất định vào đến tầng thứ tư của Thanh Đồng Tháp đi!”

“Mạc sư huynh nhất định có thể , Mạc sư huynh được gọi là người đứng sau người giỏi nhất trong Lục Ân tông – Cố Nguyên Cảnh, xông đến tầng thứ tư của tháp Thanh Đồng, quả không dễ dàng?”

Thanh niên được gọi là Mạc sư huynh này khoát tay áo, cười nói: “Tầng thứ tư đối với ta mà nói, không hẳn là dễ dàng , ta nói rồi , lần này nhất định sẽ qua được tầng thứ tư !”

“Đúng vậy, đúng vậy , sư huynh chính là người đứng sau người giỏi nhất trong Lục Ân tông – Cố Nguyên Cảnh!”

Mạc Tam rất là hường thụ sự nịnh nọt này, tự hào cười, nói: “Các ngươi làm nhiều chăm học, nhất định sẽ có ngày được như ta !”

“Hả?”

Ngay tại lúc hắn vừa mới nói xong lời này , nhưng lại phát hiện phụ cận tháp Thanh Đồng có một người đi tới.

“Còn có ai muốn xông vào tháp Thanh Đồng?” Mạc Tam cười lạnh: “Ta vừa mới xông qua tháp Thanh Đồng, người tiến tới , không biết là đệ tử đã từng va chạm xã hội chưa!”

Diệp Huyền đánh giá nhìn bốn phía , nhìn thấy tượng tháp cao hơn mười trượng, liền có thể khẳng định đây là tháp Thanh Đồng.

Không biết ở trong đó lại ẩn chứa Huyền Cơ gì.

“Ngươi là Diệp Huyền !”

Mạc Tam liếc nhìn Diệp Huyền một cái , đột nhiên nhận ra bộ dáng Diệp Huyền, trong mắt bỗng dưng lóe lên ý trào phúng , lạnh giọng nói ra .

“Như thế nào?” Diệp Huyền ánh mắt nhìn về phía Mạc Tam, chỉ cảm thấy trong mắt tên Mạc Tam này không có thiện ý .

Điều này cũng không kỳ quái .

Khương Xảo bị toàn bộ Lục Ân tông cô lập , hắn với tư cách là đệ tử duy nhất của Khương Xảo, tự nhiên cũng liền bị Lục Ân tông cô lập lên.

Hơn nữa , một thời gian ngắn trước mình cùng Chung Vọng Tuyết lại một lần nữa gặp lại , chỉ sợ trong Lục Ân tông này không ai không biết mình .

“Ồ !”

Mạc Tam hơi híp mắt một cái , nói: “Ngươi chính là người dẫn dắt Chung tiểu thư du sơn ngoạn thủy tại Lục Ân tông – Diệp Huyền !”

Địch ý !

Lưu Trường Hải đối với hắn tốt , hắn ngày thường cũng nịnh nọt Lưu Trường Hải không ít, vì vậy trong nháy mắt của Phương Vân Gian , là đệ tử đầu tiên của Lưu Trường Hải, hắn nghe nói tên tiểu tử Diệp Huyền làm tổn hại không ít mặt mũi của người Lưu Trường Hải, trong nội tâm tự nhiên có địch ý .

Hơn nữa Diệp Huyền thân là đệ tử chính tông đầu tiên của Khương Xảo ...

Nhắc tới Khương Xảo .

Mạc Tam liếm môi một cái .

Nếu như cho hắn cơ hội ..., hắn cũng khẳng định bá nhập thành môn hạ của Khương Xảo, có thể bá nhập làm đồ đệ của một nữ nhân kiêu diễm bá mị như vậy, ai không vui?

Nhưng mà thế cục đều là như thế, Khương Xảo bị lớp nội công cao của Lục Ân tông cô lập , không ai có cách nào.

Cho nên ...

Người kinh thường đệ tử Khương Xảo, đều phải chết !

“Không được !” Mạc Tam lắc đầu , thầm nghĩ trong lòng: “Sư phó đã từng nói qua , không được giết Diệp Huyền , coi như là chữ bói ..., cũng phải tìm được lý do nào đó !”

Diệp Huyền căn bản một chút cũng không thêm đề ý đến Mạc Tam

“Ngươi muốn đi vào tháp Thanh Đồng?” Mạc Tam khinh miệt liếc nhìn Diệp Huyền.

Diệp Huyền như trước không nói gì, đi đến cửa tháp Thanh Đồng .

Mạc Tam ha ha cười nhạo nói: “Tư chất ngươi bình thường , còn muốn vào tháp Thanh Đồng, đừng để tượng đá bên ngoài Thanh Đồng Các làm cho gãy tay gãy chân, ha ha ha !”

Một đồng đệ tử bên cạnh cũng cười lên ha ha .

Mạc Tam thầm nghĩ trong lòng, phần nộ đi, nổi giận đi, nếu như nội tâm hắn then quá hoá giận , không nói hai lời hướng của bọn hắn vọt lên , bọn họ sẽ nhục nhã Diệp Huyền một phen, vừa hay có lý do .

Nhưng mà ...

Sau một khắc Mạc Tam liền sững sờ .

Diệp Huyền ngay cả liếc cũng không liếc hắn , trực tiếp đi đến .

“Hừ, ta cho ngươi biết , với tư chất này của ngươi , nếu như có thể xâm nhập vào tầng thứ ba của tháp Thanh Đồng , ta chính là heo , nếu như ngươi xông không đến , ta chắc chắn là ông nội ngươi !” Mạc Tam ôm bụng , ha ha cười nói .

Lúc này , Diệp Huyền dừng bước .

Hắn đột nhiên xoay người lại , nhìn về phía Mạc Tam , nói ra: “Ngươi nhất định là heo !”

Lời này vừa nói xong, hắn đi vào tháp Thanh Đồng.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chẳng Lẽ Hắn Là Thiên Tài.

Xâm nhập đến tầng nào của Thanh Đồng tháp, tầng đó sẽ tản mát ra ánh sáng màu đỏ, đại biểu cho người bên trong đã xâm nhập đến tầng đó.

Mà khi Diệp Huyền tiến vào tầng thứ nhất, tầng thứ nhất lập tức ánh sáng màu đỏ sáng lên chói mắt.

Mạc Tam bỗng dừng sững sờ, chợt tự cười lạnh nói: “Tiểu tử này còn có thực lực như thế, có thể xông qua Thanh Đồng tháp ?”

Diệp Huyền tư chất bình thường, đã có không ít người biết rõ.

Ngày đó Diệp Huyền bị Vu Vị kiểm tra tư chất, thì là tư chất bình thường, miễn cưỡng qua cửa, vốn nên là xếp vào ngoại môn, có thể làm nên thành tựu gì ?

Hắn cùng một vài tên đệ tử Cổ Nguyên cảnh dưới lời Phương Vân Gian, mới xông đến tầng thứ tư, Lục Ân tông, có thể tiến vào nội môn, đều cũng có chút ít thiên phú tu luyện, có thể xông đến tầng thứ ba, vẫn là rải rác.

Một gia hỏa tư chất bình thường như Diệp Huyền, xông đến tầng thứ ba, làm sao có thể ?

Mạc Tam Xùy~ cười một tiếng, thầm nghĩ trong lòng: “Diệp Huyền này, xông không đến tầng thứ ba, phải hung hăng nhục nhả hắn !”

“Đó là khẳng định !”

Bên cạnh một đám đệ tử đều là ha ha cười nói.

Diệp Huyền tiến vào tầng thứ nhất của Thanh Đồng tháp.

Con mắt đánh giá bốn phía một cái.

“Cái này là Thanh Đồng tượng đá !” Diệp Huyền phát hiện một tòa tượng đá cầm kiếm.

Bất quá, sau một khắc, hắn tự sinh lòng nghi hoặc, lẩm bẩm: “Thanh Đồng tượng đá này, tại sao cùng tám tòa tượng đá mà sư phó dùng để huấn luyện Lục Ân kiếm thuật cho ta lại giống nhau như thế, bộ dạng đều không kém bao nhiêu !”

Khi hắn nghiên cứu tám tòa tượng đá.

Mà tầng thứ nhất của Thanh Đồng tháp, cũng chỉ có một tòa tượng đá.

Tượng đá cầm kiếm dường như đã phát hiện Diệp Huyền đến.

Cặp mắt của nó lóe ra ánh sáng màu đỏ, trên người khôi giáp rầm rầm rung động, thoáng cái xoay người lại, xem hình thể to bự, tốc độ lại không có chút chậm chạp.

Tiếng gió vang lên .

Diệp Huyền có chút lui ra phía sau một bước.

Trước tiên dò xét thực lực tượng đá này trước đã.

Tượng đá một kiếm hướng phía Diệp Huyền đâm tới.

“Tốc độ cùng tám tòa tượng đá trong huấn luyện đồng dạng !” Diệp Huyền ngưng tụ lại lòng mảy .

Hắn nghĩ.

Tượng đá trong Thanh Đồng tháp này, phải hay không cùng tám tòa tượng đá kia giống nhau !

Nếu như là giống nhau như đúc...

Tám tòa tượng đá hắn kia đánh bại.

Một tòa tượng đá...

Hắn há có thể sợ hãi ?

“Buông tay !”

Diệp Huyền lui ra phía sau, nhanh nhẹn như thỏ, nháy mắt khi thân hình thối lui, chân phải thoáng chốc rơi xuống đất, lại một chuyển, phát tay một cái, tay trái ầm ầm hình thành khí kiếm, tránh được truy kích, hướng phía tượng đá liền hoàn đánh tới !!

Tay phải thực kiếm !

Tay trái khí kiếm !

Cũng không có đơn giản như vậy !

Diệp Huyền tại bên trong tám tòa tượng đá linh ngộ nhập môn của Lục Ân kiếm thuật, chính là căn cứ vào từng bước sát cơ của tám tòa tượng đá, mà linh ngộ ra một bộ thuần sát kiếm không chệch vào đâu được, đây cũng là Lục Ân kiếm thuật nhập môn, phải bên trong tám tòa tượng đá mới có thể linh ngộ ra được.

Mà trong lúc đó, Diệp Huyền đối với vận dụng chân khí có thể nói là thăng liền vài cấp độ, so với tu luyện một bản công pháp gì đó muốn mạnh hơn rất nhiều.

“Coong!”

Kiếm như là chém vào một tấm kim loại siêu cứng.

Muốn đánh bại tượng đá này, nhất định phải đánh trúng trung tâm điểm đỏ.

Muốn đánh trúng trung tâm điểm đỏ ở thân thể tượng đá, chuyện không phải dễ dàng như vậy, kiếm thuật của tượng đá cao minh cực kỳ, công thủ hoàn mỹ không nói, đó cũng là ứng dụng tự nhiên, Diệp Huyền lúc tu hành Lục Ân kiếm thuật, có thể nhìn ra được.

Bắt quá...

Tượng đá này kiếm thuật cao minh.

Cũng không có Lục Ân kiếm thuật cao minh.

Diệp Huyền liên tục công bảy tám lần, dĩ nhiên xác định thực lực của tượng đá, cùng tám tòa tượng đá kia giống như đúc.

Coong!

Tây Bình kiếm, đâm vào trung tâm thân thể tượng đá.

BA~ !

Cầm kiếm tượng đá thân thể cứng ngắc lại, cả người đứng yên tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Tầng thứ nhất, qua !

OÀ..ANH!

Tầng thứ hai mở ra.

Sau một khắc, Diệp Huyền một cước bước ra, tiến nhập tầng thứ hai.

Thanh Đồng tháp tầng thứ hai, lập tức sáng lên ánh sáng màu đỏ.

“Sur huynh , tầng thứ hai sáng lên ánh sáng màu đỏ !”

Ở bên ngoài tháp, một người đệ tử hô lớn.

“Hô cái gì mà hô, người cho rằng ta nhìn không thấy sao ?” Mạc Tam vẻ mặt vẻ lo lắng, thanh âm trầm thấp, hẳn tự nhiên thấy được Thanh Đồng tháp tầng thứ hai đã sáng lên ánh sáng.

“Hừ, xông đến tầng thứ hai tính là gì, tầng thứ hai hẳn khẳng định thất bại, chờ xem !”

Mạc Tam lạnh giọng nói ra.

“Mạc sư huynh, trong Thanh Đồng tháp có người ?”

Đúng lúc này, lại một giọng nói vang lên.

“Nguyên lai là Dương Lệ sư đệ !” Mạc Tam nhìn thoáng qua người đến, cổ ra vẻ tươi cười, nói ra.

Người đến, đúng là trước kia một thời gian ngắn, tiến về Xảo Vũ các nhục nhả Diệp Huyền, chính là Dương Lệ.

Giờ phút này Dương Lệ khí tức cùng trước một thời gian ngắn có chút bất đồng, tựa hồ là tiến nhập Phi Thiên vị.

Mạc Tam nao nao, chợt vỗ vỗ bả vai Dương Lệ, neho mắt lại, nói : “Dương Lệ sư đệ đã tiến nhập Phi Thiên vị, không tệ không tệ !”

Trong nội tâm thì là thâm hận.

“Đương Lệ này cũng tiến nhập Phi Thiên vị, hiện tại đến xông Thanh Đồng tháp, chẳng lẽ là tự nhận là có thể xông qua tầng thứ tư, đoạt danh tiếng của ta ? Hừ, mới vừa tiến vào Phi Thiên vị, tư chất cho dù như thế nào cũng không thể, hơn phân nửa là do may mắn !”

Đương Lệ hiển nhiên cùng Mạc Tam quan hệ cũng không phải là tốt, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Nào dám so sánh với sư huynh!”

“Hả?”

Đúng lúc này, Đương Lệ đột nhiên chau mày.

Mạc Tam trong nội tâm cũng lộp bộp một cái.

Bởi vì ...

Ánh sáng màu đỏ tại Thanh Đồng tháp tầng thứ hai đã biến mất, ngay sau đó, ánh sáng màu đỏ tại tầng thứ ba sáng lên.

Điều này đại biểu lấy ——

Diệp Huyền đã xâm nhập tầng thứ ba !

“Làm sao có thể !”

“Hắn làm sao có thể xâm nhập tầng thứ ba !”

Mạc Tam trừng lớn hai mắt.

Không chỉ có là Mạc Tam.

Vài người đệ tử khác cũng thoáng chốc sửng sờ.

Thanh Đồng tháp tầng thứ ba sáng lên, tự đại biểu có người xâm nhập tầng thứ ba, càng là đại biểu cho Diệp Huyền đã xâm nhập tầng thứ ba !

“Điều đó không có khả năng !”

Sắc mặt Mạc Tam lập tức biến thành tái nhợt, giờ phút này hắn hận tìm không được một cái lỗ để chui vào .

Thanh Đồng tháp tầng thứ ba sáng lên.

Không phải Diệp Huyền xâm nhập tầng thứ ba, vậy là ai xâm nhập tầng thứ ba?

Phải biết, mới vừa rồi hắn đã từng nói qua, nếu như Diệp Huyền xông qua tầng thứ ba, hắn chính là heo, vốn tưởng rằng Diệp Huyền vô luận như thế nào đều khó có khả năng xông đến tầng thứ ba, một cái tư bình thường, làm sao có thể vượt qua nhân vật thiên tài được Lục Ân tông bồi dưỡng như hắn !

“Hừ, bất quá là mới xông qua tầng thứ ba, cùng ta so sánh, kém xa, hôm nay phải nghĩ biện pháp nhục nhã hắn một chút, nếu không ta còn mặt mũi nào mà tồn tại !” Mạc Tam trong nội tâm nghiêng răng nghiêng lợi, Diệp Huyền có thể nói là đem mặt mũi của hắn tổn hại một sạch sẽ, hắn há có thể tha thứ cho đối phương.

Đương Lệ nhìn thấy tầng thứ ba sáng lên, trong lòng cũng lập tức kinh ngạc, nói: “Là ai xông qua tầng thứ ba ?”

“Là Diệp Huyền !” Mạc Tam vẻ mặt âm trầm.

“Cái gì !”

...

Trong Thanh Đồng tháp.

“Tầng thứ ba có bốn tòa tượng đá !” Diệp Huyền đánh giá liếc xem tầng thứ ba.

Tầng thứ nhất có một tòa.

Tầng thứ hai thì là hai tòa.

Tầng thứ ba là bốn tòa.

“Ta tu luyện Lục Ân kiếm thuật, đánh bại là tám tòa tượng đá, tầng thứ ba chỉ có bốn tòa tượng đá, như trước không có gì uy hiếp !” Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm nghĩ tới.

Bốn tòa tượng đá cùng tám tòa tượng đá so sánh, tự nhiên chênh lệch.

Đơn giản cực kỳ.

Bốn tòa tượng đá phát hiện Diệp Huyền.

Mà Diệp Huyền cũng sau đó một khắc, vận hành chân khí, tay trái khí kiếm, tay phải thực kiếm, sát nhập vào trong đó.

Trăm tức về sau.

Thanh Đồng tháp tầng thứ ba ánh sáng màu đỏ dập tắt, ngay sau đó, tầng thứ tư sáng lên.

Tầng thứ ba, qua !

Ngay sau đó !

Diệp Huyền...

Xâm nhập tầng thứ tư.

“Cái này tầng thứ tư cùng sở hữu sáu tòa tượng đá !” Diệp Huyền con mắt quét qua.

Không có uy hiếp !

Rất nhanh...

Diệp Huyền tự xông qua tầng thứ tư !

Tiến vào tầng thứ năm !

“Chuyện này. ...”

“Không có khả năng !”

“Ánh mắt ngươi nhìn lầm rồi !”

“Tầng thứ năm sáng lên !”

“Ánh mắt ta nhất định là hư rồi, sư huynh nói rất đúng, Diệp Huyền chỉ là Phi Thiên vị, làm sao có thể còn mạnh hơn Mạc sư huynh, xâm nhập tầng thứ năm?”

Đoàn người Mạc Tam chấn động vô cùng !

Diệp Huyền xông tầng thứ nhất tốc độ tương đối mà nói phải chậm hơn rất nhiều, nhưng lúc xâm nhập tầng thứ hai về sau, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, 30 tức qua tầng thứ hai, trăm tức qua tầng thứ ba, lại trăm tức nữa, tự xông qua tầng thứ tư, hiện tại dĩ nhiên tiến nhập tầng thứ năm !

Cổ Nguyên cảnh phía dưới.

Không ai có thể tiến vào tầng thứ năm

“Chẳng lẽ ... hần là thiên tài?”

Mạc Tam chợt nhớ tới, vội vàng hét lớn: “Còn đứng ngây đó làm gì, chạy nhanh đem việc này nói cho sư phó !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thuấn Sát Kiếm Ý.

“Tầng thứ năm, có tám tòa tượng đá !” Diệp Huyền nheo mắt lại, nhú mày nhìn tám tòa tượng đá.

Cùng tám tòa tượng đá Khương Xảo dùng để huấn luyện cho hần, giống như đúc, đoán chừng năm đó Lục Ân tông Lão tổ muốn lấy cái Thanh Đồng tháp này để cho đệ tử Lục Ân tông tu luyện Lục Ân kiếm thuật, nhưng đáng tiếc pháp môn tu luyện Lục Ân kiếm thuật lại ở trong tay Khương Xảo, dù

sao Lục Ân kiếm thuật vốn không thuộc về Lục Ân tông !

“Nếu như chỉ có tám tòa tượng đá mà nói... vậy cũng không thành uy hiếp !”

“Đến đây đi !”

Tám tòa tượng đá đã xuất thủ.

Phối hợp thỏa đáng.

Trong vòng ba bước, đã hoàn toàn đem đường lui của Diệp Huyền lấp bịt, mỗi một bước, mỗi một kích đều là chí mạng, Diệp Huyền tin tưởng, nếu như tượng đá này cầm trong tay kiếm thật mà nói... nội môn đệ tử Lục Ân tông, không biết đã chết bao nhiêu.

Bất quá...

Diệp Huyền đã sớm quen thuộc hướng tấn công của tượng đá.

Mà hấn cho tới bây giờ đều không có tính toán lui ra phía sau.

Vẫn luôn là ...

Lấy giết chóc ngăn giết chóc !

Dùng công đối công !

Cái này Lục Ân kiếm thuật kỳ diệu vô cùng, mà lại là nhanh đến mức cực hạn, một kiếm hiện lên, chỉ thấy lại tàn ảnh !

Nhất là khí kiếm ở tay trái.

Càng là quỷ dị cực hạn !

“Phá cho ta !” Diệp Huyền hét lớn một tiếng !

Rầm rầm rầm rầm!

Tám tòa tượng đá, ầm ầm lui ra phía sau !

Diệp Huyền một kiếm đảo qua, phân biệt đâm vào điểm đỏ ở trên thân thể tám tòa tượng đá, tám tòa tượng đá lập tức dừng lại ngay tại chỗ, thân thể cương cứng .

“OÀ..ÀNH!”

Tầng thứ sáu.

Tầng cao nhất, dĩ nhiên mở ra.

Trách không được.

“Trách không được sư phụ để cho ta tới Thanh Đồng tháp, nguyên lai Thanh Đồng tháp này đối với ta căn bản không có uy hiếp, Lục Ân lão tổ lưu tháp này ý là để cho Lục Ân tông tu luyện Lục Ân kiếm thuật, nhưng đáng tiếc Lục Ân kiếm thuật lại nằm trong tay sư phụ ta, mà ta vừa vận học được Lục Ân kiếm thuật, tám tòa tượng đá này đối với người khác mà nói, mọi cách gian nan, nhưng mà với ta mà nói, thoải mái mà không thể lại nhẹ nhõm hơn !”

Diệp Huyền bật cười lớn .

Lắc đầu, tiến nhập tầng thứ sáu .

“Không biết tầng thứ sáu, sẽ có cái gì !”

Phía trước, chính là tầng cao nhất .

Diệp Huyền một cước bước ra, tiến nhập tầng thứ sáu Thanh Đồng tháp.

...

Ánh sáng màu đỏ tầng thứ năm dập tắt, thoáng chốc qua đi, tầng thứ sáu sáng lên ánh sáng màu đỏ chói mắt, mà thời điểm ánh sáng màu đỏ sáng lên, Mạc Tam, Dương Lệ, cùng vài người đệ tử, lại một lần nữa lộ ra ánh mắt khiếp sợ, càng lớn hơn không biết bao nhiêu !

“Hắn tiến nhập tầng thứ sáu?”

“Tầng thứ sáu là tầng cao nhất nữa !”

Mới vừa rồi còn cười nhạo Diệp Huyền, Mạc Tam càng là sắc mặt xanh tím khó phân.

“Không có khả năng !”

“Tuyệt đối không có khả năng !”

Cái này Diệp Huyền làm sao có thể so với hắn còn muốn lợi hại hơn !

Tầng thứ sáu !

Trong mắt hắn chính là cấp độ xa không thể chạm !

Tức giận.

Không thể tin được !

...

“Tại đây ...”

Diệp Huyền tiến nhập tầng thứ sáu, lại phát hiện tầng thứ sáu này dĩ nhiên là trống rỗng.

Hắn vốn cho rằng tầng thứ sáu hẳn là tầng khó khăn nhất, nhưng thời điểm tiến vào, lại phát hiện tầng thứ sáu không có nửa điểm bóng dáng của tượng đá.

“Hà?”

Một cổ sát ý mãnh liệt đập vào mặt.

Sát ý ...

Lập tức !

Diệp Huyền lấy tay che mắt.

“Hào cường sát ý !”

Tinh ý nhìn lại .

Diệp Huyền dần dần buông tay ra, hai mắt men theo sát ý, trên vách tường, chỉ thấy vách tường này thỉnh linh xoay tròn một hồi, khi xoay tới giới hạn, bỗng xuất hiện một bức tranh.

Một bức tranh, một mỹ phụ cầm kiếm.

Cầm kiếm ...

Dồn thẳng sát ý vào người.

Một bức tranh vẽ, để cho Diệp Huyền phảng phất tới gần tử vong, tựa hồ một sát na kia, đại môn địa ngục dĩ nhiên gần trong gang tấc, khí tức trong đó, thật là kinh khủng.

Mồ hôi chảy ròng !

Hồi lâu.

Diệp Huyền tay che ngực, nỗ lực bình phục !

“Nữ nhân này ...” Diệp Huyền nhìn xem mỹ phụ trên bức tranh.

Chân mày hơi nhíu lại.

Nữ nhân này, cho dù tuổi đã cao, nhưng như cũ vẫn tuyệt hân như sương, trên mặt lạnh như băng không thể nhìn gần, khuôn mặt như hoa, yên nhiên bé nguyệt.

Nhưng... cũng không phải là là trọng yếu nhất.

Quan trọng nhất là, nữ nhân này, bộ dáng sắc mặt, đúng là cùng Khurong Xảo có bảy tám phần tương tự .

Cực kỳ giống !

“Giống như !”

Diệp Huyền nao nao.

Đích xác rất giống.

Tuy nhiên biết rõ hai người này thực sự không phải là một người, nhưng khi nhìn lần đầu tiên, như trước làm cho người ta có một cảm giác hai người như một.

“Bức tranh này ...”

Diệp Huyền trong nội tâm suy nghĩ.

Hắn một mực nghi hoặc, Khurong Xảo để cho mình đi tới Thanh Đồng trong tháp, rốt cuộc là muốn gì ? Mà Khurong Xảo lại nói, đợi tới khi mình đi tới được tầng cao nhất của Thanh Đồng tháp, hết thảy sẽ sáng tỏ, mục đích Khurong Xảo để cho mình đi tới nơi này, rõ ràng chính là vì bức tranh mỹ phụ cầm kiếm này.

” Ở bên trong bức tranh này, ẩn chứa cái gì?”

Diệp Huyền không nháy mắt một cái, hết sức chăm chú nhìn về phía bức tranh.

Càng xem càng nhập thần.

Phảng phất có được đồ vật vĩnh viễn hấp dẫn lấy hắn.

Một hơi .

Hai hơi.

Ba hơi.

Thời điểm này.

Linh hồn Diệp Huyền phảng phất bị một đôi tay vô hình tràn ngập sát ý lại có một chút ám áp giữ chặt, thoáng cái kéo vào bên trong bức tranh, về sau, Diệp Huyền đơn độc cảm giác linh hồn của mình tựa hồ đang dung nhập vào trong bức tranh, không cách nào tự kiềm chế .

“Đây là cái gì ...”

Diệp Huyền đồng tử hơi co rút lại.

“Đây là ...”

“Kiếm ý !”

Kiếm ý !

Kiếm ý rất mạnh !

Một bức họa, một nữ nhân, một thanh kiếm.

Kiếm ý lạnh lẽo, nhưng lại khiến cho Diệp Huyền khó có thể chịu được.

“Đây là cái gì kiếm ý !” Diệp Huyền nhíu mày, trong nội tâm suy nghĩ.

Thế gian này có rất nhiều kiếm ý, từng kiếm tu, tạo nghệ đối với kiếm ý đều có thập phần cao thâm, mà kiếm ý của bọn họ thì là bất đồng, cái này tựa phảng phất, mỗi người, đều có một con đường, mà kiếm ý, cũng là như thế.

“Ta nếu như có thể nói ra tên kiếm ý này, như vậy là ta có thể lĩnh ngộ ra !”

Diệp Huyền đầu óc linh hoạt vận chuyển, rất nhanh sẽ nghĩ ra ý nghĩa bức tranh này.

Bức tranh này miêu tả là một kiếm ý rất mạnh, kiếm ý đang vẽ ở bên trong, mà người ở Thanh Đồng tháp, có thể hay không lấy đi, chính là một chuyện khác.

Diệp Huyền cảm giác được, đều muốn lấy đi kiếm ý này, nhất định phải tu luyện Lục Ân kiếm thuật đệ nhất trọng, cũng chính là Lục Ân kiếm thuật nhập môn !

Hắn suy đoán, kiếm ý này cùng Lục Ân kiếm thuật có liên hệ, hơn phân nửa, nữ tử cầm kiếm này, chính là mẫu thân của Khương Xảo, nói cách khác, hai người làm sao có thể giống nhau như thế ?

“Chẳng lẽ mẫu thân của Khương Xảo chính là trි chủ của Bách Hoa Tri đã chết, cũng là người sáng lập ra Lục Ân kiếm thuật ?”

Diệp Huyền phi tốc suy nghĩ.

Sau một khắc, lắc lắc đầu.

Hắn biết rõ, mình bây giờ không nghĩ những thứ này.

“Đệ nhị trọng tên là Tả thủ ảnh, nghe sư phụ nói, đệ nhị trọng còn có một cái tên khác, chính là thuần sát kiếm, nhất định phải bản thân lĩnh ngộ ra kiếm ý Lục Ân kiếm thuật, mới có thể học tập đệ nhị trọng !” Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm nghĩ tới .

...

“Cái gì, người Diệp Huyền xâm nhập tầng thứ sáu Thanh Đồng tháp !” Phương Vân Gian quá sợ hãi, chột từ trên ghế đứng lên .

“Sư phó ... điều là thật ạ !” Người đệ tử kia kinh hoảng, vội vàng nói.

Phương Vân Gian lại cũng không thể ngồi nữa, nắm chặt hai đấm, trầm giọng nói: “Ta nhìn sai rồi, ta nhìn sai rồi ah. Ta vậy mà cho cho Khương Xảo một thiên tài, còn là một thiên tài vô cùng lợi hại. Thời gian ngắn như vậy, từ Khí vị đến Phi Thiên vị, nếu không như thế, sao có thể xâm nhập Thanh Đồng tháp tầng thứ sáu !”

“Trách không được !”

“Trách không được Khương Xảo che chở hắn !”

“Thiên tài như thế , há có thể không che chở !”

“Sư phụ, này ... cảnh tượng đó?”

Phương Vân Gian vẻ mặt vẻ lo lắng, thấp giọng quát: “Không dễ dàng như vậy, cảnh tượng đó, ta ở trong Lục Ân tông, không một người lĩnh ngộ, hắn làm sao có thể dễ dàng như vậy lĩnh ngộ, mà ngay cả lão phu lĩnh ngộ không được. hắn, tuyệt đối không có khả năng, để hắn xâm nhập tầng thứ sáu đi, ta ngược lại muốn xem xem hắn có bản lĩnh gì !”

Hắn không biết là ...

Cảnh tượng đó, chỉ có người tu luyện Lục Ân kiếm thuật, mới có thể lĩnh ngộ.

“Người nhớ kỹ, tốt nhất đem Diệp Huyền chọc tức, hắn không ra tay, chúng ta nhất định không ra tay, nếu không cái kia chính là muốn tìm Chung tiểu thư, nhớ kỹ !

“Đệ tử ghi nhớ trong lòng !”

...

Diệp Huyền đang ở Thanh Đồng tháp tầng thứ sáu, hắn đã sớm sáp nhập vào trong bức tranh này.

Một bức tranh, một kiếm ý !

“Đây không chỉ là Sát!”

Diệp Huyền khẽ nhíu mày.

Sát ý rất mạnh.

Nhưng trong kiếm ý, không chỉ là giết.

Mà là ——

“Thuần gian sát ý !”

“Hoàn toàn chính xác, giết, chỉ cần trong nháy mắt là được rồi, nếu như trong nháy mắt đó không thể giết được mà nói, như vậy về sau, lại có ích lợi gì ?”

“Ta hiểu được !”

“Kiếm ý này...”

“Gọi là Thuần sát kiếm ý !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Người Muốn Chạy?

Kiếm ý này, gọi là Thuần Sát kiếm ý!

Thuần sát ...

Lập tức chi sát !

Thuần Sát kiếm ý này , chính là Kiếm ý của Lục Ân kiếm thuật, năm đó chủ trì Bách Hoa Trì lưu lại bức tranh này, chính là vì dùng hình ảnh để cho hậu nhân có thể lĩnh ngộ Thuần Sát kiếm ý, do đó càng thêm dễ dàng ngộ ra chân lý thứ hai trong Lục Ân kiếm thuật, mà Diệp Huyền thì thành công lĩnh ngộ ra cái Thuần Sát kiếm ý này!

Kiếm ý .

Chính là một cỗ ý cảnh .

Diệp Huyền mở hai mắt ra , lĩnh ngộ ra Thuần sát kiếm ý , hẳn cảm giác bản thân đã không có cách nào cảm nhận được biến hóa , đánh giá và xem xét cẩn thận sự biến hóa là điều rất khó.

“Hả?”

Đúng lúc này .

Diệp Huyền đột nhiên sững sờ .

Trong tấm hình mỹ phụ cầm kiếm, đột nhiên xuất hiện một ánh sáng bạc, ánh bạc này từ trong tấm hình bay ra , chỉ một thoáng xẹt qua không khí , trong nháy mắt khắc sâu vào tâm Diệp Huyền.

Diệp Huyền cảm giác trong cơ thể truyền đến từng đợt nóng hừng hực, tựa hồ trong cơ thể có một đám cháy lớn, nước không diệt được !

Ánh sáng kia không biết là vật gì .

Đi vào tâm, sau một khắc, xuyên vào thể nội, thoáng cái chạy vào trong Khí vị .

“Xảy ra chuyện gì !”

Nhanh !

Ánh sáng ấy quá là nhanh .

Nhanh đến Diệp Huyền căn bản không kịp phản ứng!

“Khí vị của ta !” Diệp Huyền nhú mày , hẳn không biết cái ánh sáng bạc từ trong tấm hình này là phúc hay họa với chính hắn.

Vội vàng quan sát lại Khí vị trong cơ thể.

“Khí vị của ta !!”

Diệp Huyền đột nhiên vui vẻ .

Đúng.

Chính là vui mừng .

Là kinh hi .

Hắn phát hiện , Khí vị của mình, đã có sự thay đổi lớn !

Muốn đi vào cảnh giới Cổ Nguyên, Khí hải là chìa khóa.

Cổ Nguyên là sao?

Nguyên khí .

Cổ Nguyên chính là chân khí ổn trọng rắn chắc trong khí hải, khí vị sinh ra chân khí, thời gian tu hành càng dài , chân khí lại càng phát bành bạc , mà đợi đến đạt tới thời điểm nhất định, nhất định chân khí phải ổn trọng rắn chắc , một khi đem chân khí trong cơ thể hoàn toàn vững chắc lại, chân khí trên cơ thể người tự hình thành hải dương, lúc kia , chính là đến cảnh giới Khí Hải

Năm Huyền Vị , cảnh giới Cổ Nguyên, cảnh giới Khí Hải!

Hắn hiện tại biết ba cấp độ.

Trong mắt hắn , Khí Hải chính là truyền thuyết !

Mà ánh sáng vừa rồi, khi tiến vào Khí vị của hắn, đúng là trợ giúp hắn vững chắc chân khí, để hắn tiến vào trụ cột cảnh giới Cổ Nguyên

“Ánh sáng này đúng là giúp ta tiến vào trụ cột cảnh giới Cổ Nguyên, như vậy , không biết giúp ta giảm bớt bao nhiêu thời gian tu luyện !” Diệp Huyền có thể nói là vừa mừng vừa sợ .

Lần đến tháp Thanh Đồng này, hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn .

Khương Xảo để cho hắn đi vào Thanh Đồng tháp bốn, thực sự không phải là để cho hắn tu luyện ở Tháp Thanh Đồng, mà là để cho hắn ở đây lĩnh ngộ ra Thuần Sát kiếm ý, hơn nữa , còn có đạo ánh sáng kia, giúp hắn tiến vào trụ cột cảnh giới Cổ Nguyên!

“Lĩnh ngộ ra Thuần sát kiếm ý , ta chỉ cần cố gắng tìm hiểu chân lý thứ hai của Lục Ân kiếm thuật, tu luyện thành công Tả thủ ảnh thuần sát kiếm, là chuyện sớm hay muộn , hơn nữa ta hiện tại đã tiến vào trụ cột cảnh giới Cổ Nguyên ...” Diệp Huyền tự lầm bầm .

“Nên đi ra rồi !”

Sau một khắc, hắn đứng dậy, đi ra tháp Thanh Đồng.

...

Lúc ra khỏi tầng sáu tháp Thanh Đồng cũng là lúc ánh sáng ở tầng thứ sáu dập tắt.

“Tên Diệp Huyền này vậy mà lại xông qua tầng thứ sáu!” Dương Lệ nói ra .

Mạc Tam mặt mày âm trầm, cắn răng nói: “Hừ, xông qua tháp Thanh Đồng, không có nghĩa là thực lực mạnh !”

Rất nhanh, Diệp Huyền liền từ Thanh Đồng trong tháp đi ra .

Diệp Huyền nhìn thoáng qua mọi người ngoài tháp Thanh Đồng, lại nhìn về phía Mạc Tam, lắc đầu , không nói gì .

Hắn trêu chọc người, nhưng mà Mạc Tam tự rước lấy nhục , hắn cũng không có cách nào .

Vừa rồi Mạc Tam nói, nếu như mình xông qua tầng thứ ba, vậy hắn chính là heo .

Vậy khẳng định chính là heo !

Hắn không nói gì , nhưng ở trong mắt Mạc Tam chính là sỉ nhục .

Mạc Tam hiện tại có thể nói là phi thường nổi giận, chứng kiến Diệp Huyền liếc qua mình, lập tức giận dữ , nói: “Diệp Huyền , ngươi nghĩ đến ngươi xông qua Thanh Đồng tháp tầng thứ sáu , đừng cho là thực lực ngươi lợi hại không ai bì nổi, ta liền muốn cho biết rõ biết rõ , người nào là người không chọc nổi !”

Mạc Tam cũng nhịn không được nổi lửa giận trong lòng .

Thẹn quá hoá giận, vỗ túi trữ vật, một thanh lợi kiếm xuất hiện ở trong tay !

Hắn vốn là muốn làm Diệp Huyền tức giận, lại tuyệt đối không ngờ rằng, kết quả là, hắn không nhịn được trước...mà bắt đầu !

Dương Lệ xem xét Mạc Tam xuất thủ, cũng âm thầm nhìn thoáng qua Diệp Huyền, cười lạnh nói: “Diệp Huyền, người bái nhập làm môn hạ của Khương Xảo, một mực vẫn không có cơ hội thu thập người, mọi lần có Khương Xảo ở, ta hôm nay thật muốn nhìn, hôm nay còn ai che chở người!”

Trong lòng của hắn một mực thầm hận.

Khương Xảo là mỹ nhân của Lục Ân Tông.

Mà Diệp Huyền nhưng lại đã nhận được sự chở che của Khương Xảo.

Vào!

Hai đại cao thủ Phi Thiên vị đồng loạt ra tay.

Diệp Huyền lòng mảy mui lại, giờ kiếm Tây Bình lơ lửng, hắn không chế, tay phải nắm lấy chuôi kiếm Tây Bình.

Lấy khí điều khiển kiếm.

Coong!

Giao hưởng!

Một đám đệ tử chứng kiến Mạc Tam cùng Dương Lệ cùng Diệp Huyền đánh đập tàn nhẫn, cũng không nói hai lời, nguyên một đám đều xuất ra kiếm, hướng phía Diệp Huyền giết tới.

“Ngoại trừ Mạc Tam cùng Dương Lệ, những đệ tử khác đều không tạo thành uy hiếp!” Diệp Huyền thầm nghĩ đến.

Hắn không sợ nhất cái gì?

Không sợ nhất đúng là vây công.

Tám tòa tượng đá cầm kiếm vây công, cái kiểu tiến công này đến tột cùng lưu lại không ít sơ hở, mười mặt tám hướng, tám tòa tượng đá chiếm cứ tám phương.

Theo tám phương Tiến công, từng bước sát cơ, Diệp Huyền đều có thể cam đoan không bị thua, mà lại còn có thể đánh bại tám tòa tượng đá, há lại có thể sợ hãi vây công!

Hướng chi.

Mấy đệ tử này làm sao bằng tám tượng đá cầm kiếm ác liệt công kích.

Diệp Huyền y đạo tinh xảo, đối với huyết vị con người hiểu rõ rất nhiều, kinh nghiệm chiến đấu tuy không nhiều, nhưng mà so sánh với những đệ tử này mà nói, kinh nghiệm của hắn có thể nói là lão thành hơn rất nhiều.

Hơn nữa...

Còn có Kiếm ý!

Diệp Huyền nhắm hai mắt lại.

Tây Bình kiếm, chém.

Nhanh!

Lục Ân kiếm thuật, sát thương mạnh nhất kỳ thật thực sự không phải là Tay Phải Thực Kiếm, mà là tay trái khí kiếm, nhưng đối phó với những đệ tử này, khí kiếm căn bản không dùng được.

Tay trái khí kiếm mới là căn nguyên của kiếm ý.

Đồng dạng cũng là lá bài tẩy của hắn!

Bất giác trước bất vua!

Mạc Tam ngược lại vận dụng chân khí phi phạm, Thanh Ly kiếm pháp có thể nói rất tuyệt, kiếm đòn thẳng vào nhược điểm của Diệp Huyền, nếu là người thường đã sớm không thở nổi!

Nhưng là...

Diệp Huyền cầm kiếm Tây Bình, một kiếm hiện lên, kiếm kia nhanh kinh người, chỉ cảm thấy một kiếm đi qua, phá đi mấy bộ chiêu số của Mạc Tam,

dùng một kiếm đoạn đi tất cả chiêu thức của hắn, lại một kiếm, đi về phía Mạc Tam.

Thuấn sát như thế nào?

Ngay trong nháy mắt này .

Kiếm quang xẹt qua !

Lóe lên một cái rồi biến mất !

Mạc Tam nhảy lên không, đứng trên tầng trời thấp, hắn muốn trở tay đánh trả .

Sau đó một khắc, hắn chỉ cảm thấy trước mặt một hồi gió mát đập vào mặt, lúc bình tĩnh lại, cái cổ xuất truyền đến một trận xúc cảm lạnh lạnh.

Nhanh !

Diệp Huyền đã lĩnh ngộ Thuấn Sát kiếm ý, cả hai căn bản không cùng đẳng cấp !

“Khả năng ngươi đã không để ý đến chuyện ta đang đặt kiếm trên cổ ngươi, nhưng là ngươi muốn rõ ràng, ngươi không để ý đến, ta còn không có xem nhẹ !” Diệp Huyền chỉ kiếm vào Mạc Tam .

Không nói hai lời, thân kiếm đâm, thân thể Mạc Tam đã rơi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi.

“Có thể giáo huấn Mạc Tam , nhưng mà còn không thể giết !”

Diệp Huyền nghĩ thầm

Nếu như giết Mạc Tam, vậy hắn sẽ cho Phương Vân Gian một cái cơ.

Đến lúc đó dựa theo môn quy xử trí, hắn coi như hết đường chối cãi rồi.

“Các ngươi ai còn muốn đánh?”

Lúc Mạc Tam rơi xuống, Diệp Huyền nhìn thoáng qua mọi người .

Các đệ tử đều sợ hãi, thoáng nhìn qua Diệp Huyền, lập tức một người lạnh lợi, vội vàng nói: “Không dám, không dám, chúng ta không phải đối thủ của Diệp Huyền sư huynh, Diệp sư huynh thực lực cao cường , chắc chắn sẽ không chấp nhận cùng chúng đệ tử như chúng ta!”

Ánh mắt Diệp Huyền trở nên lạnh, chợt nhìn về phía Dương Lệ .

Thân thể Dương Lệ run lên .

Hắn vốn cho rằng thừa cơ hội này có thể giáo huấn Diệp Huyền một chút.

Một màn vừa rồi.

Hắn hiện tại cũng kinh hồn.

Kiếm kia ...

Quá là nhanh .

Trong nháy mắt đó, không biết là cái gì thúc đẩy, sát ý ngập trời .

Trong kiếm Diệp Huyền tựa hồ ẩn chứa một cỗ ý cảnh, nhanh đến khiến người ta phản ứng không kịp. Hắn tin tưởng, nếu như Diệp Huyền nguyện ý, vừa rồi Mạc Tam chính là một cỗ thi thể rồi, làm gì còn có cơ hội thờ dốt.

Kiếm kia, đích thật là có chứa sát ý !

Trước kia, căn bản không có bất kiến loại kiếm vừa nhanh vừa độc như vậy.

Nghĩ vậy , Dương Lệ vội vàng lui ra phía sau một bước .

“Ngươi nghĩ chạy ?”

Diệp Huyền lạnh lùng liếc nhìn Dương Lệ một cái .

Người khác hắn có thể tha , nhưng mà Dương Lệ , vừa rồi bức bách mình như thế, hắn làm sao có thể khinh xuất tha thứ đối phương?

Thời gian trong nháy mắt qua đi, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Thân thể Dương Lệ cũng rơi trên mặt đất.

Mà Diệp Huyền, đã sớm không thấy bóng dáng.

“Chuyện này. ...”

“Hắn tại sao lại lợi hại như vậy!”

Mấy đệ tử vừa rồi hít sâu một hơi, hoảng sợ nhìn phương hướng Diệp Huyền rời đi.

Tu luyện Lục Ân kiếm thuật, mà lại lĩnh ngộ Thuần sát kiếm ý, những đệ tử này tự nhiên không so được với Diệp Huyền

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chủ Trì Bách Hoa Trì!

“Hắn cũng nên xông qua tầng thứ sáu đi!”

Trong Xảo Vũ Các.

Khương Xảo đứng trên lầu các chấp tay, nhìn qua phương xa, tự lẩm bẩm, nói: “Nếu như hắn có thể xông qua tầng thứ sáu, đạt được Kiếm ý mà nói..., như vậy trách nhiệm này sẽ giao cho hắn, trận pháp này quá mạnh, ta không cách nào mở được Lục Ân Tông, mà hắn thiên tư trác tuyệt, nhất định có thể!”

“Su ty ...”

Khương Xảo thở dài: “Năm đó người bị thương nặng hơn, hiện tại không biết như thế nào, ta đáp ứng người, nhất định sẽ đem Lục Ân kiếm thuật đoạt lại, hơn mười năm rồi, ta còn không có thực hiện lời hứa, thấy thẹn đối với mẫu thân, cũng thấy thẹn với người và Bách Hoa Trì. Ta đợi rất lâu rồi, rốt cục chờ đến hắn ... hắn rất không tồi, ngộ tính không tệ, tư chất cũng rất tốt!”

“Hắn học xong Lục Ân kiếm thuật !”

“Bách Hoa Trì, ta không thể để cho Bách Hoa Trì mai một đi.”

...

Trên đường trở lại Xảo Vũ Các.

Diệp Huyền trong nội tâm còn đang suy nghĩ.

Khương Xảo rốt cuộc muốn cho hắn điều gì kinh hi?

Hai chữ kinh hi này, thật khiến cho người ta miên man bất định

Rất nhanh, Diệp Huyền liền trở về Xảo Vũ Các.

Trong Xảo Vũ Các.

Khương Xảo tựa hồ cảm thấy Diệp Huyền trở về.

Khương Xảo bỗng nhiên quay người, trong chớp mắt phong độ tư thái ấy đẹp khiến người ta khó quên.

“Lĩnh ngộ?”

“Ừm!”

Diệp Huyền biết rõ Khương Xảo chỉ chính là hình ảnh trong Tháp Thanh Đồng

Khương Xảo chậm rãi ngồi trên ghế dựa, nói ra: “Tháp Thanh Đồng này, chính là chủ trì Bách Hoa Trì lưu lại, bất quá lại bị Lục Ân Tông trộm tới, hắn

muốn đem tháp Thanh Đồng lưu lại tông môn cho hậu nhân sử dụng nhưng làm sao lại đơn giản như vậy?”

“Tháp Thanh Đồng này nguyên lai là di vật do chủ trì Bách Hoa Trì để lại!” Diệp Huyền kinh hãi

Bởi như vậy, hẳn lại càng vững tin, này chết đi Bách Hoa Trì Trì chủ, chính là mẫu thân của Khương Xảo rồi.

Bất quá nói trở lại, cái kia Lục Ân lão tổ thật đúng là không có liên si, trộm người ta tuyệt học nói là mình, còn ra dáng!

Xem cái này Lục Ân kiếm thuật tên là lục ân, tựa tựa xưng Lục Ân lão tổ, mở một cái tông môn, còn gọi Lục Ân tông, da mặt thật đúng là dày dạn người.

“Muốn muốn lĩnh ngộ xuất cảnh tượng đó bên trong Kiếm ý, nhất định phải tu luyện Lục Ân kiếm thuật, nhưng đáng tiếc cái này người của Lục Ân tông, không có một cái nào hội Lục Ân kiếm thuật, này Thuấn sát kiếm ý, tự nhiên cũng không có ai lĩnh ngộ!”

Khương Xảo lạnh giọng nói ra: “Bất quá người tuy nhiên lĩnh ngộ Thuấn sát kiếm ý, nhưng không có đem Lục Ân kiếm thuật tu luyện tới đệ nhị trọng, nếu như người có thể đủ đem Lục Ân kiếm thuật học tập đến đệ nhị trọng, tới lúc đó, mới thật sự là vận dụng Kiếm ý cực hạn!”

“Đồ nhi minh bạch!” Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

Đệ nhị trọng tên là Tà thủ ảnh!

Mà một cái tên khác, tựa kêu là thuấn sát kiếm!

Tay trái thuấn sát!

Trong nháy mắt đó giết, nhanh đến chỉ có một đạo ảnh!

Vì vậy đã kêu Tà thủ ảnh!

Thuấn sát!

Lục Ân kiếm thuật Kiếm ý là Thuấn sát kiếm ý, muốn đem Thuấn sát kiếm ý phát huy nguyên vẹn, nhất định phải phối hợp thuấn sát kiếm, như vậy trong nháy mắt chỉ sát chiêu, hẳn sự đáng sợ, không biết sẽ tới cái loại gì trình độ.

“Về sau, tận lực không nên dùng tay trái khí kiếm, tay trái khí kiếm chính là là lá bài tẩy của người!” Khương Xảo nhắc nhở lấy nói ra.

Diệp Huyền gật đầu.

Nhưng trong lòng là nghi hoặc.

Nghe Khương Xảo con tức này, như thế nào giống là mình phải ly khai, mà con dâu lo lắng, mà lại lòng có không muốn, dạn đi dạn lại dạn tái dạn hồi bộ dáng.

Chẳng lẽ là nghe lầm?

Diệp Huyền nghĩ vậy, nhớ tới Khương Xảo cho lời của mình đã nói, hỏi “Sur phó, người nói, nếu như ta xông đến đỉnh tầng, tựa cho ta một kính hi, ta hiện tại xông qua tầng cao nhất, mà lại không có có gì khó, sur phó đã sớm tính toán đến nơi này chút ít, kính hi như vậy vậy là cái gì?”

“Kính hi?”

Khương Xảo ngồi trên ghế dựa, con mắt đột nhiên nhìn về phía Diệp Huyền.

Đây không phải thông thường xem.

Mà là hết sức chăm chú.

Phảng phất sợ hãi rơi xuống thân thể bất kỳ một cái nào bộ vị.

Thấy thế nào, đều giống như một cái nữ sắc lang.

Diệp Huyền toàn thân một cái giật mình, Khương Xảo như vậy nhìn xem mình làm gì, bị Khương Xảo cái này thiên kiều bá mị đại mỹ nhân như thế nhìn xem, thật đúng là toàn thân có chút không được tự nhiên.

“Hoàn toàn chính xác có kính hi!” Khương Xảo lạnh giọng nói ra: “Ta hỏi người, có muốn làm Tông chủ, quản hạt môn hạ một đám đệ tử, có được một môn phái tư chất nguyên, Mặc Đan, pháp bảo!”

Diệp Huyền vừa định muốn nói dĩ nhiên muốn, có thể là nghĩ lại, liền đoán rằng sự tình không có đơn giản như vậy, coi như tiếp xúc hỏi “Sur phó lời này là có ý gì?”

“Đơn giản mà nói, ta muốn ngươi đi Bách Hoa Trì, làm Bách Hoa Trì Trì chủ!” Khương Xảo lạnh giọng nói ra.

Nói lời kinh người!

“Cái gì!”

Diệp Huyền lập tức cả kinh.

Bách Hoa Trì Trì chủ.

Khương Xảo để cho mình đi Bách Hoa Trì làm Trì chủ?

Không đợi mình suy nghĩ.

Khương Xảo liền lại một lần nữa dụ dỗ nói: “Ta Bách Hoa Trì, từ trên xuống dưới đều là nữ tu, từ xưa đến nay, đều không ngoại lệ, vô luận là Trưởng lão, vẫn là Trì chủ, cùng với đệ tử, không nói từng cái lớn lên Thủy Linh tướng mạo đẹp, có thể trong đó tư sắc thượng giai người, cũng tuyệt không thiếu hụt. Nếu như ngươi đi làm Trì chủ mà nói..., có được bụi hoa, ta không tì mĩ nói, chính ngươi vậy cũng có thể minh bạch, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật!”

Diệp Huyền sững sờ.

Đây là cái gì?

Trần trường hấp dẫn.

Diệp Huyền cảm giác việc này không có đơn giản như vậy, tốt như vậy việc cần làm, há có thể đến phiên trên đầu mình?

“Cái này, sư phó ngươi nói Bách Hoa Trì từ trên xuống dưới đều là nữ tu, từ xưa đến nay Trì chủ đều là nữ tu sĩ, ta một cái nam tu sĩ, như thế nào đi làm Trì chủ, hưởng chi, ta nghĩ làm, Bách Hoa Trì cũng chưa chắc muốn để cho ta làm ah! Hơn nữa ta thật sự là nam tu sĩ, ngươi đừng không tin!”
Diệp Huyền mở trừng hai mắt, nói ra.

Khương Xảo nhàn nhạt nhìn thoáng qua Diệp Huyền, nói: “Ta biết ngươi là nam tu sĩ!”

“Này...”

Khương Xảo lạnh giọng nói ra: “Có thể hay không lên làm Bách Hoa Trì Trì chủ, ngươi tự không cần phải để ý đến, ngươi chỉ cần trả lời ta là được!”

“Ta có thể không thể cự tuyệt?” Diệp Huyền nói ra.

“Ta là sư phụ của ngươi!” Khương Xảo nói ra.

Diệp Huyền tưởng tượng, vội vàng lại nói: “Nhưng mà sư phó, ta đã cứu tính mệnh của ngươi!”

“Ta dạy cho ngươi Lục Âm kiếm thuật!”

“Ngươi là sư phụ ta, dạy ta kiếm thuật là nên phải đấy!”

“Ta không có thừa nhận qua ta là sư phụ của ngươi!”

“Ngươi thừa nhận qua!”

Khương Xảo mở trừng hai mắt, để tay tại chân thon dài ở trên nói ra: “Được rồi, ta thừa nhận qua, nhưng là ngươi phải biết, ngươi không có dập đầu, chúng ta giữa hai người, cũng chưa từng có từng có bái sư chi nên có lễ nghi, cho nên nghiêm khắc mà nói, ta không phải sư phụ của ngươi!”

“Ngươi không phải là sư phụ ta, ta đây tự có thể cự tuyệt rồi hả?”

“Ta là sư phụ của ngươi!” Khương Xảo lập tức thay đổi.

“...”

Diệp Huyền triệt để đã minh bạch.

Cùng nữ nhân giảng đạo lý, không có cửa đâu!

Quan trọng nhất là.

Mới vừa đối thoại, nhìn như đơn giản, kỳ thật, Diệp Huyền một mực cho mình tìm cơ hội.

Tìm một cự tuyệt chỗ trống .

Nhưng là ...

Truyện được đăng tại TruyệnCv(.)com

Diệp Huyền lắc đầu .

Hắn biết rõ , mình không có cự tuyệt chỗ trống , Khương Xảo thực lực mạnh hơn hắn , hơn nữa chỗ dựa của mình chính là Khương Xảo , Khương Xảo hữu mệnh , hắn không có cự tuyệt chỗ trống .

“Được rồi !” Diệp Huyền trong nội tâm bất đắc dĩ , nói ra: “Ngươi để cho ta đi làm Bách Hoa Trì Trì chủ , ta không có cự tuyệt chỗ trống , nhưng là cũng nên có một lý do !”

“Ngươi học được Lục Ân kiếm thuật ! Mà lại lĩnh ngộ Kiếm ý , Lục Ân kiếm thuật chính là Bách Hoa Trì Trì chủ mới có thể học tập chiêu số , đây là sáng tác Lục Ân kiếm thuật Trì chủ đứng quy củ , ngươi học tập Lục Ân kiếm thuật , nhất định phải đi làm Bách Hoa Trì Trì chủ . Dùng hết khả năng và thủ hộ Bách Hoa Trì , mà lại phải đem Lục Ân kiếm thuật truyền cho ngươi sau này kế tiếp nhiệm Trì chủ ! Nếu như ta có thể ra Xảo Vũ các , ta sớm liền trở về rồi , nhưng ta không xảy ra Xảo Vũ các , thế gian này cũng chỉ có ngươi hội Lục Ân kiếm thuật !” Khương Xảo lạnh giọng nói ra .

Lục Ân kiếm thuật chính là Bách Hoa Trì Trì chủ tiêu chí .

Thế gian này , chỉ sợ ngoại trừ Khương Xảo bên ngoài , cũng chỉ có Diệp Huyền một người hội này Lục Ân kiếm thuật rồi!

“Ta xuất Lục Ân tông rất khó , mà không nói đến những... này , ngươi sẽ không sợ ta nửa đường chạy?” Diệp Huyền nói ra .

“Ngươi nhất định phải dưới tóc (phát hạ) huyết thể !” Khương Xảo không lạnh không nhạt mà nói.

“Cái gì , ngươi nói phát huyết thể !”

Diệp Huyền quá sợ hãi .

Huyết thể !

Đây không phải đùa giỡn !

Một khi dưới tóc (phát hạ) huyết thể , lập nhiều Thể ngôn , như vậy nếu như không làm được lời nói , nhất định sẽ lọt vào Thiên Khiển .

Tu sĩ huyết thể , cực kỳ ngoan độc .

Nhưng mà Diệp Huyền không có cách nào , hắn không có cự tuyệt Khương Xảo dư âm

Như mình không đi , Khương Xảo không che chở mình , trong Lục Ân tông , hắn cho dù không có nguy hiểm đến tính mạng , cũng sẽ nửa bước khó đi !

Hơn nữa .

Hắn cũng muốn hỏi đi xem mình cậu .

“Ta đáp ứng ngươi !” Diệp Huyền như sương mù , thần sắc nghiêm túc mà bắt đầu... , chân khí khẽ động , một giọt máu đột nhiên bay ra , hắn nói ra: “Ta có thể thể , nếu như ta thật sự có thể lên làm Bách Hoa Trì Trì chủ , nhất định dùng hết khả năng và thủ hộ Bách Hoa Trì , mà lại đem Lục Ân kiếm thuật truyền cho tương lai kế tiếp nhiệm Môn chủ !”

BA~ !

Giọt kia lơ lửng giữa không trung huyết dịch nội tạng hồ dung hợp cái gì .

Mà sau một khắc , vậy mà lại kỳ quái về tới Diệp Huyền trong cơ thể .

Đây cũng là huyết thể !

Mà đang ở Diệp Huyền dưới tóc (phát hạ) huyết thể nhảy mất .

Khương Xảo đột nhiên vỗ cái ghế , đứng là lập tức đứng dậy .

Để cho Diệp Huyền kinh ngạc sự tình đã xảy ra .

Nàng rất cung kính hướng phía Diệp Huyền khom người một cái , khom người , quần trắng hơi dãn , cặp môi đỏ mọng khẽ mở , nhẹ giọng kính nói.

“Bái kiến Trì chủ !”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Phảng phất sợ hãi rơi xuống thân thể bất kỳ một cái nào bộ vị .

Thấy thể nào , đều giống như một cái nữ sắc lang .

Diệp Huyền toàn thân một cái giật mình , Khương Xảo như vậy nhìn xem mình làm gì , bị Khương Xảo cái này thiên kiều bá mị đại mỹ nhân như thế nhìn xem , thật đúng là toàn thân có chút không được tự nhiên .

“Hoàn toàn chính xác có kinh hi !” Khương Xảo lạnh giọng nói ra : “Ta hỏi ngươi , có muốn làm Tông chủ , quản hạt môn hạ một đám đệ tử , có được một môn phái tư chất nguyên , Mặc Đan , pháp bảo !”

Diệp Huyền vừa định muốn nói dĩ nhiên muốn , có thể là nghĩ lại , liền đoán rằng sự tình không có đơn giản như vậy , coi như tiếp xúc hỏi “Sư phó lời này là có ý gì?”

“Đơn giản mà nói , ta muốn ngươi đi Bách Hoa Trì , làm Bách Hoa Trì Trì chủ !” Khương Xảo lạnh giọng nói ra .

Nói lời kinh người !

“Cái gì !”

Diệp Huyền lập tức cả kinh .

Bách Hoa Trì Trì chủ .

Khương Xảo để cho mình đi Bách Hoa Trì làm Trì chủ?

Không đợi mình suy nghĩ .

Khương Xảo liền lại một lần nữa dụ dỗ nói: “Ta Bách Hoa Trì , từ trên xuống dưới đều là nữ tu , từ xưa đến nay , đều không ngoại lệ , vô luận là Trưởng lão , vẫn là Trì chủ , cùng với đệ tử , không nói từng cái lớn lên Thủy Linh tướng mạo đẹp , có thể trong đó tư sắc thượng giai người , cũng tuyệt không thiếu hụt . Nếu như ngươi đi làm Trì chủ mà nói... , có được bụi hoa , ta không tí mĩ nói , chính ngươi vậy cũng có thể minh bạch , làm quan hưởng lộc vua , ở chùa ăn lộc Phật !”

Diệp Huyền sửng sốt .

Đây là cái gì?

Trần trường hấp dẫn .

Diệp Huyền cảm giác việc này không có đơn giản như vậy , tốt như vậy việc cần làm , há có thể đến phiên trên đầu mình?

“Cái này , sư phó ngươi nói Bách Hoa Trì từ trên xuống dưới đều là nữ tu , từ xưa đến nay Trì chủ đều là nữ tu sĩ , ta một cái nam tu sĩ , như thế nào đi làm Trì chủ , hưởng chi , ta nghĩ làm , Bách Hoa Trì cũng chưa chắc muốn để cho ta làm ah ! Hơn nữa ta thật sự là nam tu sĩ , ngươi đừng không tin !”
Diệp Huyền mở trừng hai mắt , nói ra .

Khương Xảo nhàn nhạt nhìn thoáng qua Diệp Huyền , nói : “Ta biết ngươi là nam tu sĩ !”

“Này ...”

Khương Xảo lạnh giọng nói ra : “Có thể hay không lên làm Bách Hoa Trì Trì chủ , ngươi tự không cần phải để ý đến , ngươi chỉ cần trả lời ta là được!”

“Ta có thể không thể cự tuyệt?” Diệp Huyền nói ra .

“Ta là sư phụ của ngươi !” Khương Xảo nói ra .

Diệp Huyền tưởng tượng , vội vàng lại nói : “Nhưng mà sư phó , ta đã cứu tính mệnh của ngươi !”

“Ta dạy cho ngươi Lục Ân kiếm thuật !”

“Ngươi là sư phụ ta , dạy ta kiếm thuật là nên phải đấy !”

“Ta không có thừa nhận qua ta là sư phụ của ngươi !”

“Ngươi thừa nhận qua !”

Khương Xảo mở trừng hai mắt , để tay tại chân thon dài ở trên nói ra: “Được rồi , ta thừa nhận qua , nhưng là ngươi phải biết, ngươi không có dập đầu , chúng ta giữa hai người , cũng chưa từng có từng có bái sư chỉ nên có lễ nghi , cho nên nghiêm khắc mà nói , ta không phải sư phụ của ngươi !”

“Ngươi không phải là sư phụ ta , ta đây tự có thể cự tuyệt rồi hả?”

“Ta là sư phụ của ngươi !” Khương Xảo lập tức thay đổi .

“...”

Diệp Huyền triệt để đã minh bạch .

Cùng nữ nhân giảng đạo lý , không có cửa đâu !

Quan trọng nhất là .

Mới vừa đối thoại , nhìn như đơn giản , kỳ thật , Diệp Huyền một mực cho mình tìm cơ hội .

Tìm một cự tuyệt chỗ trống .

Nhưng là ...

Truyện được đăng tại [TruyenCv\(.\)com](http://TruyenCv(.)com)

Diệp Huyền lắc đầu .

Hắn biết rõ , mình không có cự tuyệt chỗ trống , Khương Xảo thực lực mạnh hơn hắn , hơn nữa chỗ dựa của mình chính là Khương Xảo , Khương Xảo hữu mệnh , hắn không có cự tuyệt chỗ trống .

“Được rồi !” Diệp Huyền trong nội tâm bất đắc dĩ , nói ra: “Ngươi để cho ta đi làm Bách Hoa Trì Trì chủ , ta không có cự tuyệt chỗ trống , nhưng là cũng nên có một lý do !”

“Ngươi học được Lục Ân kiếm thuật ! Mà lại lĩnh ngộ Kiếm ý , Lục Ân kiếm thuật chính là Bách Hoa Trì Trì chủ mới có thể học tập chiêu số , đây là sáng tác Lục Ân kiếm thuật Trì chủ đứng quy củ , ngươi học tập Lục Ân kiếm thuật , nhất định phải đi làm Bách Hoa Trì Trì chủ . Dùng hết khả năng và thủ hộ Bách Hoa Trì , mà lại phải đem Lục Ân kiếm thuật truyền cho ngươi sau này kế tiếp nhiệm Trì chủ ! Nếu như ta có thể ra Xảo Vũ các , ta sớm liền trở về rồi, nhưng ta không xảy ra Xảo Vũ các , thế gian này cũng chỉ có ngươi hội Lục Ân kiếm thuật !” Khương Xảo lạnh giọng nói ra .

Lục Ân kiếm thuật chính là Bách Hoa Trì Trì chủ tiêu chí .

Thế gian này , chỉ sợ ngoại trừ Khương Xảo bên ngoài , cũng chỉ có Diệp Huyền một người hội này Lục Ân kiếm thuật rồi!

“Ta xuất Lục Ân tông rất khó , mà không nói đến những .. này , ngươi sẽ không sợ ta nửa đường chạy?” Diệp Huyền nói ra .

“Ngươi nhất định phải dưới tóc (phát hạ) huyết thể !” Khương Xảo không lạnh không nhạt mà nói.

“Cái gì , ngươi nói phát huyết thể !”

Diệp Huyền quá sợ hãi .

Huyết thể !

Đây không phải đùa giỡn !

Một khi dưới tóc (phát hạ) huyết thể , lập nhiều Thể ngôn , như vậy nếu như không làm được lời nói , nhất định sẽ lọt vào Thiên Khiển .

Tu sĩ huyết thể , cực kỳ ngoan độc .

Nhưng mà Diệp Huyền không có cách nào , hắn không có cự tuyệt Khương Xảo dư âm

Như mình không đi , Khương Xảo không che chở mình , trong Lục Ân tông , hắn cho dù không có nguy hiểm đến tính mạng , cũng sẽ nửa bước khó đi !

Hơn nữa .

Hắn cũng muốn hỏi đi xem mình cậu .

“Ta đáp ứng ngươi !” Diệp Huyền nhướng mày , thần sắc nghiêm túc mà bắt đầu . . , chân khí khẽ động , một giọt máu đột nhiên bay ra , hắn nói ra: “Ta có thể thề , nếu như ta thật sự có thể lên làm Bách Hoa Trì Trì chủ , nhất định dùng hết khả năng và thủ hộ Bách Hoa Trì , mà lại đem Lục Ân kiếm thuật truyền cho tương lai kế tiếp nhiệm Môn chủ !”

BA~ !

Giọt kia lơ lửng giữa không trung huyết dịch nội tạng hồ đung hợp cái gì .

Mà sau một khắc , vậy mà lại kỳ quái về tới Diệp Huyền trong cơ thể .

Đây cũng là huyết thể !

Mà đang ở Diệp Huyền dưới tóc (phát hạ) huyết thể nháy mắt .

Khương Xảo đột nhiên vỗ cái ghế , đứng là lập tức đứng dậy .

Để cho Diệp Huyền kinh ngạc sự tình đã xảy ra .

Nàng rất cung kính hướng phía Diệp Huyền khom người một cái , khom người, quần trắng hơi dỗi , cặp môi đỏ mọng khẽ mở , nhẹ giọng kính nói.

“Bái kiến Trì chủ !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Rời Khỏi Lục Ân Tông

Không được tự nhiên .

Rất không được tự nhiên .

“Bái kiến Trì chủ?”

Diệp Huyền mở trừng hai mắt .

Hắn thử nói: “Sur phụ, sur phụ người đừng khom người, đứng lên đi !”

“Vâng!”

Khương Xảo quả thật đứng dậy.

Điều này làm cho Diệp Huyền có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh !

Hắn sờ đi phát máu thê, cũng bởi vì biết rõ rằng, hắn học tập Lục Ân kiếm thuật, mà lại lại xông Thập Thanh Đổng, chỉ sợ Phương Vân Gian cùng Vu Vĩ hai người bọn họ, chẳng mấy chốc sẽ biết rõ hắn học xong Lục Ân kiếm thuật, tới lúc đó , không biết sẽ đối phó hắn như thế nào.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội .

Khương Xảo thực lực mạnh, Phương Vân Gian cùng Vu Vĩ không làm gì được .

Nhưng còn hắn thì sao?

Đến lúc đó , từng bước mạo hiểm, Lục Ân Tông thật không phải một nơi dừng chân tốt, cho nên, hắn suy nghĩ hồi lâu , mới đáp ứng Khương Xảo, đi Bách Hoa Trì, làm cái chức vị Trì chủ gì đó.

“Người nói ta thật có thể lên làm Trì Chủ Bách Hoa Trì ?” Diệp Huyền nghi ngờ nói .

Bách Hoa Trì là một thế lực , mình chưa từng có đi qua Bách Hoa Trì , cũng căn bản không biết Bách Hoa Trì đến cùng là ở đâu, lại cùng người ở đó vốn không quen biết, làm sao có thể dễ dàng như vậy trở thành trì chủ của Bách Hoa Trì? Chẳng lẽ Khương Xảo để cho mình làm Trì chủ là có thể lên làm Trì chủ rồi sao?

“Trì chủ không cần phải lo lắng !” Khương Xảo như trước lạnh nhạt vô cùng, chậm rãi nói ra .

“Sur phụ người đừng gọi ta là Trì chủ ..” Diệp Huyền nghe có chút không được tự nhiên, đành nói.

Khương Xảo thanh âm trước sau như một lạnh như băng, nói: “Quy củ không thể xoá!”

“Được rồi...” Diệp Huyền nhẹ gật đầu, chợt hỏi “Bất quá nói trở lại, ta đáp ứng người đi làm tri chủ Bách Hoa Trì, khi nào thì đi?”

“Cành nhanh càng tốt!”

Diệp Huyền hỏi “Ta không có biện pháp rời khỏi Lục Ân tông!”

Hắn thực sự nói thật, trong Lục Ân tông đệ tử vô số, muốn nhẹ nhàng đi ra ngoài, dễ vậy sao?

Khương Xảo không có trả lời, chỉ thấy tay nàng bỗng cảm một bản vẽ văn tự kỳ quái.

“Thần phù!”

Diệp Huyền thì thầm.

Khương Xảo hiển nhiên đã sớm chuẩn bị xong những thứ này.

Tự dưng đến để cho hắn đi Bách Hoa Trì làm cái kia không giải thích được Trì chủ.

“Đây là Tiểu Na Di thần phù, 300 Mặc Đan một tờ, năm đó ta lưu lại bản này là vì để cho mình bỏ chạy, nhưng đáng tiếc trận địa trong Xảo Vũ các có thể miễn dịch những thứ này, người ra Xảo Vũ các, lập tức sử dụng cái Tiểu Na Di thần phù này, là được chuyển dời đến bên ngoài Lục Ân tông!” Khương Xảo nói ra.

Khi đang nói chuyện, nàng ném đi thần phù, Tiểu Na Di thần phù đến trong tay Diệp Huyền.

Diệp Huyền đưa tay chớp lấy.

300 khối Mặc Đan một tờ.

Tuyệt đối là bảo bối!

Đan được Mặc Đan, chính là vô số tiền trong Thần Quốc, một hạt Mặc Đan vô cùng trân quý.

Lúc hắn đến Lục Ân Tông, đại hán trướng Hoá Độc, cho dù là đau gần chết, cũng không nỡ giao ra một viên Mặc Đan.

Tiểu Na Di thần phù này, giá trị 300 khối Mặc Đan, làm sao có thể không trân quý.

“Đây là Bách Hoa Trì vị trí, khoảng cách Lục Ân tông không thể xem như xa, ta ban cho người Song Dục này, người toàn lực chạy đi, năm ngày sẽ xảy đến nơi. Bách Hoa Trì ngay tại thánh điện trong núi, đây là con đường đi, người nhìn kỹ rồi đi!” Khương Xảo chậm rãi nói ra.

Tiếng nói rơi đi.

Người nàng không nhúc nhích.

Nhưng là trong không khí thoáng xuất hiện một tấm bức họa.

Lúc bức tranh này ra đời, cũng không hoàn toàn miêu tả.

Mà là, từng điểm từng điểm miêu tả!

Đây là!

”Bản đồ vẽ bằng thần thức!” Diệp Huyền ngẩn người.

Thần thức tác dụng rộng khắp, còn đối với người vận dụng thần thức một cách thuần thục, đã là có thể vẽ bản đồ bằng thần thức, có thể vẽ Sơn Thủy sông rộng, cũng có thể căn cứ trong đầu ký ức, nhẹ nhõm hội họa xuất một người bộ dáng ra, cái này thần thức liên tiếp linh hồn, thật sự là ảo diệu vô cùng lợi hại.

Khương Xảo thời gian trong nháy mắt liền dùng thần thức vẽ ra một tấm bản đồ.

Rồi sau đó nhẹ nhàng thổi thanh khí.

Bức tranh này sẽ hướng về phía Diệp Huyền mà bay đi.

Phốc!

Thoáng cái, rớt vào đỉnh não hắn

“Thần thức truyền đồ!” Diệp Huyền âm thầm nghĩ tới.

Khương Xảo nhẹ nhõm vẽ ra một bức tranh miêu tả đường Bách Hoa trì, rồi sau đó dùng thần thức truyền vào trong đầu của hắn, hiện tại con đường tới Bách Hoa Trì ngay tại trong đầu của hắn, phảng phất sinh sôi khác ở trong trí nhớ của hắn, rõ ràng tựa hồ trời sinh đã biết rõ những... này.

“Cái này là tiến về trước Bách Hoa Trì con đường!” Khương Xảo bờ môi khẽ động, nhẹ nhàng nói ra.

“Còn có!”

Của nàng lời còn chưa dứt.

Lại một đập túi trữ vật, một tấm lệnh bài xuất hiện ở trong tay, nàng Thiên Thiên mảnh chỉ một điểm lệnh bài kia, hai mắt tập trung trên lệnh bài, nói ra: “Người cầm lệnh bài kia, đi Bách Hoa Trì, nếu có người hỏi thân phận của ngươi, ngươi đã nói là đồ đệ của ta, nếu có người hỏi ta bây giờ đang ở đâu, đã nói duyên nhất định sinh tử đi!”

Duyên nhất định sinh tử?

“Ta biết rồi!” Diệp Huyền gật đầu đáp.

“Cầm!”

Khương Xảo trong nháy mắt một điểm.

Khương Xảo quả thật giống là một trông thấy nhà mình trạng phu đi ra ngoài, hao tâm tổn trí chuẩn bị con dấu, nói ra: “Còn có!”

“Còn có cái gì?” Diệp Huyền nói ra.

“Mặc Đan!”

Khương Xảo đem túi trữ vật bên hông dỡ xuống, ôn nhu nói: “Túi đựng đồ này ngươi cầm xuống, bên trong cùng sở hữu hai trăm khóa Mặc Đan!”

Diệp Huyền tiếp được.

Khương Xảo lại phân phó một đồng lớn.

...

Mãi cho đến đêm rất khuya.

Diệp Huyền cùng Khương Xảo từ trong Xảo Vũ Các đi ra.

Khoảng cách giữa hai người không xa lắm.

Diệp Huyền chỉ cảm thấy Khương Xảo quanh thân một hồi hương khí, giống như lan không phải lan, như xạ hương mà lại không phải, khí tức mặc dù không rất đậm, nhưng mà sâu kín nặng nề, nghe không khỏi rung động trong nội tâm.

“Sư phụ ngươi không ra Xảo Vũ các, chẳng lẽ muốn sống cả đời bị nhốt trong này?” Diệp Huyền nhíu mày nói ra.

“Nếu có biện pháp phá vỡ trận địa, có thể đi ra ngoài! Trận địa này chuyên môn thiết lập dành cho ta, người khác đi vào đi ra được, mà ta lại không thể.” Khương Xảo thanh âm chất chứa âm tai: “Ngươi không cần phải lo lắng ta, đi Bách Hoa Trì mới là trọng yếu nhất, lời ta phân phó ngươi nhất định phải nhớ kỹ, coi như... coi như ta cầu ngươi!”

Nói xong lời cuối cùng, Khương Xảo thanh âm biến thành nhu nhược uyển chuyển rất nhiều,

“Yên tâm đi!”

Diệp Huyền nhếch miệng cười nói.

Hắn đã phát xuống huyết thể, cho dù không phát xuống huyết thể, đã đáp ứng người khác chuyện gì, cũng nhất định phải làm được, làm người không nói dối trời đất, đàn ông không nên đơn giản đồng ý, nếu như đồng ý, lên núi đao xuống biển lửa, hết thấy sự tình, cũng nhất định phải làm được.

Hít sâu một hơi.

Một bước bước ra.

“Trị liệu ngươi thương thể đan dược ta đã toàn bộ chuẩn bị cho ngươi tốt rồi, ngươi đúng hạn phục dụng, có thể đem trong cơ thể ngươi Kiếm khí dần dần tan rã xuống dưới!”

“Ta đi thôi!”

Thức dục Tiểu Na Di thần phù , thần phù đột nhiên hóa thành hỏa diễm , thiêu đốt đọi đến biến mất ở không khí thời điểm , Diệp Huyền thân thể cũng theo sát lấy , biến mất ở trong không khí , rốt cuộc tìm không được nửa điểm bóng dáng .

Khurong Xảo nhìn phương hướng Diệp Huyền rời đi , hồi lâu , đôi mắt đẹp như trước nháy mắt cũng không nháy mắt .

“Hắn ...”

“Hắn là có thể tin tưởng !”

“Tuy nhiên —— ”

“Ta đã không đường .”

...

“Ngươi nói cái gì !”

Phương Vân Gian vỗ bạch hương mộc bàn , này bàn gỗ đột nhiên hóa thành một đoàn phi Hỏa , Phương Vân Gian con mắt lạnh lùng quét qua đệ tử , nói ra : “Ngươi nói , này Diệp Huyền một người đánh với các ngươi còn có thể dễ dàng thắng , các ngươi ngay cả một chút cơ hội cũng không có?”

Mạc Tam cảm giác Phương Vân Gian lửa giận , thân thể đều bị hù run rẩy vô cùng , vội vàng nói : “Sư phụ,Diệp Huyền kiếm quá là nhanh , ta chỉ cảm thấy kiếm của hắn tựa hồ mang theo những thứ khác một ít gì !”

“Mang theo cái gì?” Phương Vân Gian lông mày lập tức nhíu một cái , một loại dự cảm xấu xông lên đầu .

“Giống như trong nháy mắt đó , ta giống như nhất định phải chết , đứng , chính là muốn chết , kiếm của hắn , trong khoảnh khắc đó , cho dù còn ở phương xa , có thể ta cảm giác , hắn lại có thể giết ta . Ta tỉnh hồn lại thời điểm , cũng đã thua !” Mạc Tam lúc này nói ra .

Phương Vân Gian trừng mắt .

“Nguy rồi !”

Hắn chính là có ngốc , cũng tuyệt đối đoán , Diệp Huyền rõ ràng là học xong Lục Ân kiếm thuật .

“Nguy rồi , nguy rồi ah !!” Phương Vân Gian nặng nề tiếng gầm nhẹ , nói : “Hắn học xong Lục Ân kiếm thuật rồi , ta sợ nhất chính là chuyện này , ta nhìn sai rồi , cho Khurong Xảo đưa qua một cái thiên tài , Khurong Xảo há có thể không dạy hắn Lục Ân kiếm thuật , hiện tại chỉ sợ tiểu tử này đã học được Lục Ân kiếm thuật rồi!”

“Không được , ta nhất định phải tự mình lên vào Xảo Vũ các ở trong , điều tra một chút !!”

Phương Vân Gian dứt lời này , vung tay lên , một bước bước ra , sau lưng ảo ảnh liên truy , hai , ba bước qua đi , tựa biến mất ở trong đại điện .

Nhưng mà đọi đến hắn đến Xảo Vũ các thời điểm , mới phát hiện , Diệp Huyền đã sớm không ở Xảo Vũ các nội .

**

“Hô ...”

“Hô !”

Cùng một thời gian .

Thở dốc .

Hô hấp dồn dập .

Diệp Huyền hai tay ấn lấy mặt đất , mồ hôi chảy ròng .

Tiểu Na Di thần phù chỉ có thể dùng một lần , hắn vừa rồi đã thúc dục cái này Tiểu Na Di thần phù đã đi ra Lục Ân tông , có thể phải không thúc dục không biết , vừa khởi động , hắn chân khí trong cơ thể hao phí tới tận tám phần nhiều , trong nháy mắt hút ra , cũng làm cho Diệp Huyền rất khó thừa nhận mức tiêu hao này .

“Tại đây ...”

Sau nửa ngày , Diệp Huyền ngẩng đầu .

Đêm tối không trung , Tàn Nguyệt độc treo .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trốn.

“Nơi này là !”

Diệp Huyền đánh giá bốn phía một cái, trong đêm tối, Diệp Huyền lơ mơ có thể phân biệt ra được nơi đây, Diệp Huyền chỉ cảm thấy nơi này có chút ít quen thuộc, nhìn kỹ, trong nội tâm thoáng chốc một tia vui mừng.

“Nơi này là Tổ Dương thành !”

Diệp Huyền nhăn tình sáng lên.

Bởi vì ...

Cậu hấn ngụ ở Tổ Dương thành !

Thời điểm không đi tới Lục Ân tông, hấn cùng với cậu hấn ở trong Tổ Dương thành, quán trà kia, nhà trọ kia, đều trong Tổ Dương thành, mà hấn sau khi đi, cậu hấn tựu ở trong Tổ Dương thành.

Thần phù Tiểu Na Di, sẽ đem người di chuyển một khoảng cách.

Có thể nói là vừa vận đem Diệp Huyền từ Hành Nhất sơn đến trước cổng thành.

“Cậu ở trong Tổ Dương thành, vô luận như thế nào, ta muốn đi nhìn cậu ta một tý, bất quá thời gian cấp bách, không thể ở trong Tổ Dương thành quá lâu !” Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm nghĩ tới.

Theo Hành Nhất sơn đến Tổ Dương thành, khoảng cách này đối với tu tiên giả mà nói, căn bản không thể nói xa, thần phù Tiểu Na Di sở dĩ xưng là tiểu, bởi vì di chuyển khoảng cách có hạn, giống như loại cao thủ Phương Vân Gian, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ đuổi tới.

“Bọn họ có lẽ đã phát hiện ta học xong Lục Ân kiếm thuật, không thể trong Tổ Dương thành ở lâu !”

Diệp Huyền trong nội tâm tình huống.

Tổ Dương thành này, là của Lục Ân tông.

Hiểu rõ ràng, Diệp Huyền thúc dục song đực Khương Xảo cho mình, đập cánh, hướng phía Tổ Dương thành thành mà đi.

...

Chỗ của cậu hấn chính là nhà trọ kia, Diệp Huyền rất nhanh đã tìm được.

Muốn gõ cửa mà vào, nhưng mà tí mi nghĩ lại, liền bay đến cửa sổ bên trên đi vào phòng cậu hấn.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Không có ánh nến.

“Cậu !”

Diệp Huyền la lên.

Trong lòng của hấn nghi hoặc.

Dựa theo lúc này, cậu có lẽ vẫn chưa đi nghỉ mới đúng.

“Không đúng!”

Diệp Huyền tức thì nheo mày.

Trong phòng, không có vật gì.

“Cậu !”

Hắn lại hô một tiếng.

Trong phòng, như trước yên tĩnh vô cùng.

“Chuyện gì xảy ra !”

Diệp Huyền cảm thấy không đúng, cậu hắn đã từng nói qua, bình thường sẽ ở tại nhà trọ này, bây giờ là buổi tối, căn bản không có khả năng ly khai.

Cậu hắn đã đi nơi nào.

Diệp Huyền có một loại dự cảm xấu, hắn hai mắt không nháy một cái nhìn xem bên trong !

Tim !

“Không có người !”

Diệp Huyền hô hấp có chút dồn dập.

Sốt ruột !

Người đàn ông không muốn cảm y mà về quê !

Người đàn ông không muốn hồi báo !

Hắn rất muốn từ Hành Nhất son, đi gặp mặt cậu, đi gặp một người cùng mình sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như cậu.

Mà bây giờ hắn trở lại Tổ Dương thành, đi tới nơi này, lại tìm không thấy bóng dáng của cậu hắn, như vậy...

Cậu hắn đi nơi nào?

“Sự tình không đúng!”

Càng ngày càng nhanh, thế cho nên ...

Lòng nóng như lửa đốt !

Hắn tìm kiếm bên trong phòng, muốn tìm thư cậu để lại hay bất cứ loại đồ đạc gì, dù sao cậu hắn nếu như một mình rời đi, nhất định sẽ lưu lại thư cho mình, dùng phòng ngừa để cho mình lo lắng an nguy.

“Ừm!”

Cũng không lâu lắm, Diệp Huyền liền ngừng bước chân.

“Có phong thư !”

Hắn tìm một phong thư !

Trong nội tâm phảng phất rơi xuống một tảng đá lớn.

Nếu như để lại thư, như vậy thì đại biểu cho, cậu không có gì nguy hiểm, nói cách khác, cũng không lưu lại thư từ gì mới đúng.

Bất quá...

Vì cái gì, hắn trong nội tâm có cảm giác xấu, vẫn không có biến mất.

Nóng nảy mở ra phong thư.

Ánh mắt của Diệp Huyền tập trung vào phong thư.

Phong thư chỉ có viết một chữ !

Rải rác một chữ.

Lưu loát, vội vàng chi bút !

“Trốn !”

Một chữ “trốn”!

Một tờ giấy trắng, chỉ có một chữ “trốn”.

Một chữ “trốn.

Diệp Huyền nhú mày.

“Trốn !”

Một chữ “trốn”, ngàn vạn nghi hoặc !

Là cậu để cho chính hấn trốn, hay là có người muốn đưa cậu hấn vào chỗ chết, mà cậu hấn trốn !

Phấn nộ .

“Ai !”

“là ai !!!!”

Thư này để lại một chữ “trốn”, tuyệt đối không có đơn giản như vậy !

Chường quây đang nằm trên giường ngủ say, mà lại không biết, trên cửa sổ, lại đột nhiên leo vào một người, người này đang mặc Thanh Y, ước chừng mười bảy mười tám tuổi, không ai khác, đúng là Diệp Huyền.

Diệp Huyền theo trên cửa sổ tiến đến, không nói hai lời, trực tiếp bắt lấy chường quây.

“Ai , ai !!”

Chường quây trong mơ màng, cảm giác thân thể của mình đau đớn, giật mình một cái lập tức đứng dậy, chứng kiến trước người mình nhiều hơn một người, nhất thời sợ hãi.

“Ta ... Ta làm mua bán nhỏ, tiểu ca, tiểu ca ngươi hạ thủ lưu tình ah ! Bạc nhiều năm ta kiếm được toàn bộ cho ngươi được không ?” Chường quây phản ứng ngược lại là cực nhanh, cho rằng Diệp Huyền là đoạt tài, lúc này tự lớn tiếng la lên, muốn cố ý phóng đại thanh âm, đề cầu có người trợ giúp hấn.

Tại bên trong nhà trọ , hấn cũng thuê một ít Lực Vị, lực lớn vô cùng.

“Ta khuyên ngươi, tốt nhất đừng có đùa nhiều như vậy !” Diệp Huyền lạnh giọng nói ra: “Ta nếu muốn giết ngươi, chỉ cần động một ngón tay, ta hỏi ngươi một việc, ngươi đem việc ngươi biết toàn bộ nói cho ta, một khi có nửa điểm giả dối, coi chừng tánh mạng của ngươi !”

“Chuyện này. ... tiểu ca ngươi tuyệt đối đừng giết ta...ta có cái gì biết nhất định toàn bộ đều nói cho ngươi biết, đừng giết ta !” Chường quây thật là bị hù không nhẹ.

Diệp Huyền biết rõ chỉ có như vậy mới dọa được, mới có thể biết được việc mình cần biết, nói cách khác, rất khó để biết rõ đối phương nói thật hay giả.

“Ta hỏi ngươi , khách nhân bên trong phòng trên kia, đi nơi nào !” Diệp Huyền nhú mày lạnh giọng chỉ ngón tay về bên trên phòng cậu hấn.

“Bên trên ... ngươi nói là vị khách nhân họ Diệp sao, không, không phải khách nhân, là đại nhân !!” Cái này chường quây nói ra.

Hấn cảm giác Diệp Huyền có chút quen thuộc, dù sao thời điểm Diệp Huyền không có đi Lực Ân tông, cũng từng ở qua một đêm, nhưng bây giờ đã qua thời gian không ngắn, hấn trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy đã gặp nhau ở nơi nào, lại cũng không nghĩ ra.

“Đứng!”

Cái này chường quây vội vàng trả lời: “Này ... Vị đại nhân kia cho tới bây giờ tự không hề rời đi!”

Diệp Huyền bắt lấy chường quây, tay lại chặt một phần.

Thân thể chường quây kia lập tức bị Diệp Huyền rút vào chân khí, trong cơ thể bị tra tấn đau đớn, nhếch miệng hét lớn: “Đại nhân, đại nhân, ta cũng không nói gì lời nói dối, ta dám thề với trời, nếu như ta có nửa điểm biết đến mà không có nói cho đại nhân, tiểu. tiểu nhân nhất định gặp thiên khiển mà chết !”

Diệp Huyền nhìn về phía hai mắt chường quây.

Không có nói sai.

Chường quảy rất có thể không biết.

“Chẳng lẽ chữ “trốn” kia, không phải cậu chạy thoát, mà là đang để cho ta trốn !” Diệp Huyền âm thầm nghĩ tới .

Thời điểm nghĩ đến, tâm hần đột nhiên trầm xuống,

Trốn, trốn ở đâu?

Mấu chốt nhất vẫn là ...

Cậu hần ở nơi nào !

Diệp Huyền nắm chặt hai đấm.

Đùng đùng xương cốt giao động !

Chân khí rung chuyển, khí tức bức người !

“Đại... Đại nhân !” Chường quảy thận trọng nói ra.

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn hần một cái, tay dần dần buông ra, nói ra: “Người tốt nhất đừng đem sự tình hôm nay nói ra !”

“Vâng, nhất định , nhất định !” Chường quảy nào dám có nửa điểm bất mãn, vội vàng đáp ứng Diệp Huyền.

Diệp Huyền nghe thế, mới buông tay ra, một bước bước ra, thời gian trong nháy mắt, liền từ trên cửa sổ nhảy xuống, một đôi cánh đột nhiên lộ ra ở sau lưng của hần, liền biến mất ở trong đêm tối.

Đồ vật cậu hần lưu cho.

Cũng chỉ có duy nhất phong thư.

Một tờ giấy mỏng.

Diệp Huyền nắm chặt tờ giấy mỏng.

Trong nội tâm không khỏi đau nhức !

“Cậu !”

Diệp Huyền cắn răng, nói: “Người đến cùng đi nơi nào !”

Đầu óc hần không ngu ngốc, trái lại, thông minh vô cùng, cậu để lại cho hần một chữ ‘Trốn’, ở trong đó ngụ ý, cho dù có rất nhiều loại, có thể là có một loại lại là thập phần xác định, cái kia chính là, gặp nguy hiểm, có một điều, hần không biết nguy hiểm, đầu tiên hàng lâm lên người cậu hần !

“Cậu, ngàn vạn không nên bị làm sao !”

Diệp Huyền nắm chặt hai đấm.

Trong lòng của hần dĩ nhiên không biết đi nơi nào ...

Cậu mình không biết đi nơi nào.

Hần lại đi nơi nào?

“Đi Bách Hoa Trì !”

Diệp Huyền nhìn về phía phương xa, trong đầu có ký ức về Bách Hoa Trì, Khương Xảo xuất ra cho hần cái lệnh bài kia, hần đi Bách Hoa Trì nhất định phải xuất ra lệnh bài, con mắt hần không nháy một cái nhìn xem cái này tấm lệnh bài.

“Phải đi Bách Hoa Trì !”

Thân ảnh của hần ...

Dần dần rời xa !

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Ta Là Y Sư !

Núi Thanh Diên

Núi Thanh Diên gồm ba ngọn núi liên tiếp, trên núi kiến tạo vô số hoa cỏ linh cây, mùi hương có thể truyền đi năm sáu km, vừa mới tới gần núi Thanh Diên, cũng sẽ bị cỏ cây linh khí nơi đây hấp dẫn.

Có đồn đãi, dưới núi Thanh Sơn có một ven hồ cấm địa, nói đúng hơn là không ít nữ đệ tử của núi Thanh Diên tắm rửa ở nơi này, nhưng mà đến cùng là thật hay giả thì cũng không ai biết, núi Thanh Diên chỉ có hai nơi cấm địa, mà ven hồ chính là phần cấm địa quan trọng nhất, ngoại trừ nữ tu của núi Thanh Diên, tất cả những người khác đều bị cấm tiến vào.

Có thể nói là Núi Thanh Diên ngay cả con ruồi đều khó mà tiến vào.

Mà Bách Hoa Trì, chính là nằm trên đỉnh núi Thanh Diên

Lúc này, một nam tử chừng 17,18 tuổi xuất hiện trên núi Thanh Diên, chân hấn đạp không khí, bay lên trên không trung, hành động tự nhiên.

“Cảnh sắc nơi đây thật đúng là đẹp !” Diệp Huyền nhìn chung quanh một vòng, âm thầm tán dương.

Đẹp hơn cảnh ở Lục Ân Tông không biết bao nhiêu lần.

Nhìn một cái, khắp núi hoa nở, đủ mọi màu sắc, khiến người ta hoa mắt, rồi lại sinh lòng bình thản, thật sự không hổ là Bách Hoa !

Nghĩ thầm, ở chỗ này tu thân dưỡng tâm, cũng là lựa chọn không tồi.

“Người đến là người phương nào !”

Đúng lúc này.

Một âm thanh nhẹ nhàng đột nhiên vang lên.

Trong núi Thanh Diên có ba người mặc hồng y đi ra.

Thân mặc quần áo màu đỏ, dung mạo thanh tú không tầm thường, trên người mang theo một cỗ Thoát Trần chi ý, chỉ cần về này khí chất, đều xa xa so Phạm Trần những cô gái kia mạnh không biết bao nhiêu.

Cái này tam nữ sau lưng đều là đập cánh, mà cầm đầu nữ tử kia khuôn mặt thượng mang theo bài xích ý tứ hàm xúc, nói: “Đạo hữu có lẽ thực sự không phải là vô hình vô danh chi nhân, chẳng lẽ không biết quy củ của Bách Hoa Trì ta sao, đến nơi này muốn dừng lại, mà nơi đạo hữu đang đi lên, không biết là đâu sao?”

Phương hướng Diệp Huyền đang đi, thật đúng là nơi không đi được

Bởi vì đi về phía trước chính là cấm địa Bách Hoa Trì, Bách Hoa Hồ.

Bách Hoa Hồ chuyên cung cấp nữ tu sĩ Bách Hoa Trì tắm rửa giặt rửa thân, nếu nói là cái này Bách Hoa Hồ, thật không đơn giản là một cái hồ bình thường, truyền phía dưới đáy hồ Bách Hoa Hồ, có một tòa cao đẳng linh mạch, cái này linh mạch chính là nơi phát ra linh khí cho núi Thanh Diên

Càng là tiếp cận linh mạch, tu luyện lại càng được lợi.

Mà Bách Hoa Hồ cùng linh mạch nối liền thành một thể, hồ nước này tự nhiên không đơn giản, trong Bách Hoa Hồ tắm rửa một lần, so ngày bình thường tu luyện mười ngày hơn mười ngày còn hơn, nếu là tiến vào đáy hồ tu luyện, vậy càng là không biết sẽ được chỗ tốt gì.

Diệp Huyền tại đi lên phía trước, cái kia chính là Bách Hoa Hồ.

Đề cho hấn tiến đến, chẳng phải là thấy hết nữ tu Bách Hoa Trì rồi sao?

Kẻ trộm!

Không thiếu người như vậy.

“Xem đạo hữu cũng không phải là người không môn không phái, không biết Gia sư là người phương nào !” Sau lưng hồng y nữ tử nói chuyện ngược lại là khách khí, hướng phía Diệp Huyền hỏi.

Diệp Huyền là không biết phía trước chính là Bách Hoa Hồ , nghe được người này hỏi mình , liền nói ra: “Ta là Khương Xảo đồ đệ !”

“Khương Xảo sư thúc !”

“Người nói cái gì !”

Ba cái hồng y nữ tử phản ứng thật lớn , đang nghe Diệp Huyền đạo xuất mình là Khương Xảo đồ đệ nhảy mất , lập tức con mắt thẳng chăm chăm vào Diệp Huyền .

“Người nói người là Khương Xảo sư thúc đồ đệ , lấy cái gì chứng minh chính người , hơn nữa , Khương Xảo sư thúc bây giờ đang ở đâu !”

“Duyên chú định sinh tử !” Diệp Huyền dựa theo Khương Xảo nói cho mấy vị nữ tử .

“Duyên chú định sinh tử !”

Hồng y nữ tử cầm đầu lúc này quá sợ hãi , nói ra: “Trì chủ đã từng nói qua , nếu như Khương Xảo sư thúc không trở lại , tựu sẽ để người mang về câu nói kia !”

“Người lấy cái gì chứng minh thân phận của người !” Ngược lại là đằng sau là một vĩ nữ sĩ tương đối tinh táo , lạnh lùng nhìn xem Diệp Huyền , lên tiếng hỏi.

Diệp Huyền vỗ túi trữ vật , lệnh bài Khương Xảo cho lập tức xuất hiện ở trong tay , phát tay hất lên , liền đến trong tay nữ tu

Nữ đệ tử cầm lấy xem xét , sắc mặt lập tức biến đổi .

“Đây thật là lệnh bài của Khương Xảo sư thúc !”

“Là lệnh bài của Khương Xảo sư thúc , sư phó đã từng nói qua , Khương Xảo sư thúc thiếp thân lệnh bài , trên đó viết một chữ Xảo! Khương Xảo sư thúc lệnh bài , chính là dùng sương mù Vũ Sơn của Bách Hoa Trì chế tạo , chất liệu trân quý , mà lại chỉ Bách Hoa Trì ta mới có , làm giả không được ! hẳn đích thật là Khương Xảo sư thúc đồ đệ !”

” Khương Xảo sư thúc hiện tại ...”

“Sư phó đã từng nói qua , Khương Xảo sư thúc nếu như trở về mà nói... , vậy dĩ nhiên là tất cả đều vui vẻ , nếu như hỏi không tới , có người đem này lệnh bài cầm về , kia chính là chuyện lớn , nhất định phải mang theo người này tự mình gặp mặt Trì chủ !”

Ba nữ tử hồng y nghị luận âm ỉ .

Sau một khắc, ánh mắt các nàng nhìn về phía Diệp Huyền có chút bất đồng.

“Nguyên lai là sư đệ !” Sắc mặt cô gái cầm đầu hòa hoãn lại, nói: “Mời sư đệ đi theo ta !”

“Ừm!”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu .

Đảo mắt công phu , ba cô gái liền mang theo Diệp Huyền tiến nhập núi Thanh Diên.

Ở trong núi Thanh Diên, Bách Hoa Trì kiến tạo cùng sở hữu Bát phủ , mà giờ này khắc này , ở bên trong tổng phủ , truyền ra từng tiếng gào của các cô gái.

“Sư phó !”

“Trì chủ !”

“Trì chủ , người làm sao vậy !”

Bên trong tổng phủ Bách Hoa Trì, đứng đầy ước chừng có bảy tám chục nữ tu sĩ, những... nữ tu sĩ này đều là cao thủ từ Khí vị trở lên, mà thậm chí, thậm chí đạt đến Cổ Nguyên cảnh tầng, các nàng thân mặc quần áo đều bất đồng, có hồng y, có áo xanh, cũng có áo trắng.

Những y phục này, có lẽ chính là đại biểu cho địa vị bất đồng.

Mà giờ này khắc này, một đám nữ tu sĩ về mặt vội vàng, con mắt nhìn về phía mỹ phụ đang vô lực dựa vào ghế.

Mỹ phụ mặc áo tím này.

Hiển nhiên chính là Trì chủ Bách Hoa Trì.

“Sur phó , người làm sao vậy !”

Bách Hoa Trì Trì chủ La Hinh khoát tay áo , nói: “Ta thương thế này , có thể kiên trì đến một bước này , dĩ nhiên là thật không dễ !”

“Sur phó , người đừng nóng vội , ta lập tức đi mời này Đạo Y thế gia qua tới giúp người trị liệu , bệnh của sur phó nhất định có thể trị tốt !”

Đồng nhất chúng nữ tu , đứng ở phía trước nhất có hai gã thân mặc áo xanh tinh anh Cổ Nguyên đệ tử , mà một gã bộ dáng đồ tay áo tuyết sắc , tóc dài như bện , mặt mũi tràn đầy mang theo lo lắng nữ tu sĩ , thật chắc bắt lấy Bách Hoa Trì Trì chủ La Hinh cánh tay , thanh âm giống như là dẫn tiếng khóc nói ra .

“Tiêu Li , đừng nghĩ nhiều như vậy , xem hiện trạng của Bách Hoa Trì chúng ta bây giờ , làm sao có thể mời được Đạo Y , như là năm đó sur tổ còn ở đó , Đạo Y thế gia có lẽ còn có thể mời được , nhưng là bây giờ , tình huống trong Bách Hoa Trì người cũng là biết rõ , không cần nghĩ nhiều phí tâm !” La Hinh lắc đầu thở dài .

Tiêu Li nghe thế , thần sắc lập tức biến đổi .

Mà nữ tu sĩ bên cạnh nàng , con mắt tràn đầy vui vẻ .

Hai người bọn họ chính là Bách Hoa Trì hiện nay hai đại đệ tử .

Một là Đại sư tỷ Ngô Đồng , Tiêu Li thì là Nhị sư tỷ .

Ngô Đồng âm thầm nghĩ: “Lão gia hỏa này chết sớm cho thỏa đáng , bởi như vậy , sẽ không cần lo lắng nhiều , Bách Hoa Trì Trì chủ nhất định sẽ là của ta đấy!”

La Hinh con mắt nhìn qua phương xa , chậm rãi nói ra: “Tiêu Li , thương thế ta này , chỉ sợ là không kiên trì được bao lâu , nếu như có thể tiến vào Khí hải chi cảnh , thương thế này còn có thể hóa giải , nhưng là bây giờ ... Dĩ nhiên không thể cứu vãn , nếu có một ngày ta chết đi , người nhất định phải thay thế ta đảm nhiệm vị trí Trì chủ này , lãnh đạo Bách Hoa Trì cho tới khi sư thúc người trở về!”

“Ừm! Sư phó , người đừng nói nữa !” Khuôn mặt Tiêu Li đầy nước mắt.

“Sur phó !”

“Sur phó , người làm sao vậy !”

Đúng lúc này , ba cô gái mặc hồng y cũng mang theo Diệp Huyền tiến đến , chứng kiến sắc mặt trắng bệch của La Hinh , lập tức kinh hô .

Diệp Huyền ngay tại sau lưng các nàng.

Hắn nhìn thoáng qua La Hinh , lông mày lập tức nhíu một cái .

“Thương thật nặng !”

Thương thế xác thực rất nặng .

Rất khó trị hết .

“Trì chủ làm sao vậy !”

“Vết thương cũ lại tái phát rồi , một khắc trước còn thật tốt , nhưng là bây giờ...”

Diệp Huyền nhíu mày nhìn xem La Hinh , hắn nhìn ra được , La Hinh chính là trì chủ của Bách Hoa Trì.

“Trì chủ? Nhìn xem có thể hay không cứu đi , xem hình dạng của nàng , hẳn là sư tỷ của sư phụ ! Nếu như là sư tỷ của sư phụ , vậy cũng có thể ra tay giúp một lần !” Diệp Huyền thầm nghĩ đến nơi này , một bước bước ra .

“Lui ra cho thoáng một chút !”

Giọng nói Diệp Huyền vang lên .

Lập tức không thiếu nữ tu xoay người lại , nhìn về phía Diệp Huyền .

Ở bên trong Bách Hoa Trì sao lại có một người đàn ông!

“Người là ai !”

“Người là ai , sao có thể tự ý nhập Bách Hoa Trì !”

Diệp Huyền lắc đầu , cười khổ nói: “Ta là ai các ngươi không cần phải xen vào , nhưng ta là Y sư ! Nếu như các ngươi không muốn làm cho ta xem một chút sự phở của các ngươi mà nói ... , cũng có thể !”

“Cái gì , ngươi là Y sư !”

Tiêu Li thoáng cái đứng dậy , nhìn về phía này tướng Diệp Huyền mang tới ba cái hồng y nữ tử , nói: “Là Y sư ba người các ngươi mời đi theo !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Đảm Nhiệm Trì Chủ.

Ba người hồng y nữ tử cũng sững sờ.

Diệp Huyền rõ ràng là đồ đệ của Khương Xảo, lúc nào đã biến thành một gã Y sư ?

“Ta ... chúng ta !”

Tiêu Li không nói nhiều, thoáng cái bắt lấy cánh tay Diệp Huyền, thân thể lập tức khẽ cong.

“Khẩn cầu... Khẩn cầu ngươi mau cứu sư phụ ta ! Mặc Đan của Bách Hoa Trì không nhiều lắm, ngươi muốn bấy nhiêu, toàn bộ cầm lấy đi !”

Diệp Huyền nhìn về phía ánh mắt của Tiêu Li.

Có lẽ khi tuyệt vọng cái gì cũng có thể thử đến.

Không hỏi rõ, liền hướng phía mình khom người cúi đầu, làm một đại lễ.

Nhưng mà xem ánh mắt của Tiêu Li.

Rất rõ ràng.

Làm nghề y nhiều năm, gặp qua không ít sanh ly tử biệt, không nói nhìn thấu thể gian âm lạnh, có thể có một chút người mặt ngoài dạ dạ xin hẩn chữa, nhưng trong mắt không có nửa điểm thần sắc nóng nảy, giống thần sắc chân thành của Tiêu Li, thật đúng là không nhiều lắm !

“Không cần Mặc Đan!” Diệp Huyền lắc đầu nói ra: “Nàng thương thể rất nặng, đã nguy kịch, rất khó trị hết, ta trước tiên nhìn một cái đi !”

Diệp Huyền đích thật là không dám chắc có thể hay không cứu được.

Nhìn qua, La Hình chính là sinh cơ khuyết thiếu, nếu không phải chân khí trong cơ thể chèo chống, sợ là đã sớm chết, có thể kiên trì đến bây giờ, vậy đã là một kỳ tích, loại thương thế này, độc thủ vô bì, chủ yếu là thời gian vết thương kéo quá dài, nếu là lúc bắt đầu có lẽ còn có chút thủ đoạn có thể điều thủ Hồi Xuân, nhưng là hiện tại...

Tiêu Li nghe được Diệp Huyền nói... nao nao.

Không cần Mặc Đan?

Thế gian này vẫn còn có loại Y sư này ?

Đạo Y thế gia, Y sư, người nào cũng là một ngọn núi lớn, thỉnh thế nào đều không mời được, Y sư này vậy mà không cần Mặc Đan.

“Nhị sư muội, đừng có cái gì cũng thử khi tuyệt vọng, Y sư này là thật hay giả còn chưa biết !” Người đại sư tỷ Ngô Đồng châm chọc khiêu khích nhìn thoáng qua Diệp Huyền.

Diệp Huyền cũng nhàn nhạt liếc qua Ngô Đồng.

Tiêu Li lạnh giọng quát: “Ngô Đồng !”

Nàng không có thời gian cùng Ngô Đồng nhiều lời như vậy, vội vàng chuyển hướng Diệp Huyền, làm một tư thế xin mời, nói: “Nhanh, mau mời !”

La Hình chứng kiến tình cảnh trước mắt, bất đắc dĩ cười nói: “Không phải để cho các ngươi thỉnh Y sư sao, như thế nào... Trả như nào mà có thể mời qua !”

Này ba gã hồng y nữ tử cũng buồn bực, lúc này nói ra: “Sư phó, chúng ta cũng không biết a, hần nói hần là đồ đệ của Khương Xảo sư thúc !”

Lời này vừa nói ra !

Thân thể La Hinh bỗng nhiên run lên.

“Ngươi ...”

“Ngươi nói cái gì ! hần —— hần là đồ đệ của Khương Xảo sư muội !”

Trong ánh mắt La Hinh lộ ra vẻ chấn kinh, nàng cũng không ngồi yên được nữa, vội vàng muốn đứng dậy, nhưng thân thể lại xuất hiện một cảm giác vô lực, nàng đành phải hữu khí vô lực rồi lại vội vàng nhìn lấy Diệp Huyền.

“Ngươi —— ngươi là đồ đệ của Khương sư muội ? Thật sao ?”

Diệp Huyền khẽ vươn tay, hướng phía La Hinh, nói: “Không cần nói !”

La Hinh còn muốn nói chuyện.

Diệp Huyền liền đoạt lời: “Ta đích xác là đồ đệ của Khương Xảo, trên người của ta có lệnh bài của nàng, bất quá bây giờ... cũng không phải là chuyện trọng yếu nhất. Người không cần nói, chân khí của người trong cơ thể trấn áp thương thể, khí lực vốn lại ít, nói thêm nữa, chân khí trong cơ thể thư giãn, thương thể lập tức bộc phát, ta không có nửa điểm cơ hội cứu !”

Nói đến đây, hần đã nghiêm túc rất nhiều.

Trị bệnh cứu người, tuyệt đối không được qua loa.

La Hinh như trước không nhịn được lại nói.

“Đừng nói chuyện !”

Diệp Huyền nhíu mày !

Nói đến đây, La Hinh mới nhẹ gật đầu.

Diệp Huyền bắt được cánh tay phải La Hinh.

Bắt mạch, chân khí rót vào.

Nam trái nữ phải, nam nhân vì tay trái, nữ nhân thì là tay phải.

Đây là cơ bản của Đạo Y thánh thư, đương nhiên, ngày bình thường cũng không phải cần rót chân khí, nhưng là, nếu như đụng phải cái loại thương thể này, nhất định phải chú trọng !!

Diệp Huyền đem chân khí rót vào trong cơ thể La Hinh.

Lông mày ...

Dần dần nhắm lại.

” Thế nào rồi !” Ngô Đồng hỏi.

Nàng đang tưởng nghe được lời nói không thể cứu vãn được La Hinh.

“Câm miệng !” Diệp Huyền lạnh giọng nói ra: “Không biết ta hiện tại cần yên tĩnh sao?”

Tiêu Li lạnh lùng nhìn thoáng qua Ngô Đồng, lạnh giọng nói ra: “Ngô Đồng, ta nê ngươi là sư tỷ, nhưng lúc này là thời điểm mấu chốt nhất, ngươi nếu như quấy rầy, ta tuyệt đối không tha nhẹ cho ngươi !”

Diệp Huyền trong nội tâm thật không thoải mái.

Từ bên ngoài nhìn vào, La Hinh hiển nhiên là bệnh nguy kịch.

Mà chân khí rót vào trong, càng khó có thể xoay chuyển, trong đầu hần hiện lên vô số loại phân tích trong Đạo Y thánh thư, có thể nói trắng ra La Hinh là một kẻ sắp chết, nếu như hôm nay mình không tới, tới đa kiên trì hai ngày, loại này ...

Như thế nào cứu ?

Hắn nhìn ra được, La Hinh sinh từ đã định.

Sở dĩ còn chưa có chết, chẳng qua là trong nội tâm có một cố ý niệm chống đỡ lấy nàng, nhưng mà cố chấp niệm này không kiên trì được bao lâu nữa.

Không thể cứu vãn !

Trong lòng của hắn, cũng không nghĩ tới phán định này.

Tro mắt éch ra nhìn một mình cứu giúp người, mình lại thúc thủ vô sách, đối với một cái Y sư mà nói, cũng là một nỗi đau xót.

Lông mày càng nhăn chặt.

“Hải tử, thương thế ta chính ta tính tường, ngươi không cần tốn nhiều tâm tư !” La Hinh trên mặt mang hòa ái vui vẻ nhìn Diệp Huyền, phăng phắt nhìn con của mình, nhẹ nhàng nói.

“Sư phó ta thế nào rồi !” Tiêu Li sốt ruột hỏi.

“Không thể cứu vãn !” Diệp Huyền lắc đầu, nói.

“Lang băm !” Ngô Đồng cười nhạo nói.

Diệp Huyền con mắt lóe lên lãnh ý, lạnh giọng nói ra: “Có bản lĩnh ngươi tới trị !”

Hắn ghét nhất chính là loại người này.

Đáng ghét hơn là người khác nói hắn là lang băm !

Trị hết, đó là ngươi phải làm, không chữa khỏi, trách nhiệm hoàn toàn đổ lên trên người Y sư !

Ngô Đồng rõ ràng chính là muốn trách nhiệm đổ lên trên đầu của hắn !

Thời điểm hắn không có tới, La Hinh đồng dạng là không thể cứu vãn !

“Nếu như ngươi nói y thuật của ta không tốt, ngươi đi tìm Y sư đến trị, ta vì cái gì không nhìn thấy nửa phần bóng dáng ?” Diệp Huyền âm thanh lạnh lùng nói.

“Ngươi !”

“Ngô Đồng !” Tiêu Li quát lớn .

Tiêu Li trong nội tâm càng rõ ràng hơn, nếu như muốn tìm Y sư tới, chỉ sợ toàn bộ Bách Hoa Trì đều phải phá sản, mà Diệp Huyền không thu nửa phần Mặc Đan, có thể cho ra kết luận, cũng là chuyện không có biện pháp, nàng tuy nhiên không quá tin tưởng y thuật của Diệp Huyền, nhưng bây giờ tình huống, một tia hy vọng xa vời, lại làm sao có thể không nắm.

Quan trọng nhất, ánh mắt sư phó xem của Diệp Huyền, không giống với.

“Tốt rồi, tốt rồi !” La Hinh hòa ái cười nói.

Nàng xem Diệp Huyền, mặt mũi tràn đầy Từ Quang, nói: “Ngươi là đệ tử Khương Xảo sư muội ?”

“Vâng !” Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

La Hinh cười gật đầu, nói: “Tuổi còn trẻ, có thể đạt tới ngũ Huyền Vi, so với Li Nhi cùng Ngô Đồng cũng không thua bao nhiêu rồi, Khương sư muội ánh mắt tin tưởng, nàng không có khả năng nhìn lầm người. Còn có —— có thể hay không, cho ta xem thoáng một phát lệnh bài của Khương Xảo sư muội !”

“Tốt!”

Diệp Huyền đang khi nói chuyện, đem lệnh bài Khương Xảo giao cho La Hinh.

La Hinh cầm được lệnh bài, tay run nhè nhẹ, liên tục ho khan vài tiếng, nàng con mắt mang theo tình cảm ấm áp, chỉ sau một khắc, bên trong cặp mắt kia, không cảm được toát ra nước mắt.

“Sư muội ...”

“Sư muội !”

“Sư tử có lỗi với người...”

La Hinh trong đôi mắt đẹp ngậm lấy óng ánh nước mắt.

Tiêu Li an tĩnh nhìn tình huống này, nàng biết rõ, sư phụ mình mỗi lần nhắc tới Khương Xảo, đều nhịn không được chảy xuống nước mắt, căn cứ lời sư phụ của nàng nói, nàng có lỗi với Khương Xảo, cuộc đời này, đều đối với Khương Xảo hổ thẹn, năm đó nàng làm sư phụ, Khương Xảo vốn nên đảm đương trách nhiệm...

Để cho Khương Xảo tuổi nhỏ bái nhập Lục Ân tông.

La Hinh cười nhìn về phía Diệp Huyền.

“Khương sư muội, hiện tại thế nào rồi?”

Một câu nói kia, là truyền âm.

Diệp Huyền biết rõ mấu chốt, cũng truyền âm trở lại: “Duyên chú định sinh tử. Sư phụ nàng không có chết, lại bị vây ở Lục Ân tông!”

“Không có chết!” La Hinh nhãn tình sáng lên, sau một khắc ngạc nhiên nói ra: “Không có chết là tốt rồi!”

“Người học xong bộ kiếm pháp kia!”

La Hinh bờ môi khẽ nhúc nhích, lại một lần nữa truyền âm.

“Ừm!” Diệp Huyền thần thức trở lại.

“Tốt!”

La Hinh trong đôi mắt toát ra vui mừng, nàng ôn ôn cười nói: “Bộ kiếm thuật kia, rất khó học, người có thể học bộ kia kiếm thuật kia, chứng minh ngộ tính người cùng tư chất đều là tuyệt hảo, hơn nữa, người học xong bộ kiếm pháp kia Bách Hoa Trì Trì chủ sẽ là của người, có lẽ Khương Xảo sư muội cũng là ý tứ này!”

“Có thể trước khi chết...”

“Chứng kiến đồ đệ của Khương Xảo sư muội, hơn nữa biết được Khương Xảo sư muội không an nguy, ta...”

La Hinh thỏa mãn nở nụ cười.

Cuộc đời nàng, thẹn với Khương Xảo.

Năm đó mẫu thân Khương Xảo chết đi, nàng làm sư tử, vốn nên đảm nhiệm trách nhiệm này, cuối cùng tình thế biến đổi, lại để cho Khương Xảo mười ba tuổi một mình vào Lục Ân tông đoạt lại Lục Ân kiếm thuật.

Nàng thiếu quá nhiều.

Nàng rất muốn sống, cho dù cứu không được Khương Xảo, cũng muốn hảo hảo dạy bảo người thiếu niên trước mắt này, không bởi vì cái khác, cũng bởi vì đó là đồ đệ Khương Xảo.

Nhưng mà...

Trong nội tâm nàng buông xuống rất nhiều thứ.

Nguyên lai tín niệm của nàng đang chống đỡ, nghe thiếu niên này xuất hiện, đột nhiên biến mất, nàng đã không cần lo lắng những cái kia.

Nàng cảm giác ý thức lại dần dần xa lên.

Lúc sắp biến mất, nháy mắt, nàng đột nhiên khẽ động chân khí, mở hai mắt ra, hướng phía trong phủ cùng một đám nữ tu, trưởng lão nói ra.

“Từ giờ trở đi, hần chính là Trì chủ của Bách Hoa Trì, đây là ta, đệ ngũ đảm nhiệm Trì chủ Bách Hoa Trì La Hinh ra lệnh, mà Tiêu Li người, ta bổ nhiệm người làm Chấp Pháp Trưởng lão, phụ trợ Trì chủ sư huynh, bất luận kẻ nào có dị nghị, lập tức đuổi ra Bách Hoa Trì!”

“Nếu có người dám can đảm nháo sự!”

“Hết thầy chấp pháp...”

“Giết không tha!”

Dứt lời này.

Nàng dĩ nhiên hết thấy buồn.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: La Hình Từ Trần !

La Hình dứt lời này , lộ ra nụ cười hiểu ý .

“Còn không mau bái kiến Trì chủ !” La Hình khụ khụ hai tiếng, nỗ lực nói ra .

“Bái kiến Trì chủ !”

Tiêu Li tuy tò mò vì sao La Hình lại phong Diệp Huyền làm Trì chủ, nhưng mà đã La Hình nói như vậy, nàng phục tùng vô điều kiện .

Tại lúc La Hình vừa dứt lời, nàng quay người lại, đầu tiên cúi đầu về phía Diệp Huyền đứng .

“Bái kiến Trì chủ !”

“Bái kiến Trì chủ sư huynh !”

Sau khi Tiêu TLi hành lễ, từng âm thanh của những nữ tu khác cũng vang lên , hiển nhiên không thiếu nữ tu sĩ , đều dùng Tiêu Li cầm đầu .

Chỉ có Đại sư tỷ Ngô Đồng , sắc mặt âm trầm, bất động tại chỗ, cũng không nói lời nào .

Diệp Huyền vội vàng nói: “Về sau mong rằng các vị sư tỷ sư muội chiếu cố !”

Hắn nhưng thật ra không muốn làm Bách Hoa Trì Trì chủ cái gì, nhưng mà việc Khương Xảo nhờ , hắn cũng không có cách nào .

Hắn biết rõ , mình đảm đương chức vị Trì chủ như vậy, căn bản không có nửa điểm uy tín, thực lực của mình phương bất quá năm Huyền Vĩ chi Phi Thiên vị , mà chỉ cần Tiêu Li cùng Ngô Đồng hai người , đã nhiên đạt đến thực lực Cổ Nguyên cảnh, càng đừng nói đến mấy vị trưởng lão đẳng sau .

Mình mới tới lại như vậy, ai phục mình?

Phiền toái .

Quá phiền toái !

Hơn nữa, nguy cơ bốn phía .

La Hình chứng kiến các đệ tử bái kiến Diệp Huyền , gật đầu nhẹ.

“Tiêu Li ...”

“Đồ nhi ở !” Tiêu Li tiến về phía trước một bước .

La Hình hòa ái cười nói: “Lần này do người phụ trợ người Trì chủ sư huynh, ta nghĩ nói lời , người có lẽ đã hiểu, đợi chút, dẫn hắn đi Từ Phủ lĩnh tử sam cùng pháp bảo của Trì chủ !”

Dứt lời này , La Hình cảm giác rất mệt a .

“Ta mệt rồi ...”

“Tiêu Li , giao cho người !”

Nàng ...

Nàng một mực chờ đợi .

Chờ đến Khương Xảo trở lại Bách Hoa Trì .

Thương thế càng ngày càng nghiêm trọng , nàng chỉ dựa vào chấp niệm kiên trì sống sót, nàng không nghĩ chết nhanh như vậy , mà bây giờ chứng kiến

Diệp Huyền đến, nâng toàn bộ đầu buông, chấp niệm tán đi, sinh cơ cũng từ từ rời xa.

Mãi cho đến ...

Chết đi.

La Hinh đem sự tình bàn giao hết, chấp niệm tán đi, sinh cơ cũng hết, chậm rãi nhắm lại hai mắt, đợi đến lúc nàng nhắm toàn bộ hai mắt, nàng đã qua đời.

Diệp Huyền đưa tay đặt ở trên cánh tay của La Hinh, lắc đầu.

Hắn biết rõ, La Hinh là nhờ chấp niệm mà sống sót, chấp niệm tán đi, sinh cơ đều không có.

“Sur phó !” Tiêu Li xông lên phía trước, bắt lấy cánh tay La Hinh.

La Hinh sinh cơ biến mất.

Tất cả đệ tử cũng nhìn ra được.

“Sur phó !!!”

“Trì chủ !”

Có thể nhìn ra được, Bách Hoa Trì nữ tu rất đoàn kết, cũng rất kính trọng La Hinh.

“Sur tôn !”

Tiêu Li có chút tức giận, thân thể tựa trên người La Hinh, thương cảm không cách nào rút đi, sư phụ là người nàng kính trọng nhất, nhưng là bây giờ ... Lại như vậy rồi nàng mà đi.

Diệp Huyền nhìn sâu vào thi thể La Hinh.

Nếu như hắn là Đạo Y mà nói ..., ngược lại cũng không phải không thể cứu vãn, năm đó y thuật của gia gia tinh xảo cực kỳ, có thể xưng Đạo Y, loại này bệnh nguy kịch tình huống, như trước có thể có sức mạnh lớn lao, có thể là Đạo Y lại ở đâu dễ dàng như vậy trở thành, y thuật hắn, còn kém rất nhiều.

Giấc mộng của hắn là trở thành Đạo Y !

Đây là khát vọng từ nhỏ của hắn !

Đạo Y, trị thánh, mãi cho đến truyền thuyết kia trong ít khả năng tồn tại tiên tri !

Mỗi một lần cứu người thất bại thời điểm.

Trong lòng của hắn sẽ ảm ảm lộ ra bi thương.

Lòng hắn bản thiện.

Làm nghề y chi đạo, thiện tâm làm gốc.

Y thuật của hắn còn chưa đủ, còn cần càng mạnh hơn, trừ đó ra, hắn còn cần nỗ lực tăng thực lực lên.

La Hinh ...

Đã chết !

“Nén bi thương !” Diệp Huyền hít sâu một hơi, nói.

“Không, không có khả năng, nàng cái này lão bất tử tại sao có thể lập một người chưa từng gặp mặt làm Trì chủ, ta không phục !” Ngô Đồng giọng điệu dằn quát.

“Ngô Đồng !”

Tiêu Li đột nhiên đứng dậy, hai mắt dần dần trở nên lạnh, con mắt lạnh lùng quét mắt một vòng bốn phía, nói: “Người chú ý lời nói của người, sư phó niệm tình người là năm đó sư tổ nhặt được, đối với người một mực nhường nhịn, ta tôn trọng sư phó, một mực không muốn đối địch với người, có thể là sư phó di ngôn người không có nghe sao !”

“Ta không phục !”

Ngô Đồng hai mắt sáng giọng , nói: “Ta Bách Hoa Trì vẫn luôn là nữ tu làm Trì chủ , cái quy củ này tuyệt đối không thể phá xấu , hơn nữa chúng ta trước kia từ trước tới nay chưa từng gặp qua hấn , tại sao có thể lập hấn làm Trì chủ !”

“Ta chỉ tôn trọng sư tôn di ngôn !” Tiêu Li giọng điệu dần dần trở nên lạnh .

Ngô Đồng hét to lên nói: “Ta phụng dưỡng sư tôn nhiều năm như vậy , mà lại ta Ngô Đồng là Bách Hoa Trì Đại sư tỷ , cái này Trì chủ phải là của ta , tại sao có thể đến phiên một ngoại nhân trên người ! Sư phó bị ma quỷ ám ảnh , cái này Trì chủ là của ta !”

“Ngô Đồng , người đừng quên , ta là Chấp Pháp Trưởng lão !”

“Xùy~~ !” Truyện được copy tại <http://TruyenCv%5B.%5DCom>

Tiêu Li vỗ túi trữ vật , một bả sắc bén rồi lại eo thon mảnh trường kiếm tự xuất hiện ở trong tay .

Bạc Sáng lập lòe !

Ngô Đồng xem xét Tiêu Li xuất ra kiếm , trong mắt đột ngột lóe lên sợ hãi , nàng biết rõ , mình không phải là đối thủ của Tiêu Li , cắn răng , liền nói: “Hào , hảo , tốt!”

Dứt lời này , Ngô Đồng li xoay người sang chỗ khác , đã đi ra tổng phủ .

“Trì chủ sư huynh không nên tức giận , sư tỷ chỉ là một lúc không phục !” Tiêu Li chứng kiến Ngô Đồng quay người mà đi , trong nội tâm thở dài , chột đối với Diệp Huyền cung kính nói .

Trong nội tâm nàng cũng không phục , mà lại cũng không hiểu sư phó vì cái gì làm như thế , tại sao có thể vội vàng như thế đem Trì chủ vị giao cho một người chưa từng gặp mặt người xa lạ , nhưng là nàng tôn trọng sư phó của nàng mà nói... , nàng sư phó cho dù là để cho nàng chết , nàng cũng sẽ không một chút nhú mày , lập tức tự sát .

Sư phó của nàng lập Diệp Huyền vì Trì chủ .

Như vậy , nàng tự toàn lực phụ trợ Diệp Huyền .

Nếu có người muốn động Diệp Huyền .

Website truyện convert T.r.u.y.ệ.n.C.v(.)c.o.m

Cái kia chính là đối địch với nàng !

Nàng biết rõ có rất nhiều người không phục , như vậy ...

Thì có nàng đến chấn nhiếp !

“Hi vọng như thế đi !” Diệp Huyền cười cười , hấn cũng không nhận ra cái này Ngô Đồng có thể dễ dàng như thế từ bỏ ý đồ .

Tiêu Li nhẹ gạt đầu , sau đó xoay người sang chỗ khác , nói: “Còn không biết Trì chủ sư huynh tên họ !”

“Diệp Huyền !”

Tiêu Li khẽ dạ , vung lên màu xanh lá ống tay áo , bỗng nhiên quay người , nhìn về phía một đám nữ tu đệ tử , nói: “Từ hôm nay về sau , Diệp sư huynh chính là ta Bách Hoa Trì Trì chủ , đây là thượng một nhiệm Bách Hoa Trì Trì chủ mệnh lệnh ! Sư tôn mà nói vẫn còn ở đó... Có đảm lượng dám vi phạm lấy , giết không tha !”

“Bái kiến Trì chủ !”

“Bái kiến Trì chủ !”

Ngoại trừ Ngô Đồng bên ngoài , nguyên một đám Bách Hoa Trì nữ tu ngược lại là đối với La Hinh di ngôn tất cả đều bảo trì tôn trọng , cho dù trong nội tâm không phục , có thể cũng rất cung kính hô một câu Trì chủ .

Diệp Huyền liếc qua Tiêu Li .

Quá đẹp trai xuất sắc !

Hấn còn thực nhìn không ra , Tiêu Li thật là có một lượng phách lực !

“Trì chủ sư huynh , đây là ta Bách Hoa Trì sáu danh Trưởng lão , phân biệt trấn thủ Bách Hoa Trì sáu tòa phủ đệ ! Trưởng lão thân mặc bạch y , mà đệ tử tinh anh thì là thân mặc áo xanh , đệ tử bình thường thân mặc đồ đỏ , Trì chủ sư huynh đã thân mặc áo tím !” Tiêu Li một câu một câu nói ra .

Diệp Huyền nhẹ gật đầu .

Tiêu Li nhìn thoáng qua phần đông đệ tử , nói: “Mong rằng chư vị sư muội đem Diệp sư huynh đảm nhiệm Trì chủ tin tức tuyên cáo toàn bộ Bách Hoa Trì !”

“Sư huynh mời đi theo ta ! Sư muội còn cần là sư huynh thay đổi màu tím Trì chủ phục !”

“Ừm!”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu .

Hắn vừa định muốn theo sau , nhưng lại tại đi hai bước thời điểm , nhưng lại bước chân dừng lại , nhìn về phía bên cạnh mình cách đó không xa một cái hồng y đệ tử .

Cái này hồng y đệ tử dung mạo thủy tú linh linh , đáng người uyển chuyển hết sức nhỏ , một thân hồng y , hiển nhiên là Bách Hoa Trì đệ tử bình thường .

Nhưng mà ...

Lại duy độc trên mặt có một đạo thập phần làm cho người ta sợ hãi vết sẹo , phảng phất cá chạch giống như khó coi , này kiều diễm khuôn mặt thượng mang theo cái này một vết sẹo , là thật phảng phất một đóa hoa thượng cận bả .

Cho dù cái này hồng y nữ tu dùng tóc dài che dấu một chút , nhưng như cũ không có trời lớn tác dụng .

Diệp Huyền nhíu mày .

Người nào ra tay ác như vậy .

Không đến Khí Hải cảnh , thương thế trên người rất khó tự mình chữa trị .

Mọi người thấy Diệp Huyền như thế chăm chăm vào một cái nữ tu như thế xem , đều là lộ ra vẻ phần nộ , có thể là tưởng tượng Diệp Huyền thân phận bây giờ , liền nhìn xuống dưới , thầm nghĩ cái này Diệp Huyền chẳng lẽ không biết quy củ không thể , một người nam nhân , tại sao có thể như thế chăm chăm vào một nữ nhân xem?

Tiêu Li cũng dừng bước .

Diệp Huyền chấp tay hỏi hướng trước mắt nữ tu , nói: “Ngươi tên là gì !”

“Nàng gọi Anh Vũ !” Tiêu Li hồi đáp , trong lời nói hơi có chút lãnh ý: “Trì chủ sư huynh muốn !”

Nàng lo lắng nhất chính là , cái này Diệp Huyền là một ăn chơi thiếu gia .

Nhưng là bây giờ , thật không ngờ Diệp Huyền lại vẫn thực là một ăn chơi thiếu gia , cái này mới vừa vận đảm nhiệm Trì chủ bao lâu thời gian , giống như này chăm chăm vào một vị nữ đệ tử coi trọng?

“Ngươi trên mặt tổn thương là chuyện gì xảy ra !” Diệp Huyền hỏi.

Anh Vũ vẻ mặt chán ghét đáp: “Cùng Vân Cảnh tông đệ tử đánh nhau thời điểm , làm cho !”

Mặc cho ai đề cập vết thương của chính mình , chỉ sợ cũng sẽ không dễ chịu .

“Ngày mai đến chỗ ở của ta !” Diệp Huyền dứt lời này , xoay người sang chỗ khác .

“Đến ngươi ... Đến Trì chủ nơi ở?” Anh Vũ có chút sững sờ .

“Nếu như ngươi nghĩ chữa cho tốt ngươi trên mặt thương thế , tựu tới tìm ta , không muốn trị , cũng có thể không đến !”

Lời này rơi xuống , hắn dĩ nhiên đi nhanh hướng phía tông phủ đi ra ngoài .

Này Anh Vũ sững sờ trên mặt đất sau nửa ngày , chỉ tới bên người nữ đệ tử bám véo nàng hạ xuống , nàng phương mới thanh tỉnh lại .

“Vừa rồi hắn ... Không đúng , vừa rồi Trì chủ sư huynh nói gì đó?” Anh Vũ trên mặt dần dần lộ ra nét mừng , nàng thoáng cái bắt lấy bên cạnh mình nữ đệ tử tay , hỏi “Vừa rồi Trì chủ sư huynh nói gì đó , nàng nói... nàng nói có thể trị hết ta vết sẹo trên người?”

Này người nữ đệ tử cười nói: “Đúng!”

“Của ta vết sẹo có thể đi mất?”

“Của ta vết sẹo có thể đi mất?”

Anh Vũ thân thể một sát cứng ngắc , ngậy ra như phồng .

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cuộc Tập Kích Đêm Tối.

Bách Hoa Trì này, Từ Phủ chính là nơi giữ Mặc Đan cùng một số bảo vật, ngoài Từ Phủ có đại trận phong tỏa, riêng về phần Đại Bách Hoa Trì, chỉ có Trì chủ cùng một ít nhân vật quan trọng mới có thể xuất nhập.

Mà Tiêu Li đã có thêm tư cách này.

“Sur huynh đi theo ta !” Tiêu Li thản nhiên nói.

“Ừm!” Diệp Huyền lên tiếng, nói: “Thực ra người không cần xưng ta là sư huynh, ta tuổi tác không bằng người nên ta phải xưng người một tiếng sư tỷ, vậy mới đúng. Người kêu ta một tiếng sư huynh, thật ra khiến ta cảm thấy không được tự nhiên !”

Tiêu Li chớp chớp đôi mắt, đi thẳng về phía trước, đột nhiên xoay người lại, nhìn chăm chăm vào Diệp Huyền một hồi, nói: “Ta đây nên kêu Trì chủ là sư đệ ?”

“Đúng!” Diệp Huyền cười nói.

Tiêu Li trong lòng không khỏi vui vẻ.

Nàng lo lắng Diệp Huyền là một tên đệ tử hoàn thổ*, như vậy, nàng phải tự tay chém giết Diệp Huyền, nhưng bây giờ xem xét lại, ánh mắt Khương Xảo sư thúc coi như không tệ, Diệp Huyền này giờ tay nhắc chân đều không giống như là một thiếu gia ăn chơi.

Đệ tử hoàn thổ: tức là kiểu người mưu lợi, kiểu ngạo thành thói, ăn chơi đàng điếm, nôm na là như vậy.

“Đúng rồi, Bách Hoa Trì một mực đều là nữ tu đảm nhiệm Trì chủ, làm gì có quần áo cho ta ?” Diệp Huyền nghi hỏi.

Hắn cũng không muốn mặc váy ở trên người.

Tiêu Li cười cười, nói: “Diệp sư đệ quá lo lắng rồi, kỳ thật năm đó người sáng lập Bách Hoa Trì, là một gã nam tử, gã nam tử kia vì thế tử mà khai sáng Bách Hoa Trì, một mình độc thân xông vào một Bí cảnh, cũng không trở về nữa, năm đó hắn từng lưu lại một thân Tử Sam đạo y, là quần áo và trang sức Trì chủ nguyên thủy nhất, có Diệp sư đệ người tới, tự nhiên là phù hợp !”

“Ồ !” Diệp Huyền hỏi “Tử Sam đạo y này, là một pháp bảo?”

“Không chỉ là pháp bảo, còn là loại hình nhập lưu pháp bảo phòng ngự ! Sư phó nói, Tử Sam đạo y này lực phòng ngự rất mạnh, thậm chí có thể hấp thu một ít chân khí, tuy nhiên lại chỉ có nam tử mới có thể mặc vào, nữ tử mặc lên người, tựa hồ đi vào bên trong một bước, sẽ chết.

“Thì ra là thế !”

“Đến !”

Tiêu Li dừng bước lại.

Diệp Huyền chứng kiến Tiêu Li dừng bước lại, cũng dừng lại theo, con mắt nhìn về phía trước, tại đây sừng sững một tòa phủ đệ toàn thân màu tím, diện tích trải rộng chừng một dặm, mà xung quanh Từ Phủ lại có thêm một cổ sát khí vô hình, tựa hồ đi vào bên trong một bước, sẽ chết.

Diệp Huyền biết rõ, xung quanh Từ Phủ trải rộng lấy đại trận, khó để đột nhập.

“Trì chủ sư đệ không nên cử động !”

Tiêu Li liền vung tay lên, đang khi nói chuyện, vô túi trừ vật, trong túi trừ vật lập tức bay ra một tấm lệnh bài .

Tiêu Li cầm lệnh bài kia hư không một điểm.

Một vệt ánh sáng bay vào trong đại trận, sau một khắc, ầm ầm vài tiếng qua đi, sát khí liền hoàn toàn biến mất, không thấy nửa phần bóng dáng .

“Trì chủ mời đi theo ta !”

Thời gian trong nháy mắt, Tiêu Li liền dẫn Diệp Huyền vào Từ Phủ Bách Hoa Trì.

...

“Cái này là Từ Sam đạo y !” Tiêu Li chỉ vào này trung tâm

Diệp Huyền con mắt nhìn theo ngọc thủ Tiêu Li, chỉ thấy trong phủ, quả thật treo một cái trường bào màu tím, trong nội tâm không khỏi vui vẻ, đây thật là nam trang, hơn nữa là nhập lưu phòng ngự pháp bảo.

Tây Bình kiếm của hần, không phải nhập lưu pháp bảo.

Không nhập lưu cùng nhập lưu , kém gấp trăm lần !

“Ta thay Trì chủ lấy xuống !”

Tiêu Li chân khí khẽ động, chỉ hư không một điểm, Từ Sam đạo y đã bị cầm xuống dưới.

“Trì chủ trở về thay đổi là được!” Tiêu Li xinh đẹp cười nói: “Bất quá Trì chủ về sau phải siêng năng tu luyện !”

“Ta biết !”

Diệp Huyền bật cười lớn, nói: “Ta không ngốc, ta hiểu rõ rất nhiều người không phục ta, cho là ta không thích làm Trì chủ, tin tưởng người cũng như thế. Ngay từ đầu khi ta tới, cũng đang tự hỏi, lên làm Trì chủ, rốt cuộc làm như thế nào, may mắn có người trợ giúp ta ! Đa tạ !”

Hần biết rõ.

Khurong Xảo dĩ nhiên giúp hần một nữa.

Cho dù không ở Bách Hoa Trì, nhưng như cũ có thể phán định Bách Hoa Trì Trì Chủ cho hần.

“Sư đệ khách khí !” Tiêu Li dịu dàng cười.

Trên người của nàng, có một lượng dịu dàng hiền thực, phảng phất một tiểu thư khuê các, trang nghiêm không thất lễ, nhưng mà thời khắc máu chót, rồi lại hết lần này tới lần khác có thể trần được trắng diện, điều này làm cho Diệp Huyền không khỏi coi trọng Tiêu Li vài phần.

“Ta nhớ người khẳng định đang nghĩ, chỉ dựa vào lời của người , ta bất quá chính là một thiếu gia ăn chơi đúng không !” Diệp Huyền có chút nhếch miệng, nói.

Tiêu Li thân thể khẽ giật mình, trong mắt lóe lên kinh ngạc, hiển nhiên là bị Diệp Huyền đoán trúng.

“Xem bộ dáng là bị ta đoán trúng rồi!”

Diệp Huyền đứng chấp tay, trong tay cầm Từ Sam đạo y, nói: “Ta không muốn làm Trì chủ, bất quá đã đi tới Bách Hoa Trì, trở thành Bách Hoa Trì Trì chủ, ta liền phải làm cho tốt !”

“Bách Hoa Trì đệ tử không phục, ta liền để cho bọn họ phục, ta tuy không phải một Trì chủ hợp cách, nhưng mà chưa hẳn không phải là người không hợp !”

Dứt lời này, Diệp Huyền một bước bước ra, đã đi ra Từ Phủ.

“Mang ta đi nhìn một chút chỗ ở của ta đi!”

Tiêu Li nhìn xem bóng lưng Diệp Huyền, không biết vì cái gì, dừng lại một lát, tựa hồ là sững sờ một hội.

Mà một lát sau, nàng nhìn xem bóng lưng Diệp Huyền, liền phục hồi tinh thần lại.

“Xem ra, vị Trì chủ này, cũng không như ta tưởng tượng bết bát như vậy !”

...

Lúc chạng vạng tối, Diệp Huyền khoanh chân ngồi ở trên giường.

“Bây giờ ta chỉ cần dùng Kim Cương châm chọc vào Nhâm tiên huyết, ba mươi ngày sau, có thể ném thử cảm giác đột phá một lần Cổ Nguyên cảnh, Tiêu Li nói, linh đan diệu dược của Bách Hoa Trì ta có thể nhận ba thành, nói như vậy, càng nhiều nắm chắc !”

Diệp Huyền thì thảo một mình.

Cây ngân châm kia, đã cắm vào Nhâm tiền huyết dưới nách.

Ngồi xuống, tu luyện.

Rất nhanh, Diệp Huyền liền tiến vào trạng thái.

Không biết bao lâu trôi qua.

Đã đến tối ngày hôm sau.

Diệp Huyền vẫn còn trong tu luyện.

Bất quá.

Sau một khắc.

Một cổ cảm giác nguy cơ đột nhiên xông lên đầu.

“Ai !”

OÀ..ÀNH!

Phòng ốc vỡ vụn, một cô gái hắc y nhân vóc người hết sức nhỏ đột nhiên xuất hiện, cô gái này tay cầm một thanh lợi kiếm, chân khí bắt đầu khởi động, phá vỡ phòng ốc, một đạo kiếm khí hiện lên, sinh sôi hướng phía Diệp Huyền chém tới .

“Không xong !”

“Ám sát !”

Hắn cho dù có ngốc, cũng nhìn ra được, đây là ám sát.

“BA~ !”

“Xùy~~ !”

Tây Bình kiếm xuất hiện ở trong tay.

Diệp Huyền thúc dục chân khí, sau lưng song dực xuất hiện đập lấy, một cước dẫm nát trên giường, phi tốc lui ra phía sau, thời điểm lui ra phía sau, nháy mắt chém xuống một kiếm, kiếm khí thoát ly Tây Bình kiếm, tức thì đâm vào hắc y nhân chém ra kiếm khí phía trên.

“Xuy xuy !”

Kiếm khí ma sát, trong đêm tối, lóe ra hỏa diễm chói mắt .

Ầm!

Rốt cục, Diệp Huyền Kiếm khí không kiên trì nổi.

Hắc y nhân này liền hoàn xuất thủ, từ trên không trung rơi xuống mặt đất, lại thoáng cái giẫm trên mặt đất, chân khí thúc dục, chỉ một thoáng phá tan giường ngai, trong nháy mắt hóa thành một cái bóng, bao vây tại Diệp Huyền bốn phía .

Diệp Huyền không kịp chạy thực mạng, thời điểm một cái chớp mắt, đã bị kẹt ở bên trong.

“Nguy rồi !”

Diệp Huyền biến sắc .

“Cố Nguyên cảnh !”

Hắc y nhân trước mắt, là Cố Nguyên cảnh cao thủ.

Hắc y nhân lạnh lùng nhìn Diệp Huyền, lên tiếng nói ra: “Muốn trách, cũng chỉ có thể trách ngươi không nên đến Bách Hoa Trì, phá hủy kế hoạch của ta, hôm nay lấy tánh mạng của ngươi, đó cũng là ngươi gieo gió gặt bão !”

“Ngươi là Ngô Đồng !”

Diệp Huyền đã sớm suy đoán nữ tử này phải hay không là Ngô Đồng, mà bây giờ nghe xong thanh âm cô gái này, lại càng có thể xác định nữ tử này

chính là Ngô Đồng.

“Ngươi bây giờ biết rõ, đã chậm, chết đi !” Ngô Đồng lập tức một kiếm rơi xuống.

Thời điểm mắt thấy muốn đánh trúng.

Diệp Huyền khóe miệng hơi vênh lên.

Hắn tay trái đưa lên.

Chân khí chớp mắt sinh ra.

Một khí kiếm dần dần chuẩn bị mà ra.

“Thuần sát kiếm ý !”

Diệp Huyền lạnh giọng quát.

Trong chớp mắt, một đạo kiếm quang ầm ầm hiện lên, Thuần sát kiếm ý che kín khí kiếm tay trái, một kiếm này sắp tới không biết cái loại trình độ gì.

“Đây là ...”

Ngô Đồng sợ hãi.

“Đây là kiếm ý !”

Át chủ bài của Diệp Huyền vẫn là khí kiếm ở tay trái, thi triển ra Thuần sát kiếm ý, mới vừa rồi là hoàn mỹ vô khuyết, bởi vì Thuần sát kiếm ý, trời sinh chính là vì khí kiếm ở tay trái, một kiếm này sắp tới đến cuối cùng là loại trình độ gì, Diệp Huyền cũng không có cách nào phân biệt tình huống !

“Ah !”

Một tiếng kêu thảm.

Ngô Đồng cả người bay ngược mà ra.

Diệp Huyền phá vỡ vòng vây, một bước bước ra, phi tốc hướng phía trước lao đi, rồi sau đó một kiếm chỉ vào Ngô Đồng đang ngã trên mặt đất.

“Nếu như ngươi cử động nữa mà nói... sẽ chết !”

“Ngươi ... ngươi làm sao có thể lĩnh ngộ Kiếm ý !”

Ngô Đồng cắn răng hận nói: “Không có khả năng, kiếm ý loại vật này, coi như là Khí Hải cảnh cường giả, mười cái cũng chưa chắc có một có thể lĩnh ngộ, ngươi bắt quả mới Phi Thiên vị, làm sao có thể lĩnh ngộ kiếm ý cao thâm mịt mịt, điều đó không có khả năng !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Vân Cảnh Thiên Tuyền.

“Ngươi bây giờ nói nhiều như vậy thì lại có tác dụng gì !” Diệp Huyền lạnh giọng nói ra.

Ngô Đồng vậy mà lại dám ám sát mình.

Nếu như mình không nhanh trí, bị Ngô Đồng vây khốn, làm cho lòng cảnh giác của Ngô Đồng giảm đi, chỉ sợ còn không có cơ hội thi triển khí kiếm cùng với Thuần sát kiếm ý đem Ngô Đồng đưa vào chỗ chết.

Phải biết là giao chiến chính diện, hắn không thể nào là đối thủ của Cổ Nguyên cảnh !

Lục Ân kiếm thuật dù có cường thịnh, cũng rất khó khiêu chiến để vượt cấp.

Lần này, hoàn toàn do Ngô Đồng khinh thường, cùng với tác dụng của Tử Sam đạo y.

Tử Sam đạo y có tác dụng hấp thu chân khí.

Nếu không phải là Từ Sam đạo y có thể hấp thu chân khí thì lúc bị chân khí của Ngô Đồng trời buộc, hấn làm sao có thể có cơ hội phóng xuất ra Thuần sát kiếm ý !

“Trì chủ sư đệ !”

Đúng lúc này, Tiêu Li cùng vài Trưởng lão vội vàng từ xa chạy đến.

Tiêu Li về mặt vội vàng, từ trên cao rơi xuống, nàng vừa mới nghe được thanh âm, đã biết rõ tại đây đã xảy ra giao chiến, trong nội tâm quýnh lên, phi tốc hướng phía Diệp Huyền chạy đến, khi tới chứng kiến Diệp Huyền không có nguy hiểm gì, mới thở dài nhẹ nhõm.

Lúc này trời đã dần dần rõ ràng.

“Trì chủ sư đệ, xảy ra chuyện gì ?” Tiêu Li hỏi.

“Có người ám sát ta !” Diệp Huyền chỉ hắc y nhân trên mặt đất.

“Nàng là ai !” Tiêu Li ngưng lòng mày hỏi.

“Ngươi nên đoán được !” Diệp Huyền nói ra.

Tiêu Li thở dài một tiếng, ngồi xổm người xuống, đem khăn che mặt của hắc y nhân tháo xuống.

“Quả thật là ngươi, Ngô Đồng sư tỷ !” Tiêu Li trong nội tâm bi thương.

Trong lòng nàng không có kinh ngạc, chỉ có rung động !

Rung động này thực sự không phải là do Ngô Đồng, mà do Diệp Huyền !

Diệp Huyền rõ ràng chỉ có Ngũ huyền vị, vậy mà đánh bại Cố Nguyên cảnh, nàng trong nội tâm làm sao có thể không sợ hãi, phải biết, Ngô Đồng nắm trong tay công pháp trọng yếu nhất của Bách Hoa Trì, tại đồng bậc cũng là người ưu tú, trong Bách Hoa Trì, ngoại trừ nàng và trưởng lão ra, không ai có thể hạ Ngô Đồng !

Mà Diệp Huyền, làm được điều này.

Các trưởng lão cũng lập tức hít sâu một hơi.

Con mắt nhìn lại thiếu niên này, không khỏi nhiều hơn mấy phần suy nghĩ sâu xa.

Diệp Huyền này, không đơn giản !

Diệp Huyền lạnh giọng nói ra: “Dựa theo quy củ của Bách Hoa Trì, đệ tử ám sát Trì chủ, bị tội gì ?”

“Xử tử !” Tiêu Li hàm răng khể cắn, vừa mới dứt lời, liền cúi người xuống, khẩn cầu: “Thỉnh ... thỉnh cầu Trì chủ, không thể giáng tội cho Ngô Đồng sư tỷ, Ngô Đồng sư tỷ bất quá là nhất thời bị phần nộ làm cho ngu muội, mong rằng Trì chủ không nên tức giận !”

“Ngươi nói ta không nên tức giận ?”

Diệp Huyền trông mắt hơi híp, nói: “Loại chuyện này đặt ở trên đầu ngươi, ngươi có tức giận hay không !”

Làm sao có thể không tức giận!

Nếu như hấn không nhanh trí, hiện tại nằm trên mặt đất không phải là Ngô Đồng, mà là hấn !

“Muốn đánh muốn giết, làm nhanh, chớ nói nhảm nhiều như vậy !” Ngô Đồng khể cắn răng, la lớn.

“Tốt, ta thành toàn cho ngươi !”

Diệp Huyền phát tay một kiếm, muốn rơi xuống.

“Trì chủ hạ thủ lưu tình !”

Sau một khắc, Tiêu Li thoáng cái xông tới, ngăn cản một kiếm của Diệp Huyền.

Tiêu Li trì hoãn nhẹ ra một hơi, vội vàng nói thêm: “Trì chủ, Ngô Đồng chính là Bách Hoa Trì Đại sư tỷ, ngươi lần này tạm tha nàng một cái mạng, ta sẽ đem Ngô Đồng sư tỷ nhốt vào Cẩm Vân Phủ, để cho Ngô Đồng sư tỷ tỉnh lại, Cẩm Vân Phủ có Thái Hà trưởng lão chưởng quản, Thái Hà Trưởng lão nhất định sẽ quản lý tốt Ngô Đồng sư tỷ !”

Trong nội tâm nàng cũng lo lắng.

Lo lắng Diệp Huyền không nể mặt trực tiếp giết chết Ngô Đồng.

Nàng còn thực thật không ngờ, thiếu niên hòa ái ngày hôm qua còn cười như gió xuân, lúc này, vậy mà lại quả quyết như thế, tuy nhiên nàng biết rõ Diệp Huyền làm như thế là đúng, nhưng mà trong lòng nàng vẫn không muốn đồng môn tự giết lẫn nhau.

Diệp Huyền lạnh lùng nhìn thoáng qua Ngô Đồng.

“Được rồi !”

Tuy rất muốn giết chết Ngô Đồng.

Nhưng mà lời Tiêu Li nói, không phải là hoàn toàn không có lý.

Nếu như hần vừa mới đảm nhiệm chức Trì chủ ngày đầu tiên liền đem Ngô Đồng giết chết như vậy chỉ sợ ngày hôm sau sẽ có người châm ngòi thổi gió.

“Ta cho ngươi một chút mặt mũi !” Diệp Huyền một thân áo tím, nói: “Chính các ngươi xử trí đi!”

Dứt lời này, Diệp Huyền tự chấp tay xoay người sang chỗ khác.

Hần nhìn ra được, những...trưởng lão này nghe lệnh Tiêu Li.

Tiêu Li nhìn về phía Ngô Đồng, thờ dài: “Sư tỷ, ngươi không nên làm những...việc này !”

“Không cần ngươi quan tâm !” Ngô Đồng quát.

Tiêu Li trong mắt lóe lên ý nghĩ – thương xót, nói: “Thái Hà Trưởng lão, giao cho ngươi !”

“Vâng!” Thái Hà Trưởng lão thờ dài một tiếng, lập tức vung tay lên, đem Ngô Đồng dùng chân khí vây khốn, rồi sau đó một bước bước ra, rời khỏi nơi này.

Còn lại vài trưởng lão thấy việc bình sự an, cũng nhao nhao cáo từ rời đi.

Tiêu Li nhìn ra được, Diệp Huyền vẫn còn rất tức giận, liền tiến lên ôn nhu nói: “Trì chủ sư đệ, còn đang tức giận?”

“Được rồi, ta cũng không để ý mấy!” Diệp Huyền lắc đầu.

“Kỳ thật, dùng tội danh của Ngô Đồng sư tỷ, nàng đáng chết vạn lần !” Tiêu Li lắc đầu, nói ra: “Nhưng nàng là nữ tử sư tổ năm đó nhặt về, sư tổ niệm tình nàng đáng thương, thu nàng làm con gái nuôi, mà sư phụ ta nhìn nàng lớn lên, cuối cùng cũng không đành lòng ra tay với nàng !”

Diệp Huyền không nói gì.

Tiêu Li vụng trộm nhìn Diệp Huyền, nói ra: “Sư phụ ta đã từng nói qua, nếu như về sau Ngô Đồng sư tỷ có những hành động quá đáng thì đem nàng khốn trong Cẩm Vân Phủ, không nên giết nàng !”

“Ngô Đồng còn có tội danh gì?” Diệp Huyền hỏi.

Tiêu Li nhẹ nhàng cười khò: “Tư thông với thiên tài Vân Cảnh tông, mưu đồ thông đồng với Vân Cảnh tông để đảm nhiệm chức vị Trì chủ của Bách Hoa Trì, rồi sau đó định bán Bách Hoa Trì cho Vân Cảnh tông, nàng đã cho rằng ta không biết những...chuyện này, thực ra ta rất sớm đã phát giác được...!”

“Vân Cảnh tông?”

Diệp Huyền khẽ nhíu mày.

Loại nữ nhân như Ngô Đồng, không đáng thương tiếc, ngay cả sư phụ mình đều nhục mạ, lưu nàng làm gì !

Nhưng mà Vân Cảnh tông lại là địa phương nào?

“Vân Cảnh tông chính là phe đối địch với Bách Hoa Trì, hơn nữa là từ địch !” Tiêu Li nói ra .

“Thông đồng phải đối địch là tội đáng chết vạn lần !” Diệp Huyền trầm giọng nói .

“Ngô Đồng sư tỷ vẫn cho rằng mình rất thông minh, kỳ thật nàng không biết, nàng một mực bị Vân Cảnh tông lợi dụng !” Tiêu Li lắc đầu nói ra: “Vân Cảnh tông cùng Bách Hoa Trì ta chính là đại địch sinh tử, trừ nó ra, còn có Thiên Tuyền môn, cũng không hoà hợp với Bách Hoa Trì, tại thế hệ này, hai môn phái này, quanh năm cùng Bách Hoa Trì phân tranh không ngừng !”

“Ừm!”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu: “Vân Cảnh tông và Thiên Tuyền môn hai cái thế lực, cùng Bách Hoa Trì ta so sánh, ai mạnh ai yếu?”

“Nếu là lúc trước, tự nhiên là ta, nhưng đáng tiếc sư tổ qua đời, hai tông này thực lực nếu so với Bách Hoa Trì thì chắc phải mạnh hơn một mảng lớn, nếu không phải là ba phe thế lực giúp nhau dẫn dắt, chỉ sợ Bách Hoa Trì đã sớm bị hai tông tiêu diệt !” Tiêu Li cười khổ nói.

Diệp Huyền nhún mày .

Xem ra, tình huống cũng không phải tốt như vậy.

“Hơn nữa tam tông ba năm tổ chức một lần đệ tử giao chiến cùng tông chủ chiến, cũng muốn bắt đầu ...” Tiêu Li lông mày kẻ đen cau lại, nói: ” thương thế trên mặt Anh Vũ, chính là đệ tử giao chiến vừa rồi, lưu lại thương thế ! Đệ tử giao chiến thì cũng chẳng có gì, chủ yếu nhất là tông chủ chiến ...”

“Cái gì đệ tử giao chiến cùng tông chủ chiến?” Diệp Huyền nghi ngờ nói .

Tiêu Li nói ra: “tam tông tại thế hệ này thành lập một quy cũ, mỗi ba năm, tam tông đều sẽ phái ra đệ tử kiệt xuất nhất cùng nhau tỷ thí, Bách Hoa Trì đã thua hai lần rồi, Tông chủ chiến tuy nhiên có thể vẫn hồi một ít mặt mũi , nhưng mà sư phó cũng đã chết ...”

Diệp Huyền vừa định nói tiếp.

Nhưng mà chợt sau đó một khác .

Một giọng nói đột nhiên vang lên .

“Trì chủ !”

“Trì chủ !”

Hai cái hồng y bóng dáng vội vàng chạy tới nơi này.

“Anh Vũ?” Diệp Huyền hơi sững sờ, chợt hiểu rõ ra, hần ngày hôm qua trên đại điện, nói cho Anh Vũ hôm nay tìm đến mình.

“Làm sao tới sớm như vậy?”

Anh Vũ bên cạnh còn có một hồng y nữ đệ tử, hai người hơi có chút câu thúc, vốn là dịu dàng hướng phía Diệp Huyền cúi đầu, nói: “Bái kiến Trì chủ ! Ta ... trong nội tâm của ta vội vàng, đêm qua không ngừng nghĩ tới, thăm nghĩ sớm đem vết sẹo trên mặt xóa đi, quấy rầy Trì chủ, hi vọng Trì chủ không nên trách tội !”

“Không cần câu thúc !” Diệp Huyền khoát tay áo, nói: “Về sau các người ở trước mặt ta không cần cùng các hạ nhân đồng dạng, đồng môn cùng phái, cần gì phải câu thúc nhiều như vậy !”

Tiêu Li cười một tiếng nói: “Kỳ thật Trì chủ rất dễ nói chuyện đấy!”

“Vậy sao !” Anh Vũ sáng ngời, chợt nhìn về phía Diệp Huyền vui vẻ nói: “Trì chủ , người nói , người có thể đem vết sẹo trên mặt ta xóa đi?”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu.

Anh Vũ lập tức nhảy dựng lên, phảng phất như một cái tiểu cô nương, nàng trong mắt vui sướng rốt cuộc không che dấu được, lăn dài những giọt nước rơi xuống, đối với một cô gái mà nói, vết sẹo trên mặt, quả thực là một con ác mộng, mà vết sẹo của nàng...

Nàng cực hận người đệ tử kia của Vân Cảnh tông năm đó.

“Trì chủ, người ... người nhất định phải giúp ta đem vết sẹo trên mặt xóa đi !” Anh Vũ nhớ lại, khuôn mặt lộ ra thương cảm, không khỏi khóc ra thành tiếng.

Diệp Huyền dờ khóc dờ cười, nói: “Người lại khóc mà nói... để cho ta như thế nào giúp người tẩy sẹo đi ?”

Anh Vũ lập tức nhếch lên cái miệng nhỏ nhắn, nhìn được trong nội tâm đau xót.

“Tốt rồi, đi theo ta !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Thói Quen Được Dưỡng Thành!

Diệp Huyền quay người tiến vào căn phòng đã bị Ngô Đồng phá nát .

“Ngồi đi!”

Tiêu Li cũng đi theo vào, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Anh Vũ cùng nữ đệ tử áo hồng kia có vẻ ngại ngùng.

Diệp Huyền bật cười, nói: “Không cần khách sáo, nếu nói là vết sẹo của nguoi không thể xoá hết ..., thì ta không thể khẳng định điều đó, nhưng mà nói vết sẹo này có thể biến mất ..., điều này ta dám khẳng định !”

Hắn rất tự tin với y thuật của bản thân.

Hắn nói có thể xoá, vậy thì tuyệt đối có thể xoá !

” Thật sự rất cảm ơn Trì chủ !” Anh Vũ sờ lên vết sẹo trên mặt .

“Đêm qua ta đã chuẩn bị cho nguoi linh dược rồi!” Diệp Huyền mỉm cười, vỗ túi trữ vật , một lọ thủy tinh chứa đầy dung dịch màu xanh xuất hiện trong tay hắn.

“Lại đây!”

Anh Vũ ngại ngùng đi đến trước mặt Diệp Huyền.

Diệp Huyền mở ra bình dung dịch cây cỏ.

Dung dịch này, là hắn ngày hôm qua tự mình chế luyện, bôi lên trên vết sẹo có tác dụng tán độc, đương nhiên , không chỉ dựa vào dung dịch này để trị hết vết sẹo trên mặt Anh Vũ được, tự nhiên không có đơn giản như vậy, nguoi tu tiên bị sẹo, cũng không dễ dàng có thể xoá bỏ.

Tuy nhiên, đối với hắn mà nói, đây là chuyện dễ dàng .

Diệp Huyền lấy tay chạm vào đầu lọ dung dịch, xoa dung dịch vào phía vết sẹo của Anh Vũ.

Chạm vào.

Anh Vũ giật mình , nhanh chóng lui về sau giống như một chú nai con đang sợ hãi.

“Đừng động !” Diệp Huyền nhíu mày , nói: “Nguoi cựa quậy, dung dịch này sẽ nguệch ra ngoài, dung dịch cây cỏ này là ta tỉ mỉ chế luyện , vừa vận với độ dài vết sẹo của nguoi, nguoi nếu làm đổ, vậy thì không tốt!”

Tiêu Li vẫn chăm chú nhìn động tác của Diệp Huyền, nghe được Diệp Huyền nói chuyện, cười nói: “Anh Vũ nguoi đừng sợ hãi !”

“Ừm!”

Anh Vũ hơi ngượng ngùng gật nhẹ đầu .

Diệp Huyền duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa lên vết sẹo của Anh Vũ.

Tiêu Li mở to đôi mắt, nằng thật băn khoăn, cái lọ dung dịch nhìn thông thường này thật sự có thể chữa lành vết sẹo của Anh Vũ sao?

Đối với người con gái , vết sẹo không thể nghi ngờ là ác mộng lớn nhất của họ.

Mà Bách Hoa Trì các nàng, cách mỗi ba năm, đều sẽ xuất hiện vài cô gái mặt bị dính sẹo.

Những ..đây đều là kiệt tác của Vân cảnh tông cùng Thiên tuyền môn , mỗi ba năm lại có một trận đấu giữa các đệ tử, Bách Hoa Trì các nàng lúc nào cũng thua, lại không thể không tham gia, cho nên mỗi ba năm, đều có đệ tử bị thương , các trưởng lão Bách Hoa Trì như các nàng, vết sẹo năm đó vẫn còn lưu lại.

Rất nhanh, Diệp Huyền liền bôi hết lọ dung dịch.

Vết sẹo của Anh Vũ bị chất dịch bao lấy toàn bộ .

Tiêu Li nghĩ thầm .

Thực ra Diệp Huyền mặc áo bào tím, thần sắc chuyên chú bộ dáng nghiêm túc , nhìn qua thật khá a.

“Như vậy ... Có thể lành sao?” Anh Vũ hoảng hốt hỏi.

“Đương nhiên là chưa rồi!” Diệp Huyền vừa cười vừa nói .

“Ah !”

Thần sắc Anh Vũ lập tức biến đổi .

“Ngươi đừng có gấp !” Diệp Huyền dở khóc dở cười nói: “Đây chỉ là bước đầu tiên, muốn bỏ đi vết sẹo trên mặt, không có đơn giản như vậy, đừng rồi ! Tiêu Li !”

“Trì chủ , Tiêu Li ở !” Tiêu Li đứng bật dậy .

“Trong ao có cỏ Linh Ngọc, Khai Thiên đóa hoa , Bách Vũ Thảo , Thanh Thần Chu Tinh , cùng với ... hay không” Diệp Huyền một hơi nói ra một đồng linh cỏ, tính đi tính lại chắc cũng khoảng tầm một trăm loại.

Có thể một hơi mà nói ra, đây cũng coi như là một tài năng đấy.

“Trì chủ sư đệ ngươi nói chậm một chút !”

Tiêu Li hít sâu một hơi, may là trí nhớ nàng tốt mới có thể đuổi kịp tiết tấu của Diệp Huyền.

Trong lòng nàng lại buồn bực, Diệp Huyền rốt cuộc làm thế nào để nhớ hết tên mấy cái linh thảo đấy nha.

“Những linh thảo này cũng không quá trân quý, trong ao đều có !” Tiêu Li nói ra .

“Vậy thì tốt, ngày mai, những linh thảo này , cho ta mỗi loại mười cây, mà Linh Ngọc Thảo cùng Thanh Thần Chu Tinh thì chuẩn bị 100 cây, ta có việc lớn cần dùng !”

“Việc lớn cần dùng?” Tiêu Li bày ra vẻ mặt khó hiểu.

Diệp Huyền cười nói: “Ngày mai ngươi sẽ biết !”

Tiêu Li cho dù tò mò, lại khó hiểu, nhưng mà vẫn như trước gạt nhẹ đầu .

“Đừng rồi !” Diệp Huyền nhìn về phía Anh Vũ , nói: “Dung dịch cỏ này sẽ tự động hoà làm một với vết sẹo của ngươi, khoảng chừng ba canh giờ , trong ba canh giờ này sẽ cảm thấy có chút hơi ngứa, ngươi không thể chạm vào dung dịch này, nếu không được hiệu sẽ không còn tốt như ban đầu!”

“Vâng!”

Anh Vũ cung kính nói .

“Ngày mai ngươi vẫn đến chỗ của ta đi!” Diệp Huyền gật đầu, nói ra .

“Trì chủ ...” Anh Vũ khó xử mở miệng hỏi “Trì chủ , vết sẹo này của ta, thật sự có thể chữa lành sao?”

Nàng cảm thấy khó mà tin được , vết sẹo này tồn tại ở trên mặt nàng ước chừng đã ba năm, nàng ngày nhớ đêm mong muốn xoá đi vết sẹo này, nàng đã bảo lần xuống núi để hỏi các thương hội, thứ linh dược có thể xoá được sẹo giá cao ngàn vạn trượng Mạc Đan, lúc ấy nàng cảm thấy mọi hy vọng đều trở nên xa vời .

Nỗi đau khổ này , ai có thể hiểu được chứ?

“Ta đều nói qua bao nhiêu lần?” Diệp Huyền cười lắc đầu, nói: “Đại khái bảy ngày , ta cam đoan mặt ngươi sẽ trở về như lúc ban đầu !”

“Thật sự?”

Anh Vũ mừng rỡ như điên .

Sau một khắc , nàng nhìn xuống những giọt nước mắt xúc động , hạ thấp người về phía Diệp Huyền, nói: “Trì chủ , ta ủng hộ ngươi !”

“Ta cũng ủng hộ Trì chủ !”

Vị nữ đệ tử mặc áo hồng cũng nói.

Diệp Huyền nao nao .

Sau một khắc , mới nở nụ cười cười .

Hắn biết rõ , có thể có được một đệ tử tán thành , rất không dễ dàng !

“Trước không nói đến mấy việc này...” Diệp Huyền có chút ngượng ngùng .

“Ah mà...”

Tiêu Li xem Diệp Huyền mặt nhăn mày nhíu , mất đi phong phạm khí khái vừa rồi, hỏi “Trì chủ có yêu cầu gì?”

“Chuyện này. .” Diệp Huyền ngượng ngùng cười nói: “Ta có chút đói bụng , các người có thể làm ít đồ ăn cho ta được không !”

“Trì chủ , để ta , người muốn ăn cái gì?” Anh Vũ vừa nghe đến Diệp Huyền đói bụng, xung phong nhận việc.

“Cháo phong quả !” Diệp Huyền nói ra .

Thật ra hắn cũng không quá đói .

Chỉ có điều đi theo Khương Xảo quá lâu , bị Khương Xảo dưỡng thành thói quen như vậy , một ngày không ăn món ngon , vẫn cảm thấy rất khó để thích ứng .

“Ah ! Cháo phong quả?” Anh Vũ hơi khó xử.

Cháo phong quả...

Không biết làm .

Tiêu Li tự nhiên cười, vung bàn tay trắng nõn lên, nói: “Được rồi , người đi xuống đi , ta sẽ chuẩn bị cho Trì chủ sư huynh !”

“Nhị sư tỷ xuất thủ , nhất định có thể làm tốt !” Anh Vũ chớp mắt một cái .

Phải biết, nữ đệ tử trong Bách Hoa Trì, người nào lại không phải cao thủ nấu ăn?

Vì cái gì?

Bởi vì nữ đệ tử trong Bách Hoa Trì , từ Ngũ huyền vị trở xuống, đều tự mình làm đồ ăn, dần dà luyện thành khả năng nấu ăn tài tình.

Mà bàn về tay nghề , năm đó là Khương Xảo , mà thế hệ này, chính là Tiêu Li a.

...

“Anh Vũ , người cảm giác thế nào !”

Đợi đến lúc Anh Vũ về phòng, một đám nữ đệ tử đứng chờ, khi nhìn đến Anh Vũ trở lại , hơn một nghìn giọng nói đan xen với nhau, giọng điệu vội vàng trong nháy mắt liên vây lấy Anh Vũ.

Những nữ đệ tử này đều có một điểm giống nhau.

Đó là trên mặt các nàng, đều có những vết sẹo .

Vừa đến Khí Hải cảnh , Khí hải sinh ra đòi, chân khí tan ra vào thể nội, bất kỳ vết sẹo gì cũng có thể lấy ra , thậm chí còn nghe đồn rằng, tay cụt mọc lại cũng rất dễ dàng, có thể là đến được bước ấy không biết phải mất bao nhiêu năm tháng , các nàng chỉ là những đệ tử Ngũ huyền vị, làm sao có thể bỏ đi vết sẹo?

“Bây giờ !” Anh Vũ vui sướng trong lòng , nói ra: ” Trì chủ đại nhân tinh thông y thuật , chỉ cần bây giờ có thể làm biến mất đi tất cả sẹo trên mặt ta!”

“Làm sao có thể !”

“Không phải là nói điều đi !”

Những vị... nữ tu sĩ lập tức không tin .

“Trì chủ không có khả năng nói không giữ lời, hơn nữa ta cảm giác...” Anh Vũ muốn thò tay sờ nhẹ vào vết sẹo , nhưng là nghĩ đến lời Diệp Huyền..., liền nhanh chóng thu hồi bàn tay nhỏ bé , nàng nói ra: “Ta cảm giác vết sẹo của ta, có cảm giác nóng hừng hực lên, cái đó và ta trước kia nghe ngóng về tin tức bỏ đi vết sẹo này giống như đúc!”

“Nóng hừng hực?”

“Ta nghe lúc xoa vết sẹo , đều có loại cảm giác này !”

“Vị Trì chủ này tinh thông y thuật?”

“Chúng ta ngày mai cũng đi van cầu Trì chủ !”

“Uh, Trì chủ nhất định sẽ giúp chúng ta đi xoa đi vết sẹo trên mặt nha!”

“Đúng!”

Anh Vũ nghĩ nghĩ , vừa cười vừa nói: “Kỳ thật , ta cảm giác Trì chủ rất tốt ! hẳn không có đáng sợ như các người vẫn tưởng tượng , Trì chủ làm người hòa ái dễ gần , so với sư phó cũng không kém là bao nhiêu , cũng lại nói thì đã không lay động cái gì bàn bạc , hẳn không lớn hơn chúng ta bao nhiêu!”

“Anh Vũ , người nhanh như vậy liền hướng tâm về vị Trì chủ mới này rồi hả?”

Anh Vũ bất mãn nói: “Có bản lĩnh người đừng đi tìm hấn trị vết sẹo trên mặt !”

“Khó mà làm được !” Nữ đệ tử lập tức bịt miệng lại.

“Nhưng mà , Anh Vũ người có tư cách tiến vào tông phủ , thân phận so chúng ta...cao hơn một bậc , cho nên Trì chủ mới chữa sẹo cho người, chúng ta bình thường ngay cả tiến vào tông phủ còn khó, Trì chủ sẽ trị vết sẹo trên mặt cho chúng ta sao?”

“Đúng, Trì chủ này nghe nói khá kiên định , hướng chi Trì chủ lại bận rộn vô cùng , làm gì có thời gian đi giúp...những đệ tử bình thường như chúng ta chứ?”

“Điều này ...”

Anh Vũ cũng không dám hứa chắc.

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mời Trì Chủ Thưởng Thức!

Phòng ở của Diệp Huyền bị Ngô Đồng phá hủy hơn nửa, đã không thể ở lại.

Tiêu Li đã tìm cho Diệp Huyền một biệt viện, biệt viện này tuy lớn nhưng lại không gần linh mạch ở Bách Hoa Hồ.

Nhưng nói đi nói lại, chỗ này gần chỗ ở của nàng, nếu Diệp Huyền gặp phải nguy hiểm... , nàng có thể nhanh chóng đuổi tới.

Lúc này trong nhà.

“Trì chủ sư đệ , những... thứ này chính là công pháp thần thức của Bách Hoa Trì, Trì chủ sư đệ trước dựa vào công pháp nhập cảnh để khiến lực lượng thần thức thêm vững chắc đã, hai quyển này Trì chủ sư đệ luyện tập thêm thần thức lại tu luyện sau!” Tiêu Li giao cho Diệp Huyền một ít công pháp tu luyện thần thức, mỉm cười nhắc nhở.

“Hai bản công pháp này là gì?” Diệp Huyền kinh ngạc hỏi.

Hắn ngày hôm qua để cho Tiêu Li hỗ trợ chuẩn bị một ít linh thảo linh dược , trừ những thứ đó ra , còn nhờ Tiêu Li chuẩn bị giúp công pháp tu luyện thần thức của Bách Hoa Trì .

Ngồi Bảo Sơn , không ăn mới là kẻ ngốc.

Hắn có Lục Ân kiểm thuật, lại đã lĩnh ngộ Kiếm ý , về kiểm thuật thì chỉ cần chuyên tâm nghiên cứu Lục Ân kiểm thuật là được, hiện tại thiếu hụt chỉ có công pháp thần thức, cùng với một số loại công pháp gia tăng chân khí cùng thân pháp.

Đáng tiếc , Bách Hoa Trì am hiểu nhất là kiểm thuật, tiếp theo là thần thức, các công pháp khác không nhiều lắm.

Tiêu Li đáp lại “Cuốn này tên là Thần Hành Lĩnh Vực , có thể để cho thần thức hình thành một mảnh lĩnh vực bao trùm , là công pháp trụ cột trong việc nhập cảnh, mà quyển sau càng quý giá hơn, nó tên là Thần Hành Châm, là Thần Thức Hóa Châm, chuyên về các loại chiêu số thủ thuật thông minh dùng tấn công linh hồn, trong Bách Hoa Trì, là chiêu số cực kỳ cao minh !”

“Thần Thức Hóa Châm?” Diệp Huyền lập tức vui vẻ.

Thần thức công kích , vô cùng quý dị, hơn nữa lại có tính sát thương cao.

Mình thương dễ tránh , ám tiễn khó phòng .

Một khi trúng chiêu, linh hồn sẽ bị trọng thương , trừ phi đạt tới cấp độ cao hơn Khí Hải, mới có thể đem linh hồn ẩn ở chỗ sau trong cơ thể, tránh được các chiêu số chuyên về tấn công linh hồn.

Có thể nói, thần thức công kích, rất là quan trọng.

Tiêu Li thấy Diệp Huyền mừng rỡ , trong lòng cũng vui vẻ , Diệp Huyền nguyên ý nghĩ biện pháp tăng lên thực lực của mình dĩ nhiên là vô cùng tốt, Diệp Huyền càng mạnh, vị trí Trì chủ của hắn mới càng thêm vững chắc.

“Thần Hành Châm này là sư tổ năm đó khi du hành nhặt được một quyển công pháp thần thức cao minh, sơ nhập cảnh , có thể đem thần thức hóa thành một cây ngân châm , càng về sau, có thể biến ra bảy cái , tám cái , thậm chí nhiều hơn . Nhưng là tu luyện không đủ , nhất định sẽ lượng sức mà đi, hơn nữa Trì chủ sư đệ nhất định phải dừng tu luyện những .. công pháp thần thức lớn mạnh này vội, Thần Hành Linh Vực cùng thần hành châm, để sau hẵng tu luyện !”

“Ta biết !”

Diệp Huyền tự nhiên không ngốc .

Nếu lực lượng thần thức không đủ lớn mạnh , đã có ý nghĩ hảo huyền điều khiển bảy, tám cây châm thần thức, chỉ sợ châm còn chưa đâm vào người khác, não hắn đã vỡ tan ra rồi.

“Đúng rồi , ta hỏi ngươi một việc?” Diệp Huyền đứng chấp tay, cả người áo tím, so với trước đây, thân phận thêm cao quý.

Áo tím trong giới tu tiên, chỉ những người có thân phận địa vị mới dám mặc .

“Trì chủ sư đệ muốn hỏi điều gì?” Tiêu Li nhẹ giọng đáp.

” Giang Đông thuộc quận Phi Giang, có một thế lực Liễu gia, ngươi có nghe nói qua?” Diệp Huyền hỏi.

Hắn muốn hỏi thăm một chút tin tức của Liễu gia.

Tiêu Li nghe được Diệp Huyền muốn hỏi về Liễu gia , lòng mày hơi nhăn lại, nói: “Thế lực Liễu gia ở Giang Đông, gần như bao trùm cả quận Phi Giang, chủ yếu nhất là, Liễu gia Giang Đông mấy năm qua, thế lực ngày càng lớn mạnh, trong quận Phi Giang quận, người có chút thân phận, đều biết đến !”

“Thực lực bọn hắn như thế nào?” Diệp Huyền sắc mặt hơi nặng nề , thần sắc hơi xanh xao.

“Rất lợi hại !”

“Nghe nói có cao thủ trên cảnh giới Khí Hải giữ trấn, hơn nữa không chỉ một người !”

“Trên cảnh giới Khí Hải !”

Tiêu Li không có phát giác được tại lúc nàng nói đến đây, hai tay Diệp Huyền nắm chặt lại .

“Trì chủ sư đệ hỏi chuyện này để làm gì?” Tiêu Li hỏi.

“Không có gì !”

Diệp Huyền lắc đầu .

Chuyện của hắn chính hắn sẽ giải quyết, sẽ không định lưu đến Bách Hoa Trì , cho dù Bách Hoa Trì có năng lực đối địch với Liễu gia ở Giang Đông, hắn cũng sẽ không làm như thế, huống chi, thực lực Bách Hoa Trì hiện tại, so sánh với Liễu gia ở Giang Đông, căn bản chính là lấy trứng chọi đá.

Không biết đến khi nào ...

Mới có thể đoạt lại nửa cuốn sau của Đạo Y thánh thư mà gia gia hắn đã để lại.

Trong lòng——

Rất khát vọng .

Nhưng mà , chỉ có thể chịu đựng.

Chỉ có chịu đựng.

“Trì chủ !”

Lúc này, bóng dáng yêu kiều mềm mại của cô gái xuất hiện.

“Anh Vũ?”

Tiêu Li nghi hoặc .

“Đi thôi , đi ra xem một chút !” Diệp Huyền không có kinh ngạc , giống đã sớm đoán được, từ từ bước , đi ra phòng .

Anh Vũ quả thật ở bên ngoài .

Nhưng lần này không phải Anh Vũ đi cùng với hai vị nữ sĩ áo hồng kia, ngoại trừ Anh Vũ cùng những đệ tử áo hồng, lại thêm một thiếu nữ linh động.

Thiếu nữ này cùng mặc áo hồng, chỉ có điều khuôn mặt rất lạ, chưa từng gặp .

Mà bắt mắt nhất là vết sẹo trên mặt thiếu nữ.

Vết sẹo này nhìn thấy mà giật mình, dính trên mặt thiếu nữ này, khiến cho hồng y thiếu nữ giống như một đóa hoa không trọn vẹn.

“Trì ... Trì chủ !”

Hồng y thiếu nữ trong tay bùng một cái chén ngọc.

Anh Vũ vỗ vỗ thiếu nữ , nói: “Tiểu Thanh , chớ khẩn trương, Trì chủ người rất tốt !”

“Thơm quá ...” Diệp Huyền hít hà , chỉ thấy cái này Tiểu Thanh trong tay bùng lấy trong chén đồ ăn .

Anh Vũ rất cung kính cúi đầu , nói: “Trì chủ , đây là đồ ăn mà Tiểu Thanh hôm nay sáng sớm làm, cháo quả phong mà Trì chủ thích, Tiểu Thanh sợ muối không biết làm, nhưng mà đồ ăn mà Tiểu Thanh sợ muối làm thực sự rất ngon, đây là nàng đặc biệt làm cho Trì chủ, Trì chủ nhất định phải tự mình thưởng thức !”

Tiêu Li ở bên nhìn xuống không cười ra tiếng.

Nàng làm sao lại nhìn không ra cách nghĩ của Tiểu Thanh cùng Anh Vũ.

Diệp Huyền lắc đầu , nói: “Kỳ thật người không cần phải như vậy , muốn tìm ta trị hết vết sẹo trên mặt, trực tiếp đến chỗ của ta là được, không chỉ có là hai người các người, toàn bộ Bách Hoa Trì, đệ tử nào có việc, cần ta ra tay cứu giúp, ta há có thể ngồi yên không giúp. Nói như vậy, ta đây tiếp tục làm Bách Hoa Trì Trì chủ, còn có ý nghĩa gì nữa!”

Tiêu Li hai mắt hơi động một chút , trong mắt lóe lên một tia khác thường .

Ánh mắt của nàng nhìn về phía thiếu niên này .

Tuy không biết Diệp Huyền nói thật lòng hay là lời nói dối , nhưng lời này, thực sự rất cảm động.

Anh Vũ cũng sờ chi chốc lát , nói: “Ta nói rồi mà , Trì chủ sợ đệ rất dễ nói chuyện !”

“Tốt rồi !” Diệp Huyền khoát tay áo , chợt nhìn thoáng qua phương xa , nói: “Đem những nữ đệ tử kia đều gọi qua đi, ta biết các nàng ở gần đây !”

“Ah !”

Anh Vũ giật mình, vội vàng nói: “Trì chủ , Trì chủ người làm sao mà biết được !”

Nàng ngày hôm qua cùng những cái...kia nữ tu sĩ thương lượng , cuối cùng ra kết luận , hôm nay lúc tới đâu, trước tiên mang theo một vị nữ đệ tử thăm dò tình huống , mà các nữ tu sĩ khác, thì là trốn ở gần đó xem xét tình hình.

“Đoán !” Diệp Huyền cười nói .

“Đoán?” Anh Vũ dừng một chút , nói: “Trì chủ , thỉnh Trì chủ tha tội !”

“Ta không có trách người , đem các nàng kêu đi ra đi!” Diệp Huyền làm sao có thể dễ dàng như vậy tức giận .

Hết thấy , đều ở trong dự liệu của hắn.

Anh Vũ kịp phản ứng , lúc này nói ra: “Cảm ơn Trì chủ , cảm ơn Trì chủ !”

“Các sư tỷ sư muội , tất cả đi ra đi!”

Rầm rầm .

Trước lách sau luồn, khoảng chừng ba bốn mươi vị nữ tu sĩ xuất hiện trước mặt Diệp Huyền, các nàng đều mặc áo đỏ và bụng một chén ngọc trong tay, lúc nhìn thấy Diệp Huyền thì vô cùng cung kính, dịu dàng xoay người, hành lễ nghiêm chỉnh.

“Bái kiến Trì chủ !

“Chuyện này. ...”

Diệp Huyền càng hoảng sợ .

Bị dọa cũng không phải vì... số lượng của những nữ tu sĩ.

Mà là trong tay những nữ tu này, đều có một chén ngọc.

Có thể nhìn ra được .

Trong chén ngọc , đều là đồ ăn sở trường của những cô gái này .

Hương khí xông lên .

Mỹ vị khắp nơi trên đất .

Người ngủ, như vào Tiên cảnh .

Liền Tiêu Li cũng bị lại càng hoảng sợ .

“Chuyện này. ...”

“Mỗi sư tỷ sư muội đều làm món ngon sở trường của bọn họ!”. Anh Vũ có chút lúng túng nói

Mà ba bốn mươi vị nữ tu sĩ lại đồng thời kêu lên: Mời Trì chủ thưởng thức !”

“Các người —— các người coi ta là heo?”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bắt Đầu Trì.

Không thể không nói , nữ tu ở Bách Hoa Trì, đều là cao thủ chế tác món ăn, hương vị trọng yếu nhất, mà hiển nhiên, những... nữ tu sĩ này , đều có thể làm ra các món ăn như vậy.

“Các người... các người tưởng ta là heo sao ?”

Diệp Huyền thực sự nói thật.

Hắn cũng không phải là người ham ăn, từ Cổ Nguyên cảnh trở xuống, vẫn không thể không dính khói bụi trần gian, tự nhiên phải ăn.

Nhưng mà ...

Nhiều như vậy .

Như thế nào ăn hết ?

Coi như là heo cũng không ăn nổi !

Anh Vũ lập tức biến sắc, nóng nảy muốn nói chuyện, lời vừa đến khóe miệng, lại không nói ra nữa.

Những nữ tu kia cũng gấp.

Sợ làm gì không đúng với Diệp Huyền.

Diệp Huyền cười khỏ nói: “Tốt rồi, ta cũng không có tức giận, các người gấp làm gì, huống chi các người là vì tốt cho ta. Đi theo ta vào trong phòng !”

Dứt lời, hấn quay người tiến nhập phòng.

“Trì chủ đáp ứng điều trị ?”

“Đã đáp ứng !”

Sau lưng, chúng nữ người xem ta xem, ta xem người liếc, hai mặt nhìn nhau, một lúc sau, người nhảy dựng, mừng rỡ hô to lên, bùng lấy chén ngọc hướng phía Diệp Huyền trong sân chạy tới.

...

“Ngày hôm qua người không có chạm tới mộc dịch trên vết sẹo chứ ?” Diệp Huyền lên tiếng hỏi.

Anh Vũ liên tục gật đầu như gà con mổ thóc nói: “Trì chủ, ta nửa điểm cũng không có chạm!”

“Vậy là tốt rồi !”

Diệp Huyền vỗ túi trữ vật.

Liên tiếp hai mươi mấy bình nhỏ bình lớn xuất hiện ở trong tay của hấn, hấn dùng chân khí điều khiển, đem tất cả đặt lên trên bàn.

Tiêu Li chứng kiến Diệp Huyền thoáng cái xuất ra nhiều như vậy, con mắt chớp chớp, ngưng lỏng mày hỏi “Trì chủ, ngày hôm qua người làm thuốc, cả một đêm?”

Ngày hôm qua thời điểm Diệp Huyền làm thuốc, nàng đã ở bên cạnh.

Diệp Huyền hao tổn hai canh giờ, mới làm được năm bình mộc dịch.

Cuối cùng nàng rời đi.

Nhưng là hôm nay thoáng cái xuất ra hai mươi mấy bình, rõ ràng là suốt đêm chế tác, nếu không làm sao có thể nhiều như vậy.

“Cứ xem như thế đi !” Diệp Huyền cười cười, không nói thêm nữa.

Nhưng mà những nữ đệ tử bên cạnh thì khác.

Các nàng dù gốc đến đâu, nghe Diệp Huyền suốt đêm làm thuốc, cũng đoán một ít chuyện.

Anh Vũ sợ hãi hỏi “Trì ... Trì chủ người đã sớm biết tới chúng ta hôm nay sẽ đến, cho nên...cho nên đêm qua vì chúng ta chế luyện mộc dịch ? Thoáng cái đã làm ra nhiều như vậy, chúng ta ...”

“Ừm!”

Diệp Huyền xem thường nhẹ gật đầu.

“Trì chủ ...”

Bên cạnh những...nữ tu sĩ đều đã trầm mặc.

Đồng thời cũng có chút áy náy cùng tự trách.

Nghe nói thời điểm Diệp Huyền lên làm Trì chủ, các nàng người nào cũng cảm thấy trong nội tâm không phục ? Dựa vào cái gì Bách Hoa Trì muốn cho một người nam nhân đảm đương ? Bách Hoa Trì nhiều năm quy củ, đều là nữ tử làm Trì chủ, hơn nữa Bách Hoa Trì ở bên trong, nam tử bị cấm túc, Diệp Huyền vì cái gì được làm Trì chủ?

Trong nội tâm không phục.

Huống chi, tu vi Diệp Huyền lại còn thấp.

Nhưng mà ...

Các nàng đã xem thường Diệp Huyền, Diệp Huyền trợ giúp các nàng suốt đêm chế tác mộc dịch, hiển nhiên mặc dù các nàng không xuất ra những...

món ăn ngon, Diệp Huyền cũng sẽ không màng tới mà vẫn trợ giúp các nàng, các nàng đem món ăn tới, ngược lại là dùng lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Trong nội tâm

Làm sao có thể không áy náy?

“Trì chủ ...”

Nguyên một đám nữ tu cắn môi, khó có thể mở miệng.

Tiêu Li đôi mắt đẹp chớp chớp, nhìn người thiếu niên chấp tay áo tím, trong nội tâm suy nghĩ ngàn vạn, nàng cảm giác mình không thể không một lần nữa xem kỹ lại Diệp Huyền.

Đầu óc thông minh, rồi lại rộng lượng như vậy.

Hơn nữa , chỉ phản suốt đêm chế tác mộc dịch, tình nguyện bỏ đi thời gian tu luyện của mình, đủ để cho nàng khâm phục, thiếu niên này đối với địch nhân tâm ngoan thủ lạt, lại đối với người một nhà quan tâm như thế, nàng nhớ tới Diệp Huyền ngày đó nói qua một câu.

“Bách Hoa Trì đệ tử không phục, ta liền để cho bọn họ phục, ta có thể nhất định là một Trì chủ không hợp cách, nhưng mà chưa hẳn không phải là người không thích hợp !”

Những lời này, có thể nói là triệt để thể hiện tất cả tính cách của Diệp Huyền, ngày hôm nay, câu nói kia hiện ra phát huy vô cùng tinh tế.

Ta liền để cho bọn họ phục !

Thực lực chỉ có thể khẩu phục.

Mà đảm nhiệm Trì chủ, sao có thể dễ dàng như vậy khiến người ta tâm phục khẩu phục ?

Mà, Diệp Huyền không chỉ là khiến người ta tâm phục khẩu phục .

Mà là...

Khiến người ta khâm phục.

Tiêu Li hít sâu một hơi, nàng phát hiện thiếu niên này đảm nhiệm Trì chủ , là một việc không tồi.

“Trì chủ ...”

Những nữ tu trong nội tâm vẫn còn áy náy.

“Tốt rồi !” Diệp Huyền lắc đầu: “Đừng nói nhiều như vậy. Nguyên một đám, ta đem mộc dịch bôi lên trên vết thương của các ngươi, ngày thứ hai các ngươi lại đến một ! Không cần nhiều lời !”

Hắn biết rõ những... nữ đệ tử Bách Hoa Trì muốn nói điều gì, mình lại làm sao có thể không biết những việc này , bất quá bây giờ nói những việc này không chỗ hữu dụng , càng là ngồi ở vị trí cao , lại càng muốn đem lòng dạ phóng rộng lớn một ít , còn chuyện thức suốt đêm làm thuốc, hẳn không làm thiếu .

Anh Vũ cùng những nữ đệ tử kia, không khỏi cảm kích nhìn về phía Diệp Huyền .

“Trì chủ , ta ủng hộ ngươi !”

“Trì chủ , ta cũng vậy !”

“Trì chủ , ta ủng hộ ngươi !”

“Tốt rồi, các ngươi không vội, ta vội, ngày hôm qua lãng phí cả đêm thời gian tu luyện , hôm nay các ngươi còn muốn lãng phí?” Diệp Huyền vừa cười vừa nói, thời điểm nói chuyện , vừa mở nắp chai ra , nói: “Ngươi tới trước đi !”

“Ta ... Ta?”

Nữ tử bị chỉ trúng kia lập tức vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ , mình lại là người đầu tiên, vội vàng chạy đến trước người Diệp Huyền.

Diệp Huyền đem mộc dịch bôi lên trên vết sẹo kia.

...

Tiêu Li cẩn thận nhìn Diệp Huyền trợ giúp những nữ tu sĩ, trong hai mắt thanh tịnh vô cùng, không có nửa điểm tiết độ ý, chỉ cảm thấy trong hai mắt hấn tràn đầy vẻ cẩn thận, cũng hóm qua đồng dạng, một khi tiến vào trạng thái, tựa hồ chịu không được nửa điểm quấy rầy.

Nàng đã từng bái kiến đệ tử của Đạo Y thế gia.

Những đệ tử kia, không có người nào mà không tâm cao khí ngạo, tính tình trừng thiên, thỉnh một cái so thỉnh Thần Tiên còn khó hơn, một điểm nói sai, sẽ xoay người rời đi.

Mà thời điểm chữa bệnh cho các nữ tu sĩ, trong mắt kia có lấy mấy phần chăm chú?

Thậm chí còn được đà lấn tới.

Mà người thiếu niên trước mắt này.

Tuổi còn trẻ, lại có y thuật tinh xảo cùng với đầu óc thông minh, thậm chí ngay cả Ngô Đồng đều bị hấn chế phục, lại dùng đơn giản vài ngày, liền đem Bách Hoa Trì môn nhân, quy phục tất cả.

Nàng xem một hồi, cũng theo trong tay Diệp Huyền học được không ít, chỉ cảm thấy loại chuyện này không nên để nam tử đi làm, cũng cảm giác Diệp Huyền rất là hao tâm tổn trí.

Nhân tiện nói: “Trì chủ sư đệ, ta tới giúp ngươi một chút!”

Diệp Huyền lắc đầu nói ra: “Không cần, cái này không được qua loa, phạm sai lầm một chút... sẽ làm cho được hiệu hạ thấp!”

“Yên tâm đi, ta có chừng mực!”

...

Thật đúng là đừng nói, nữ nhân có trời sinh ưu thế, Tiêu Li chỉ ở bên cạnh nhìn một hồi, liền đơn giản thượng thủ, tuy nhiên hơi có vẻ không lưu loát, nhưng cũng trợ giúp Diệp Huyền không ít.

Nằm ở trên giường, mồ hôi đầm đìa.

Đây không phải việc tốn thể lực, lại cần quá nhiều chuyên tâm, hao tổn nhất thực sự không phải là thể lực, mà là trí lực, trải qua thời gian dài như vậy, hấn cũng mệt mỏi cái không nhẹ, cơ hồ ướt đầm quần áo.

Những nữ tu sĩ dĩ nhiên rời đi.

Tiêu Li cũng đi.

Diệp Huyền chậm rãi hít một hơi.

Lúc hấn muốn đứng dậy.

Tiêu Li lại tiến vào phòng, nàng trong tay bưng lấy một cái chén ngọc, cẩn thận để lên bàn, nói: “Vừa rồi ngươi không ăn những món ăn do các sư muội kia làm, là bởi vì ngươi không đói bụng, hiện tại đói bụng không? ngươi thích ăn phong quả cháo, ta liền làm cho ngươi!”

“Phong quả cháo?”

Diệp Huyền lập tức vui vẻ.

“Không cần ta cho ngươi ăn chứ?” Tiêu Li chớp mắt một cái, xinh đẹp cười nói.

“Không cần!”

Diệp Huyền cũng không được tự nhiên, vừa nghe được phong quả cháo, thoáng cái đứng dậy, bưng chén ngọc bắt đầu ăn tựa như hổ đói.

Tiêu Li nhìn xem Diệp Huyền lang thôn hồ yết, lập tức cười khúc khích nói: “Còn thực chưa từng gặp qua người nam tử giống ngươi ăn cơm không chú ý bộ dáng!”

“Bọn họ là bọn họ, ta là ta!”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hoàn Toàn Không Tính Là Nhiều.

Liên tiếp bảy tám ngày sau đó.

Diệp Huyền mỗi ngày bỏ ra một ít thời gian làm thuốc, trợ giúp những nữ đệ tử kia.

Mà buổi tối thì đem Kim Cương châm cắm vào Nhâm tiên huyệt, tăng tốc độ tu luyện, hần chỉ cảm thấy Khí vị trong cơ thể càng ngày càng đậm !

Dĩ nhiên đã có dấu hiệu đột phá Cổ Nguyên cảnh.

“Sau bảy ngày tu luyện, đã có cảm giác đột phá Cổ Nguyên cảnh, nhất định phải nhanh đột phá, ngày mai ta phải tìm một cái nơi linh khí sung túc, đi xung kích Cổ Nguyên cảnh !”

Diệp Huyền trong nội tâm âm thầm suy nghĩ.

Hắn muốn trùng kích Cổ Nguyên cảnh !

Chuyện đột phá, không biết là ước mơ của bao nhiêu người, cơ hội khó được, hắn làm sao dám kéo dài.

“Đợi đến ngày mai đem vết sẹo của các nữ đệ tử toàn bộ xóa đi, phải đi tìm Tiêu Li hỏi một nơi linh khí sung túc để bề quan xung kích Cổ Nguyên cảnh !” Diệp Huyền chậm rãi ngưng lỏng mày.

Việc chữa trị vết sẹo đã đến bước cuối cùng, chỉ cần hoàn thành bước này, các vết sẹo sẽ hoàn toàn biến mất.

Hắn lo lắng nhất thực sự không phải là những thứ này.

Bởi vì muốn xóa nhưng vết sẹo này, bất quá là vấn đề thời gian, hắn có tự tin.

Lo lắng nhất, vẫn là tam tông đệ tử chiến, cùng Tông chủ chiến.

Căn cứ lời Tiêu Li, vô luận là tam tông đệ tử chiến hay là Tông chủ chiến, các nàng đều không có tự tin, tại mẫu thân của Khương Xảo sau khi chết, thực lực Bách Hoa Trì bắt đầu kém xa trước đây, thế cho nên dần dần biến mất .

La Hinh lúc còn sống, Tông chủ chiến còn có thể tìm về một ít mặt mũi, đệ tử chiến thì không được.

Bách Hoa Trì đệ tử, hoàn toàn là bị hai tông chà đạp.

Nói cách khác, trên mặt cũng sẽ không lưu lại nhiều như vậy.

Số ít nữ đệ tử của Bách Hoa Trì mười phần tâm huyết, liên lụy đến vinh dự tông môn, một đám phấn đấu quên mình, xung phong nhận việc, đến thời điểm đệ tử chiến, liều mạng vô cùng.

Hiện tại Bách Hoa Trì, rất không lạc quan.

“Đệ tử chiến cùng Tông chủ chiến ...”

Diệp Huyền lắc đầu.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao hắn phải rất nhanh đột phá tới Cổ Nguyên cảnh.

Nếu như đến lúc Tông chủ chiến bắt đầu, tu vị của mình vẫn là Ngũ huyền vị, như vậy chỉ sợ Bách Hoa Trì sẽ lâm vào hung kiếp, phải biết, thực lực Trì chủ là mẫu chốt, thực lực của chính mình còn yếu mà nói... Thiên Tuyền môn cùng Vân Cảnh tông sợ là sẽ thừa lúc vắng mà vào !

“Bất kể như thế nào, lần Tông chủ chiến này, ta sẽ hết sức nỗ lực !”

Nghĩ vậy, Diệp Huyền lại tiến nhập trạng thái tu luyện.

...

Ngày thứ hai, Diệp Huyền cùng Tiêu Li cùng đứng ở trong sân nhỏ.

Chỉ trong chốc lát, ba mươi bốn mươi nữ tu đứng hạm tới.

Người còn chưa đến, vậy mà đã nghe được những đạo âm thanh.

“Trì chủ !”

“Trì chủ !”

Những nữ đệ tử này lúc đầu còn có chút câu nệ, sợ một vài hành động không tốt mà trêu chọc phải mình, có thể là liên tiếp bảy tám ngày sau đó, lại thấy mình dễ gần hơn rất nhiều.

Các nàng vừa bước vào sân nhỏ, tất cả đều khom người, nói: “Bái kiến Trì chủ !”

“Bái kiến Trì chủ !”

“Trì chủ hảo !”

“Trì chủ, người thích uống Thang không, người nếu muốn uống... ta cho người nôi Thang, uống rất ngon !”

“Trì chủ thích ăn thức ăn chay !”

“Ai nói đấy, Trì chủ thích uống cháo !”

“Trì chủ ưa thích Tiêu Li sư tỷ nấu cháo !”

Diệp Huyền dờ khóc dờ cười, phát ổng tay áo, nói: “Tốt rồi, mau vào đi, sau hôm nay, vết sẹo trên mặt các người có thể hoàn toàn biến mất !”

“Thật sự !”

“Trì chủ, có thật không vậy?” Tiểu Thanh mở to hai mắt nhìn, hai mắt uông uông nhìn lấy Diệp Huyền.

“Có thể... Có thể khôi phục cùng trước kia giống như đúc?”

Diệp Huyền nhẹ gật đầu, lại vừa cười lắc đầu, nói: “Nếu không thể khôi phục như trước kia, người nói, còn khôi phục thành bộ dáng gì nữa?”

“Thật sự !”

“Đương nhiên là sự thật, Trì chủ nói chuyện còn có thể giả bộ sao?”

“Người đây là đang nghi vấn Trì chủ!”

“Tốt rồi, đừng nói nhảm, nhanh vào nhà đi!”

Diệp Huyền dứt lời, đi vào trong.

Rất nhanh, một đám đệ tử cũng theo sát lấy Diệp Huyền tiến nhập.

...

Ước chừng nửa canh giờ, Diệp Huyền đem Thảo Du toàn bộ bôi lên trên mặt tất cả nữ đệ tử.

“Trì chủ sư đệ, lần này bôi là vật gì?” Tiêu Li nghi ngờ nói.

“Linh Thảo Du !”

“Thảo Du?” Tiêu Li lông mày cau lại, không khỏi nghi hỏi.

“Chuyện thế gian, có quá nhiều người chưa từng gặp qua, ta cũng vậy, có rất nhiều chưa từng gặp qua, vì cái gì linh thảo sẽ không có dầu? Có ai quy định qua sao?”

Thảo Du, đơn giản mà nói, chính là cây cỏ dầu.

Cây cỏ có dầu?

Có !

...

“Tốt rồi, đã không có chuyện gì !” Diệp Huyền thân nhiên nói.

“Trì chủ, như vậy là được rồi?”

“Chúng ta vết sẹo trên mặt... Tốt rồi?”

Diệp Huyền nói ra: “Các ngươi không có phát hiện vết sẹo trên mặt vài ngày trước rất rõ sao ? Linh Thảo Du dần dần dung nhập vào vết sẹo, không sai biệt lắm ba canh giờ, sau ba canh giờ, các ngươi dùng nước rửa sạch, lại xem mặt của mình lần nữa, sẽ biết. Đương nhiên, nhớ lấy ba canh giờ !”

“Đa tạ Trì chủ !”

“Đa tạ Trì chủ !”

Những nữ đệ tử này không khỏi chân thành cúi đầu.

Các nàng cao hứng.

Các nàng từ khi được Diệp Huyền bồi lên trên mặt Thảo Du, vết sẹo trên mặt bắt đầu dần dần nhạt, thế cho nên đến hôm nay, vết sẹo trên mặt gần như hoàn toàn biến mất.

Mà ba canh giờ qua đi, các nàng sẽ khôi phục như lúc ban đầu.

“Tốt rồi , các ngươi đều trở về đi, ta còn có một ít chuyện muốn cùng Tiêu Li sư tỷ thương lượng !” Diệp Huyền phân phó nói.

“Vâng!”

“Đa tạ Trì chủ !”

Rất nhanh, một đám nữ đệ tử cáo lui.

Tiêu Li đứng dậy nhìn về phía Diệp Huyền, hành một cái cấp bậc lễ nghĩa, hỏi “Trì chủ sư đệ, có chuyện gì ?”

“Ta muốn hỏi một chút, ở trong Bách Hoa Trì, có nơi linh khí sung túc !” Diệp Huyền trực tiếp vào chủ đề, lên tiếng hỏi.

“Trì chủ sư đệ muốn tìm nơi linh khí sung túc làm cái gì ?” Tiêu Li thần sắc khẽ biến, nói ra.

“Xung kích Cổ Nguyên cảnh !” Diệp Huyền nói ra.

“Cái gì !”

Tiêu Li hơi kinh hãi, nói: “Trì chủ sư đệ ngươi muốn đột phá tới Cổ Nguyên cảnh rồi hả?”

Kính hi !

“Đúng!” Diệp Huyền cười gật đầu .

“Loại chuyện này như thế nào không còn sớm nói cho ta biết , Trì chủ đột phá tu vị chính là chuyện lớn , ta ứng với cao sớm đi vì Trì chủ sư đệ chuẩn bị cho tốt hết thảy , dùng để cho Trì chủ càng thêm dễ dàng xung kích Cổ Nguyên cảnh !” Tiêu Li nói ra .

“Ngày hôm qua vừa mới có cảm giác xung kích Cổ Nguyên cảnh !” Diệp Huyền cười nói: “Ngươi chỉ cần nói cho ta biết nơi có linh khí sung túc là được !”

Tiêu Li nhẹ gật đầu, sắc mặt vui mừng như trước.

Phải biết, nàng lo lắng nhất vẫn là Tông chủ chiến.

Diệp Huyền tại Tông chủ chiến thắng bại ngược lại là sự tình trọng yếu, quan trọng nhất là, Diệp Huyền có hay không thực lực Cổ Nguyên cảnh cùng một mình đảm đương một phía, nếu như không phải Cổ Nguyên cảnh, chỉ sợ sau Tông chủ chiến, ngày hôm sau Văn Cảnh tông cùng Thiên Tuyền môn sẽ đánh tới cửa.

Hơn nữa, với tư cách Trì chủ, thực lực Diệp Huyền, tự nhiên là càng mạnh càng tốt !

“Nếu nói nơi có linh khí sung túc...” Tiêu Li khẽ nhăn mày cười nhẹ nói: “Toàn bộ Bách Hoa Trì, vẫn là Bách Hoa Hồ !”

“Bách Hoa Hồ?” Diệp Huyền khẽ giật mình, nói: “Bách Hoa Hồ, không phải là nơi cho các nữ đệ tử tắm sao ?...”

Hắn đến Bách Hoa Trì một thời gian ngắn, tự nhiên cũng tình tường Bách Hoa Hồ chính là chỗ tu luyện Bách Hoa Trì đệ tử, có thể là cho dù tu luyện hay là muốn trong Bách Hoa Hồ tắm rửa, nơi đó là nữ tu, linh khí lại đầy đủ, hắn cũng không có thể đi ah !

Nam nữ dù sao có khác, càng là tu tiên giả, lại càng chú trọng danh tiết, có rất nhiều nữ tu tiên cả đời cũng sẽ không lập gia đình, thật sự là thập phần bình thường.

“Đây là hoàn toàn chính xác !” Tiêu Li hai gò má đỏ lên , nói: “Bất quá Trì chủ sư đệ cũng không cần lo lắng , trong khoảng thời gian này trong hồ cũng không có đệ tử tắm rửa, mà ta sẽ phân phó đệ tử trong một thời gian ngắn không đi đến ven hồ, Trì chủ sư đệ chỉ cần xung kích Cổ Nguyên cảnh là

được!”

“Ừm!” Diệp Huyền nhẹ gật đầu .

“Trì chủ khi nào chuẩn bị xung kích?” Tiêu Li hỏi thăm .

“Cảnh nhanh càng tốt !”

Tiêu Li nghe thế , lúc này vỗ túi trữ vật , thoáng sửa sang lại một phen , chợt nói ra: Thành Trì chủ sư đệ đem túi trữ vật nhận lấy, cái này trong túi trữ vật có 200 khối Mặc Đan, còn có một khóa Tị Thủy Châu, Tị Thủy Châu có thể giúp Trì chủ sư đệ đạt được hô hấp trong nước, mà 200 khối Mặc Đan, thì là để phòng bị Trì chủ sư đệ xung kích Cổ Nguyên cảnh có thất bại khả, dùng Mặc Đan vẫn hồi !”

“200 khối Mặc Đan, thật nhiều...” Diệp Huyền nói ra .

“Không nhiều lắm !” Tiêu Li xinh đẹp cười nói: “Bách Hoa Trì trong kho Mặc Đan tuy nhiên không nhiều lắm, nhưng mà 200 khối Mặc Đan đối với Bách Hoa Trì mà nói, hoàn toàn không tính là nhiều !”

Bạn đang đọc truyện *Kiểm Phá Tiên Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.